TIRUKKURAL
OF
TIRUVALLUVAR

WITH ENGLISH TRANSLATION

BY

V. R. RAMACHANDRA DIKSHITAR, M.A.,

Professor of Indian History and Archaeology,

University of Madras

WITH A FOREWORD

BY

SIR A. RAMASWAMI MUDALIAR

Dewan of Mysore

THE ADYAR LIBRARY

1949

89558

Price Rs. 3

Printed by C. Subbarayudu, at the Vasanta Press,
The Theosophical Society, Adyar, Madras

FOREWORD

IT has been long my desire to get an English translation in simple language of the holy *Tirukkural*, the teachings of which, to Tamilians, are an eternal inspiration and guide.. More than 25 years back, I had invoked the aid and assistance

of a great Tamil Pandit with whose collaboration I felt I would be in a position to bring out such a translation but, owing to his untimely demise, I had to give up the project. The happy thought struck me a few years back that, if my esteemed friend, Professor V. R. Ramachandra Dikshitar, could under- take this task, it would be the consummation of my hope and desire. Professor Ramachandra Dikshitar readily agreed to my request that he might undertake to translate the holy *Tirukkuṛaḷ*. I could not have entrusted the work to a more distinguished scholar of Tamil literature or a better writer of simple and elegant English. Mr. Dikshitar's contribution in research, particularly of Tamil literature, is well known and needs no emphasis.

Mr. Dikshitar has presented to the public two volumes of the *Tirukkural*, one containing the text in Tamil with the English translation and the other, the text in Roman transliteration with the same English vi

translation. I hope and trust that these volumes will have a wide circulation both in India and outside and that it will be possible, by donations and subsidy, to issue these volumes at a comparatively small cost. There is a great deal of patriotism in South India for Tamil language and a legitimate pride exhibited in the eternal verities that are enshrined in this holy scripture. This patriotism and pride will have to manifest itself by

providing facilities for spreading these great divine truths to as wide a populace as possible, thereby ex- tending that knowledge to races and peoples, whose mother tongue is not Tamil. Tamil is one of the most ancient of classics and yet, while other classical literature has been translated into many of the modern languages, Tamil classics have been retained as the sole proud possession of Tamil scholars and have rarely been translated into other languages, Indian or foreign. Now that Mr. Dikshitar has completed his task, it behoves all of us who are enthusiastic about the Tamil language and more, about its literature, to do our best to make it available to peoples in foreign countries. I should like to express my very sincere thanks to Mr. Dikshitar for

acceding to my request and bringing out these publications.

CARLTON HOUSE,
A. RAMASWAMI MUDALIAR
Bangalore,

15th May 1949

PREFATORY NOTE

THIS is the first time that the Adyar Library has included a Tamil text in its Series. The name of Prof. V. R. Ramachandra Dikshitar, the editor and translator of the *Tirukkuṛaḷ* now published, is already well-known as a great Tamil scholar by his book on *The Studies in Tamil Literature and History*.

He is the well known Translator of that difficult Tamil classic the *Silappadikāram.* A smaller book of his, *The Origin and Spread of the Tamils,* has already been published in this Series as No. 58 in 1947. It is a matter of gratification to the Library to be able to publish one of the most important Tamil Classics with an English translation as No. 67 by such a great scholar in the Library Series.

There may be many students who would be able to read and to study this text if it could be made available in a script with which they are familiar. And the Roman script is now fairly well spread over in the whole world; that is why the text has been given in the Roman script, with the English translation. But we cannot ignore the big population that knows the Tamil script, and the text in

the Roman script may not be known to them to the same extent, if at all they know it. So there is given this parallel volume of the text in Tamil script with the same English translation as No. 68.

The *Tirukkuṛaḷ* is in three parts, dealing with the three "Aims" in life, namely, *Dharma*, *Artha* and

Kāma, so well-known in Hindu thought. We hear more now-a-days about the *Varṇāśramadharma*, as the foundation of Hindu life. But the real basis of Hindu life is the *Trivarga*, the three-fold objects of life, dealt with in this text. Perhaps the expression *Puruṣārthacatuṣṭaya*, (the four-fold objects of life) is more popular, with *Mokṣa* or final release as the fourth. But the truth

is that according to the true Hindu view the objects of life are only three, and the fourth comes as a natural sequence. The three objects of life are not mutually exclusive; it is only a question of importance according to the different tendencies of the individuals.

The text and the translation are given one against the other on opposite pages, so that one can very easily make use of the translation while reading the text. The text has been edited before, and a few commen- taries too are known. There have been also English translations prior to this. But the value of this new translation will be clear to any one who reads the book.

The text in Roman transliteration is now appearing for the first time. To the

scholarship of Prof. Dikshitar is added the fame of the Vasanta Press for neat printing; and such a wealth is now offered at a very moderate price by the Adyar Library which has always sacrificed profit in the interest of service.

ADYAR LIBRARY
13th April, 1949
C. KUNHAN RAJA (New Year Day)

PREFACE

MORE than four years ago Sir A. Ramaswami Mudaliar, now Dewan of Mysore, suggested that I might under- take a translation of the *Tirukkuṛaḷ* as also its transli- teration. The present book is the outcome of his suggestion. To serve

the needs of a wider public, it is now published in two volumes, one containing the text in Roman transliteration and the other in Tamil script, and both containing English translation. The *Tiruk- kuraḷ* of Tiruvaḷḷuvar is the pride of South India. What the *Bhagavad Gīta* is to the Sanskritist, the *Tirukkuraḷ* is to the lover of Tamil. In this book Tiruvaḷḷuvar treats of Muppāl, or Trivarga (*Dharma*, *Artha*, and *Kāma*). He has divided his book into three parts, the first dealing with *Aram*, the second with *Poruḷ*, and the last with *Kāma*. This Tamil classic deals *in extenso* with the moral values of life which foster neighbourli- ness and love among all men and women to whatever race or community they may belong. It is now nearly twenty years since I published my *Studies in Tamil Literature and History*, where I have assigned the first or second

century B. C. as the date of its composition.
I find no reason to change that view.

In this endeavour I have largely followed the text and consulted the translation of the *Tirukkural* published by Sri A. Ranganatha Mudaliar, Triplicane.
Mr. R. S. Desikan of the Presidency College and the Rev. W. B. Harris of the Methodist Mission looked into the manuscript of the work and offered me valuable suggestions for which my thanks are due to them. I must also acknowledge the

immense help I received from Dr. M. Varadarajan, Senior Lecturer in Tamil, University of Madras, in going through the proofs. I am indebted to the authorities of the Adyar Library, Adyar especially to Captain G. Srinivasa Murti for undertaking this publication and to Dr. C. Kunhan Raja for his co-operation. I further record my thanks to the Syndicate of the Madras University for permitting me to bring out this publication.

Madras,

V. R. R. DIKSHITAR 6th May, 1949

CONTENTS

PAGE

44. குற்றங் கடிதல்
45. பெரியாரைத் துணைக்
கோடல்
46. சிற்றினஞ் சேராமை

47. தெரிந்து செயல்வகை

48. வலி யறிதல்

49. காலம் அறிதல்
50. இடன் அறிதல்
51. தெரிந்து தெளிதல்

83. கூடா நட்பு

84. பேதைமை

85. புல்லறிவாண்மை

86. இகல்

87. பகைமாட்சி

88. பகைத் திறந்தெரிதல்

89. உட்பகை

90. பெரியாரைப் பிழை
யாமை

91. பெண்வழிச் சேறல்

92. வரைவின் மகளிர்

93. கள்ளுண்ணாமை

94. சூது
95. மருந்து
96. குடிமை
97. மானம்
98. பெருமை
99. சான்றாண்மை
100. பண்புடைமை
101. நன்றியில் செல்வம்

102. நாணுடைமை
103. குடிசெயல்வகை

காமத்துப்பால்

109. தகையணங்குறுத்தல்

PAGE

129. புணர்ச்சி விதும்பல்

130. நெஞ்சொடு புலத்தல்

131. புலவி

132. புலவி நுணுக்கம்

133. ஊடலுவகை

NOTE ON TRANSLITERATION AND DIACRITICAL MARKS

Generally the phonetical method is

followed

in transliteration

Long vowels are indicated thus:

c	represents	....	....
ḍ	"	....	....
ḷ	"	....	....
ḻ	"	....	....
ṇ	"	...	....
ṉ	"	....	....
ñ	"	....	....
h	"	....	....
ṛ	"	....	....

ā, ē, ī, ō, ū.

च, s' श, ṣ ष.

ड ṭ ट

ள

ழ

ண

ண்

ஞ்

ஃ

ழ்

திருக்குறள்

அறத்துப்பால்

I. பாயிரம்

அதிகாரம் 1—கடவுள் வாழ்த்து

1. அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

2. கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்.

3. மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

4.

வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்அடி சேர்ந்தார்க்(கு)
யாண்டும் இடும்பை இல.

5. இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

6.

பொறிவாயில் ஐந்(து) அவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.

7.

தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க்(கு)
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.

அல்லால்

8.

அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க்(கு) அல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது.

9. கோளில் பொறியில் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை.

10. பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்.

I. PREFACE

CHAPTER 1—IN PRAISE OF GOD

1. All the letters have the letter 'A' as their origin: this world has God as its origin.

2. Of what avail is learning, if the learned do not adore the good feet of Him who is Immaculate Wisdom?

3. Those who find refuge in the great feet (of Him) who lives in the lotus of the heart (of the devotee) live eternally in heaven.

4. Those who have attained the

feet of Him.

who has no
likes or dislikes will be rid of all troubles.

5. Actions, both good and bad
that spring from

darkness of the mind will never touch
those who ever

chant the glories of the Lord.

6. Those who still the five
senses and walk in

truth and right will ever live.

7. Only those who have
sought refuge in the feet

of the peerless can shake off anxiety.
Others cannot.

8. Only
those who have clung to the feet of the

Lord who is the

sea of righteousness, will be able to sail the other seas. Others cannot.

9. The head that does not bow down before and worship the feet of the Lord of the eight attributes, will be as like the palsied senses.

10. Those who gain the feet of the Lord cross the great ocean of births; others cannot.

அதிகாரம் 2—வான்சிறப்பு

11. வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தான்அமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று.

12. துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய தூஉ மழை.

13. விண்ணின்று

பொய்ப்பின் விரிநீர் வியன் உலகத்(து)
உண்ணின்று உடற்றும் பசி.

14. ஏரின் உழாஅர் உழவர் புயல் என்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்.

15. கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற்
றாங்கே
எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழை.

16. விசும்பிற் றுளிவீழின் அல்லான்மற் றாங்கே
பசும்புற் றலைகாண் பரிது.

17.
நெடுங்கடலும் தன்னீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி
தான்நல்கா தாகி விடின்.

18. சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு.

19. தானம் தவம் இரண்டும் தங்கா வியனுலகம்

வானம் வழங்கா தெனின்.

20. நீரின்(று)
அமையாது உலகெனின் யார்யார்க்கும்

வானின்(று) அமையா தொழுக்கு.

CHAPTER 2—IN PRAISE OF RAIN

11. The world for its existence depends on unfailing rainfall: the rain may well be regarded as the nectar of life.

12. The rain is the source of all articles of food that man needs. It becomes his drink too.

13. Hunger would stalk abroad and torment this wide sea-girt world were the rains to fail in time.

14. The cultivators would cease to plough were the clouds' free supply of water to fail.

15. It is the rain that afflicts man and it is its fall that relieves him.

16. If the clouds were to withhold rain not even a blade of grass would rustle on earth.

17. Even the illimitable deep shrinks if the clouds do not pour and replenish it.

18. If the rains were to fail there would be no more offerings and festivals to the gods.

19. If the rains were to fail, there would neither

be alms nor penance on this wide earth.

20. The world

cannot exist without water; there will be no ceaseless supply without rainfall.

அதிகாரம் 3—நீத்தார்

பெருமை

21. ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பனுவற் றுணிவு.

22. துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின்
வையத்து இறந்தாரை எண்ணிக்கொண்
டற்று.

23. இருமை வகைதெரிந்து ஈண்டறம்
பூண்டார்

பெருமை பிறங்கிற்று உலகு.

24.
உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரன் என்னும் வைப்புக்கோர் வித்து.

25. ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகல்விசும்பு
ளார்கோமான்
இந்திரனே சாலுங் கரி.

26. செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் : சிறியர்
செயற்கரிய செய்க லாதார்.

27. சுவைஒளி ஊறோசை நாற்றம் என்

ஹைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு.

28. நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.

29. குணம் என்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது.

30. அந்தணர் என்போர் அறவோர்: மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.

CHAP. 3—ON THE GREATNESS OF RENUNCIATION

the

21. The one supreme thing all scriptures
great renunciation of those who walk

affirm is
in right
conduct.

22. To measure the greatness of one who has renounced
is like reckoning the number of the dead in this world.

23. The greatest thing on earth is the renunciation of those who understand birth and liberation.

24. He who
with firmness bridles the five senses
is (himself) the seed of the eternal bliss.
Verily he is
the seed of the immortals who with firmness bridles the
five senses.

25. Indra,
witness, to the

the Lord of the skies is himself a might of those who have conquered their five senses.

26. The great achieve the impossible: the little cannot.

27.

realised

The world falls at the feet of one who has the true nature of the taste, sight, touch, sound and smell.

28. The greatness of the sages in this world is

borne out by their prophetic utterances.

29. It is impossible to resist even for a minute the wrath of those who stand on the hill of virtue's actions.

30. They are the Brahmans who are righteous and love all creation.

அதிகாரம் 4—அறன்
வலியுறுத்தல்

31. சிறப்பீனும் செல்வமும் ஈனும்
அறத்தினூஉங்(கு)
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு.

32. அறத்தினூஉங்(கு) ஆக்கமும் இல்லை:
அதனை
மறத்தலி னூஉங்(கு) இல்லை கேடு.

33. ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாஞ் செயல்.

34. மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்:
ஆகுல நீர பிற.

35. அழுக்கா(று) அவாவெகுளி இன்னாச்சொல்
நான்கும்

இழுக்கா இயன்ற(து) அறம்.

36. அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க: மற்றது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை.

37. அறத்தா(று) இதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானொ(டு) ஊர்ந்தான் இடை.

38. வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் அஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்.

39. அறத்தான் வருவதே இன்பம்: மற் றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல.

40. செயற்பால தோரும் அறனே: ஒருவற்(கு)
உயற்பால தோரும் பழி.

CHAPTER 4—ON DHARMA

31. Is there anything higher
in life than Dharma?
It secures glory and wealth.

32. Nothing is
higher than Dharma: to forget it
is wrought with greatest evil.

33. Avail yourself of all opportunities. Do not cease from practising Dharma on all possible occasions to the best of your ability.

34. Be pure in mind. That is Dharma.
All else
is but pompous show.

35. That course of conduct that

steers clear of

every desire, wrath, and offensive speech—is alone

Dharma.

36. Do not postpone doing Dharma. Do it now.

For it will be a never failing friend at your death.

37. Why search for the fruits of Dharma? Behold the one in the palanquin and the palanquin-bearer.

38. If one were to practise righteousness every

day it would be the stone that blocks the way to re-birth.

39. Happiness springs only from Dharma. All

else is sorrow and merits no praise.

40. To do good and to avoid evil must be the law of our being.

II. இல்லறவியல்
அதிகாரம் 5—இல்வாழ்க்கை

41. இல்வாழ்வான் என்பான்
இயல்புடைய மூவர்க்கு
நல்லாற்றின் நின்ற துணை.

42. துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும்
இறந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வான் என்பான் துணை.

43. தென்புலத்தார்
தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான்என்றாங்(கு)
ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை.

44. பழியஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல்.

45. அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.

46. அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாற்றின் புறத்தாற்றின்
போஒய்ப் பெறுவ(து) எவன்.

47.
இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை.

48. ஆற்றின் ஒழுக்கி அறன் இழுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை யுடைத்து.

49. அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை: அஃதும்
பிறன்பழிப்ப(து) இல்லாயின் நன்று.

50. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

II. ON DOMESTIC VIRTUE

CHAPTER 5—ON FAMILY LIFE

41. The householder is the prop of the three orders of life in the conduct of their virtue.

42. The householder is the mainstay of the ascetics, the needy and the dead.

43. It is the supreme virtue (of the householder) to fulfil his obligations to forefathers, gods, guests, relatives and himself.

44. If one were
to live in fear of infamy and par-
take of the remains of food (offered)
one's line would
never perish.

45. The life of
householder marked by love and
rectitude is itself virtue and its fruit.

46. Is there any gain greater in
resorting to other
orders of life than by pursuing
the right path of the
householder?

47.
The life of the householder is
far greater than
that of one in the path of renunciation.

48. The householder who keeps others in the right path and himself does not deviate from his, does greater penance than the anchorite.

49. What is Dharma but the life of the householder? There is no greater life if it is free from reproach.

50. He who lives the true life of the householder on earth becomes one among the gods in Heaven.

அதிகாரம்

6—வாழ்க்கைத்துணைநலம்

51. மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற்
கொண்டான்

வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.

52. மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின்
வாழ்க்கை

எனைமாட்சித் தாயினும் இல்.

53. இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் ;
உள்ளதென்

இல்லவள் மாணாக் கடை.

54. பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள
கற்பென்னும்

திண்மையுண் டாகப் பெறின்.

55.
தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.

56. தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித்

தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.

57. சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை.

58.

பெற்றாற் பெறின்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளிர் வாழும் உலகு.

59. புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை இகழ்வார்முன்
ஏறுபோல் பீடு நடை.

60. மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி: மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு.

CHAPTER 6—ON WIVES

51. She is the

true partner in life who possesses
all the wifely virtues and
spends according to the in-
come of her husband.

52. Home life shorn of
its grace will be barren
however pompous it may be.

53. If the wife abounds in virtues
is there any-
thing lacking in home? Lacking which,
it lacks every-
thing.

54. Is there anything

greater than a woman if
only she is the citadel of chastity?

55. Waking up she worships no
other god than

her husband. Verily at her very bidding it rains.

56. She is the woman who shields herself, serves her wedded lord, maintains her glory and never ceases from her toil.

57. Of what use is one's watch and ward? Her chastity is her only shield.

58. A dutiful wife inherits heaven with all its glory.

59. A cuckold knows not the lovely gait of a lion before his detractors.

60.

The grace of a home is her virtue. Her blessed children are its adornment.

அதிகாரம் 7—புதல்வரைப்

பெறுதல்

61. பெறும் அவற்றுள் யாம் அறிவ இல்லை அறிவறிந்த

மக்கட்பே(று) அல்ல பிற.

62.

எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்.

63. தம்பொருள் என்ப தம் மக்கள் : அவர்பொருள்

தம்தம் வினையான் வரும்.

64. அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே: தம் மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்.

65. மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம்: மற்றவர்
சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு.

66. குழல்இனிது யாழ்இனிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளா தவர்.

67. தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்.

68. தம்மிற்றம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க்(கு) எல்லாம் இனிது.

69.
ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்.

70. மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன்தந்தை
என்னோற்றான் கொல் எனும் சொல்.

CHAPTER 7—ON SONS

61. We
do not know of any other asset than that
of intelligent off-spring.

62. All the seven births no evil
befalls one who is
blest with good and unstained children.

63. A man's
riches are his children; their riches

are the fruit of their actions.

64. Sweeter than
ambrosia is the food handled by
the tender hand of one's children.

65. The delight of the body is
the touch of one's
children.
The delight of the ear is their lisp.

66. The
'lute is sweet', 'the Veena is sweet', they
say who have not heard the lisp
of their little ones.

67. The good
a father can do his son is to make

him occupy the first rank in an assembly.

68. Wisdom

of the child is not merely the father's delight but the delight of the world.

69. A mother's joy to hear of her son's greatness transcends that at his birth.

70. The service a son can do his father is to make the public exclaim 'see, the fruit of his father's good deeds.'

அதிகாரம் 8—அன்புடைமை

71.

அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்

புன்கணீர் பூசல் தரும்.

72. அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர்: அன்புடையார்

என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

73. அன்போ(டு) இயைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு

என்போ(டு) இயைந்த தொடர்பு.

74. அன்பீனும் ஆர்வம் உடைமை அதுவீனும்

நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு.

75. அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்(து)
இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு.

76. அறத்திற்கே அன்புசார்பு என்ப: அறியார்

மறத்திற்கும் அஃதே துணை.

77. என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை அறம்.

78. அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரந்தளிர்த் தற்று.

79. புறத்துறுப்(பு) எல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை
அகத்துறுப்(பு) அன்பில் அவர்க்கு.

80. அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்(கு)
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு.

CHAPTER 8—LOVING-KINDNESS

71.
Is there a bolt to fasten one's love? The

trickling tears at the distress of one's friends will pro-
claim the love within.

72. The loveless are full of themselves but the
loving lay down their lives for others.

73. They say the endless incarnation of one's
spirit is for the fulfilment of love.

74. Out of love springs kindness. It in turn grows
into inestimable prize of friendship.

75. The joy of heaven is but the fruit of righteous

life rooted in love.

76. The ignorant say that kindness is an ally of virtue. No, it is a defence against evil too.

77. The sun dries up a boneless body. Likewise the god of righteousness destroys the loveless one.

78. To live a life void of love is like a withered tree bursting into leaf in a barren land.

79. What profits one's outward heart is devoid of love?

feature if one's

80. That body where love dwells is the seat of life; all others are but skin-clad bones.

2

அதிகாரம் 9—விருந்தோம்பல்

81.

இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

82. விருந்து புறத்ததாத் தான் உண்டல் சாவா

மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று.

83. வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவான்
வாழ்க்கை
பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று.

84. அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும்
முகனமர்ந்து
நல்விருந்(து) ஓம்புவான் இல்.

85. வித்தும்இடல் வேண்டுங் கொல்லோ?
விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்.

86. செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து
பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.

87. இனைத்துணைத்(து) என்பதொன்(று) இல்லை விருந்தின்
துணைத்துணை வேள்விப் பயன்.

88.

பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றேம் என்பர் விருந்தோம்பி
வேள்வி தலைப்படா தார்.

89. உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல்; ஓம்பா
மடமை மடவார்கண் உண்டு.

90. மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

CHAPTER 9—ON HOSPITALITY

81. To keep house and to acquire wealth is only to minister to guests.

82. With a guest waiting it would not be proper to eat, even though it were nectar.

83. A life of one who daily looks after the incoming guests will never suffer from poverty.

84. Fortune smiles on the house of one who entertains with cheerful face worthy guests.

85. Does the field of one who partakes of what remains after entertaining the guest, need to be sown with seeds?

86. He who cherishes the guests who come to him, and looks forward to new guests, will himself be the honoured guest of the gods.

87. The effects of hospitality cannot be exactly measured. They are proportionate to the worth of the guest.

88. Those who have failed in their duties to

guests will regret the folly of mere
hoarding.

89. To be poor amidst plenty is to despise hospitality.
Such folly is only of the ignorant.

90. The *aniccam* flower withers when smelt, and
the guest under a displeased look.

அதிகாரம் 10—இனியவைகூறல்

91. இன்சொலால் ஈரம் அளைஇப் படிறிலவாம்
செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச் சொல்.

92. அகன்அமர்ந்(து) ஈதலின் நன்றே
முகனமர்ந்(து)

இன்சொலன் ஆகப் பெறின்.

93. முகத்தான் அமர்ந்தினிது நோக்கி
அகத்தானாம் இன்சொ லினதே அறம்.

94. துன்புறூஉம் துவ்வாமை இல்லாகும்
யார்மாட்டும்
இன்புறூஉம் இன்சொல் அவர்க்கு.

95. பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல்
ஒருவற்(கு)
அணி : அல்ல மற்றுப் பிற.

96. அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
நாடி இனிய சொலின்.

97. நயன் ஈன்று நன்றி பயக்கும் பயன் ஈன்று
பண்பின் தலைப்பிரியாச் சொல்.

98. சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் மறுமையும்

இம்மையும் இன்பந் தரும்.

99. இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான்
எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது.

100. இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

CHAPTER 10—ON SWEET WORDS

91. Sweet are the words that fall from the lips of
those who are full of guileless love
and truth.

92. To speak with

a pleasant look is better than
to give with a cheerful heart.

93. To
welcome one with a pleasant look and
loving words is righteousness.

94. The torment
of poverty does not befall those
who have a good word to say to all.

95. Humility and loving words
are only true
ornaments. Others are not.

96. Vice wears out and virtue
grows in one who
speaks kind and wholesome words.

97. Sweetly uttered words that
do good to others

will light up the path of virtue.

98. Sweet and inoffensive words yield one happi-
ness both here and hereafter.

99. Why should a man use harsh words, knowing
the pleasure that sweet speech kindles?

100. Indulging in offensive words and avoiding
sweet ones is like prefering the raw to a ripe fruit.

அதிகாரம் 11—செய்ந்நன்றியறிதல்

101. செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்றல் அரிது.

102. காலத்தினால் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

103. பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது.

104. தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்தெரி வார்.

105. உதவி வரைத்தன்(று) உதவி உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து.

106. மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை : துறவற்க
துன்பத்துள் துப்பாயார் நட்பு.

107. எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளுவர் தங்கண்
விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு.

108. நன்றி மறப்பது நன்றன்று: நன்றல்ல(து)

அன்றே மறப்பது நன்று.

109. கொன்றன்ன இன்னா செயினும் அவர்செய்த
ஒன்றுநன்று உள்ளக் கெடும்.

110. எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்: உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

CHAPTER 11—ON GRATITUDE

101. For the help rendered expecting no return
even earth and heaven will prove no recompense.

102. A help timely, though small, transcends the
world.

103. Help done expecting no return, if weighed
will be vaster than the sea.

104. Small
as millet is the help given, the wise
hold it as big as a palmyra fruit.

105. Help rendered is not in terms of the return
but its value depends on the receiver.

106. Forget not the companionship of the pure
of heart.
Give up not the friendship of those who have
stood by you in hour of sorrow.

107. The good remember with gratitude, all
through seven births, the friendship of those who have
wiped out their suffering.

108. It is not good to forget the benefit received: but it is good to forget then and there the injury done by another.

109. The remembrance of one good act done removes from our mind the sting of a deadly injury.

110. There is salvation to those guilty of any other sin: but there is no redemption for the sin of ingratitude.

அதிகாரம் 12—நடுவு நிலைமை

111. தகுதி எனவொன்று நன்றே பகுதியால்
பாற்பட் டொழுகப் பெறின்.

112. செப்பம் உடையவன் ஆக்கம் சிதைவின்றி
எச்சத்திற்(கு) ஏமாப் புடைத்து.

113. நன்றே தரினும் நடுவிகந்தாம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழிய விடல்.

114. தக்கார் தகவிலர் என்ப(து) அவர் அவர்
எச்சத்தால் காணப் படும்.

115. கேடும் பெருக்கமும் இல்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க்(கு) அணி.

116. கெடுவல் யான் என்ப தறிக: தன் நெஞ்சம்
நடுவொரீஇ அல்ல செயின்.

117. கெடுவாக வையா(து) உலகம் நடுவாக
நன்றிக்கண் தங்கியான் தாழ்வு.

118. சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க்(கு) அணி.

119. சொற்கோட்டம் இல்லது செப்பம் : ஒருதலையா
உட்கோட்டம் இன்மை பெறின்.

120. வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தமபோற் செயின்.

CHAPTER 12—ON EQUITY

111. An equity which knows no partiality is in itself a unique virtue.

112. The wealth of the upright dwindles not and passes on to their posterity.

113. Give up ill-gotten wealth though it brings in its train prosperity.

114. The just and the unjust are known by the progeny.

115. To hold the scales even unmindful of prosperity or adversity is the ornament of the wise.

116. Even an iniquitous thought spells one's ruin.

117. The world despises not the poverty of the just.

118. Not to tilt like the grace of the wise.

well poised balance is the

119. Equity is
the impartial expression of an
unbiased mind.

120. To deal with others' goods as their own is the only true trade among traders.

அதிகாரம் .13—அடக்கமுடைமை

121. அடக்கம் அமாருள் உய்க்கும் :
அடங்காமை
ஆரிருள் உய்த்து விடும்.

122. காக்க பொருளா வடக்கத்தை யாக்கம்
அதனினூஉங் கில்லை உயிர்க்கு.

123. செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும்
அறிவறிந்(து) ஆற்றின் அடங்கப் பெறின்.

124. நிலையிற் றிரியா(து) அடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.

125. எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல்; அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து.

126. ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப்பு டைத்து.

127. யாகாவா ராயினும் நாகாக்க; காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.

128. ஒன்றானும் தீச்சொற் பொருட்பய னுண்டாயின்
நன்று ஆகா தாகி விடும்.

129. தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ; ஆறாதே
நாவினால் சுட்ட வடு.

130. கதங்காத்துக் கற்றடங்கல் ஆற்றுவான்
அறம்பார்க்கும் ஆற்றின் நுழைந்து

செவ்வி

CHAPTER 13—ON SELF-CONTROL

121. Self-control places one among the gods; lack of it leads one to the darkness of hell.

122. There is no greater wealth than self-control;
treasure it as your wealth.

123. If one knows the value of self-control and
restrains oneself it will bring one fame.

124. Loftier than a mountain is the greatness of
one who practises self-control.

125. Humility becomes all; but it crowns anew
the wealthy.

126. If one were to withdraw within oneself the
five senses like a tortoise, it would afford him protection
all the seven births.

127. Whatever else you may not control, control
your tongue, lest you should repent

your indiscreet
words.

128. One would lose the fruits of one's good actions, if one word of evil were to land another in trouble.

129.
The blister caused by fire will heal. But the brand of a bitter tongue will never heal.

130. The God of righteousness seeks one who is on guard against anger and attains self-control through knowledge.

அதிகாரம் 14—ஒழுக்கமுடைமை

131. ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்.

132. பரிந்தோம்பிக் காக்க ஒழுக்கம் : தெரிந்தோம்பித்
தேரினும் அஃதே துணை.

133. ஒழுக்க முடைமை குடிமை : இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்.

134. மறப்பினும் ஓத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்.

135. அழுக்கா றுடையான்கண் ஆக்கம்போன் றில்லை
ஒழுக்க மிலான்கண் உயர்வு.

136. ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர் இழுக்கத்தின்

ஏதம் படுபாக்(கு) அறிந்து.

137. ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை ; இழுக்கத்தின்
எய்துவர் எய்தாப் பழி.

138.

நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம் : தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும்.

139. ஒழுக்க முடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொலல்.

140. உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லா ரறிவிலா தார்.

CHAPTER 14—ON RIGHT CONDUCT

131. Right conduct exalts one. So it should be prized above one's life.

132. Strive hard to walk in the right path. One finds in it one's surest ally.

133. Right conduct ennobles one's family. Bad conduct makes one sink in the scale.

134. The Brahman may learn anew the Vedas which he forgot. If he were to fall from his estate he would be lost.

135. The envious do not prosper: likewise one straying from the right path does not advance.

136. The strong of mind will not shrink from
virtue; for they know
that any deviation is wrought
with dire consequences.

137. Men of right conduct
are crowned with glory.
Men of evil ways are covered with
disgrace.

138. Good conduct is the spring
of happiness.
Bad conduct leads one ever to misery.

139. It is difficult for a man of right conduct to utter evil words even in a forgetful mood.

140. Those who cannot move
in harmony with
the world are learned fools.

அதிகாரம் 15—பிறனில் விழையாமை

141. பிறன்பொருளாள் பெட்டொழுகும் பேதைமைஞாலத்து
அறம்பொருள் கண்டார்கண் இல்.

142. அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம் பிறன்கடை
நின்றாரிற் பேதையார் இல்.

143. விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற தெளிந்தாரின்
தீமை புரிந்தொழுகு வார்.

144. எனைத்துணைய ராயினும் என்னாம் தினைத்துணையும்
தேரான் பிறனில் புகல்.

145. எளிதென இல்லிறப்பான் எய்தும்எஞ் ஞான்றும்
விளியாது நிற்கும் பழி.

146. பகை பாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண்.

147. அறனியலான் இல்வாழ்வான் என்பான்
பிறனியலாள்
பெண்மை நயவா தவன்.

148. பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை
அறனென்றோ ஆன்ற ஒழுக்கு.

சான்றோர்க்கு

149. நலக்குரியார் யாரெனின் நாமநீர் வைப்பில்
பிறற்குரியாள் தோள் தோயா தார்.

150.
அறன்வரையான் அல்ல செயினும் பிறன்வரையாள்
பெண்மை நயவாமை நன்று.

CHAPTER 15—ON ADULTERY

141

The folly of intriguing with another's wife is not found in one versed in the laws of truth and wealth.

142. Among those who walk in the ways of sin, the most foolish are those who stand at the entrance of another's (house).

143. They are as good as dead who misbehave towards the wives of their confiding friends.

144. What avails one's greatness if one desecrates the sanctity of the house of another reckless of the consequences.

145. He who invades (easily) the house of another thinking it a mere trifle will incur eternal

infamy.
one

146. Four evils, enmity, sin, fear and
who covets another's wife.

disgrace dog

147. He is a true householder who
does not love
another man's wife.

148. The heroic manhood that does
not lust after
another's wife is to the wise
not mere virtue but the
very law of their being.

149. Verily he is a gentleman on this sea-girt earth who is free from the sin of adultery.

150.

One may be guilty of any other sin; let one be free from adultery.

அதிகாரம் 16—பொறையுடைமை

151. அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.

152. பொறுத்தல் இறப்பினை என்றும் அதனை
மறத்தல் அதனினும் நன்று.

153. இன்மையுள் இன்மை விருந்தொரால்; வன்மையுள்
வன்மை மடவார்ப் பொறை.

154. நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டின்
பொறையுடைமை
போற்றி ஒழுகப் படும்.

155. ஒறுத்தாரை ஒன்றாக வையாரே வைப்பர்

பொறுத்தாரைப் பொன்போல் பொதிந்து.

156. ஒறுத்தார்க்(கு) ஒருநாளை
இன்பம் : பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்.

157. திறனல்ல தற்பிறர் செய்யினும்
நோநொக்(து)
அறனல்ல செய்யாமை நன்று.

158. மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம்தம்
தகுதியான் வென்று விடல்.

159. துறந்தாரின்
தூய்மை யுடையர் இறந்தார்வாய்
இன்னாச்சொல் நோற்கிற் பவர்.

160. உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் : பிறர்சொல்லும்
இன்னாச்சொல் நோற்பாரிற் பின்.

CHAPTER 16—ON PATIENCE

151. The earth sustains even those who dig into her. To bear with those who slander us is the crown of virtue.

152. Put up always with one's transgressions. Far greater than one's forbearance is one's oblivion of them.

153. Poverty within poverty is denying hospitality to guests; grace within grace is bearing with the foolish.

154. If one wishes to maintain character one's conduct must be marked by patience.

155. The world takes no note of the avenger but it esteems the patient like gold.

156. The delight of the avenger is for a day. The joy of the forbearing lasts till the end of the earth.

157. Resist not a wrong however grievous but forgive out of pity other's transgressions.

158. Conquer with forbearance one who has done you harm in one's insolent pride.

159. Greater than an
ascetic is one who endures
the insolent words of the transgressor.

160. Great are those who fast
and do penance but
greater than
3
they are those who put up with insults.

அதிகாரம் 17—அழுக்காறாமை

161. ஒழுக்காறாக் கொள்க ஒருவன்தன்
நெஞ்சத்(து)
அழுக்கா(று) இலாத இயல்பு.

162. விழுப்பேற்றின் அஃதொப்ப தில்லையார்
மாட்டும்

அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின்.

163. அறனாக்கம் வேண்டாதான் என்பான் பிறனாக்கம்
பேணா(து) அழுக்கறுப் பான்.

164.
அழுக்காற்றின் அல்லவை செய்யார் இழுக்காற்றின்
ஏதம் படுபாக்(கு) அறிந்து.

165. அழுக்கா றுடையார்க்(கு) அதுசாலும் ஒன்னார்
வழுக்கியும் கேடீன் பது.

166. கொடுப்ப(து) அழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்
உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும்.

167. அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவள்
தவ்வையைக் காட்டி விடும்.

168. அழுக்கா றெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத்
தீயுழி உய்த்து விடும்.

169.

அவ்வியம் நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும்.

170. அழுக்கற்(று) அகன்றாரும் இல்லை : அஃதிலார்
பெருக்கத்தின் தீர்ந்தாரும் இல்.

CHAPTER 17—ON ENVY

161. Let no one have envy; for freedom from

envy must be one's virtue.

162. Envy none; there is no other possession greater than one's freedom from it.

163. He who envies other's riches neither loves virtue nor wealth.

164. The wise do not commit any wrong out of envy; for, they know the evils that spring from it.

165. The envious need no enemies to work their own ruin; for they find in their envy their sufficient foe.

166. The envious that stand in the way of charity

perish with their kith and kin.

167. Fortune forsakes the envious to her elder sister.

168. Envy is a deadly sin. It blights one's fortune and casts one into hell.

169. The prosperity of the envious and the adversity of the virtuous afford food for reflection.

170. Envy never thrives: fortune never forsakes one who is free from it.

அதிகாரம் 18—வெஃகாமை

171. நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகின்
குடிபொன்றிக்

குற்றமும் ஆங்கே தரும்.

172. படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார்
நடுவன்மை நாணு பவர்.

173. சிற்றின்பம் வெஃகி அறனல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர்.

174. இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார்
புலம்வென்ற
புன்மையில் காட்சி யவர்.

175. அஃகி அகன்ற அறிவுஎன்னும் யார்மாட்டும்
வெஃகி வெறிய செயின்.

176. அருள்வெஃகி ஆற்றின்கண் நின்றான்
பொருள்வெஃகிப்
பொல்லாத சூழக் கெடும்.

177. வேண்டற்க வெஃகியாம் ஆக்கம்
விளைவயின்
மாண்டற்(கு) அரிதாம் பயன்.

178. அஃகாமை செல்வத்திற்கு யாதெனின்
வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்.

179. அறன் அறிந்து வெஃகா அறிவுடையார்ச்
சேரும் திறனறிந்(து) ஆங்கே திரு.

180. இறலீனும் எண்ணாது வெஃகின் : விறலீனும்
வேண்டாமை யென்னும் செருக்கு.

CHAPTER 18—ON NON-COVETING

171. Iniquitous coveting of wealth results in the ruin of one's home and brings in its train many sins.

172. Those who stand for equity do not commit sinful acts through covetousness.

173. Those who seek eternal happiness will never commit unrighteous acts through love of low pleasures.

174. The spotless wise who have conquered their senses, though destitute, will not covet other's wealth.

175.

intellect if

Of what avail is one's keen and penetrating one through covetousness acts foolishly?

176. Even he who treads the path of grace comes to ruin through covetous intentions.

177. Covet

not other's wealth for out of covetous- ness spring evils.

178. Preservation of one's

one's freedom from covetousness.

property lies through

179. The wise who know what is righteous covet
not: the Goddess of Fortune would seek them unbidden.

180. A
blind covetousness brings about one's ruin.
Freedom from it begets one's triumph.

அதிகாரம் 19—புறங் கூறாமை

181. அறன்கூறான் அல்ல செயினும் ஒருவன்
புறன்கூறான் என்றல் இனிது.

182. அறனழீஇ அல்லவை செய்தலின் தீதே

புறனழீஇ பொய்த்து நகை.

183. புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும்.

184. கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினும் சொல்லற்க
முன்னின்று பின்னோக்காச் சொல்.

185. அறஞ்சொல்லும் நெஞ்சத்தான் நன்மை புறஞ்சொல்லும்
புன்மையாற் காணப் படும்.

186. பிறன்பழி கூறுவான் தன்பழி யுள்ளும்
திறன்தெரிந்து கூறப் படும்.

187. பகச்சொல்லி கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி
நட்பாடல் தேற்றா தவர்.

188. துன்னியார் குற்றமும் தூற்றும் மரபினார்
என்னைகொல் ஏதிலார் மாட்டு.

189. அறன்நோக்கி ஆற்றுங்கொல் வையம்
புறநோக்கிப்
புன்சொல் உரைப்பான் பொறை.

190. ஏதிலார் குற்றம்போல் தங்குற்றம் காண்கிற்பின்
தீதுண்டோ மன்னும் உயிர்க்கு.

CHAPTER 19—ON NOT BACK-BITING

181. One may be guilty
of wrongful deeds, but
let not one be guilty of slander.

182. More heinous than sin is the

deceitful smile
of a slanderer.

183. Prefer death to a life of slander; for one finds
in it the fruit of one's virtue.

184. Talk your bitterest to one's face but abstain
from wanton slander.

185. The tongue of the base slanderer that talks
of virtue belies his heart.

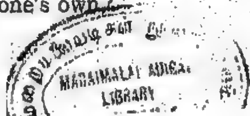
186. Ye scandal-mongers, beware of your being scandalized.

187. Those who alienate friends by back-biting
may have forgotten the art of making friends through
suavity of speech.

188. Those who trumpet the faults of their closest friends, what would they not do in the case of strangers ?

189. How the earth bears the heavy burden of one who scandalises others !
Perhaps patience is her virtue.

190. Will ever harm befall one who looks upon the faults of others as one's own ?

அதிகாரம் 20—பயனில

சொல்லாமை

191. பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவான்
எல்லாரும் எள்ளப் படும்.

192. பயனில பல்லார்முன் சொல்லல் நயனில
நட்டார்கண் செய்தலிற் றீது.

193. நயனிலன் என்பது சொல்லும் பயனில
பாரித் துரைக்கும் உரை.

194.
நயன்சாரா நன்மையின் நீக்கும் பயன்சாராப்
பண்பில்சொல் பல்லார் அகத்து.

195. சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில
நீர்மை யுடையார் சொலின்.

196. பயனில்சொல் பாராட்டு வானை மகன்எனல்
மக்கட் பதடி யெனல்.

197. நயனில சொல்லினும் சொல்லுக சான்றோர்
பயனில சொல்லாமை நன்று.

198. அரும்பயன் ஆயும் அறிவினர் சொல்லார்
பெரும்பயன் இல்லாத சொல்.

199. பொருள்தீர்ந்த பொச்சாந்தும் சொல்லார் மருள்தீர்ந்த
மாசறு காட்சி யவர்.

200. சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய : சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்

CHAPTER 20—ON FRIVOLITY OF SPEECH

191. He who revels in frivolous talk will be despised by all.

is

192. To talk frivolously in the presence of many

worse than an unjust act towards friends.

193. Indulgence in useless words at once betrays
one's lack of probity.

194. Uttering empty words before all deprives
one of one's sense of justice and mars one's noble
qualities.

195. If good-natured men speak profitless words,
their greatness and glory will disappear.

196. He is not a man but the chaff among men,
who indulges in vain words.

197. Let great men speak untruth; it is better they refrain from uttering useless words.

198. Men of great discernment will never speak words devoid of great import.

199. Men of unclouded wisdom never utter nonsense even in a forgetful mood.

200. Speak profitable words; avoid nonsense.

அதிகாரம் 21—தீவினையச்சம்

201. தீவினையார் அஞ்சார்: விழுமியார் அஞ்சுவர்:
தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு.

202. தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயி னும் அஞ்சப் படும்.

203. அறிவினுள் எல்லாந் தலையென்ப தீய
செறுவார்க்கும் செய்யா விடல்.

204. மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க: சூழின்

அறஞ்சூழும் சூழ்ந்தவன் கேடு.

205. இலனென்று தீயவை செய்யற்க: செய்யின்
இலனாகும் மற்றும் பெயர்த்து.

206. தீப்பால தான்பிறர்கண் செய்யற்க:

நோய்ப்பால

தன்னை அடல்வேண்டா தான்.

207. எனைப்பகை உற்றாரும் உய்வர் : வினைப்பகை
வீயாது பின்சென்(று) அடும்.

208. தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல்தன்னை
வீயா(து) அடியுறைந் தற்று.

209. தன்னைத்தான் காதலன் ஆயின்
எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால்.

210. அருங்கேடன் என்பது அறிக மருங்கோடித்
தீவினை செய்யான் எனின்.

CHAPTER 21—ON FEAR OF EVIL DEEDS

201. Men
hardened in sins do not fear evil; but

the good dread it.

202. Evil is to be dreaded more than fire; for it lands one in disaster.

203. Not to return evil to those who do evil unto you, is, they say, the crown of wisdom.

204. Let none plot evil to others even in forgetfulness. If he does so, the God of Righteousness will compass his ruin.

205. Let none do wrong on account of poverty; if he does so he becomes poorer still.

206. Let not one do evil unto others, if one wants to be free from affliction.

207. You

may escape your enemies but your evil
follows you
and hunts you down relentlessly.

208. Evil dogs you close on

your heels like a
shadow.

209. If one really
harm to others.

loves oneself let one not do any

210. Hardly doth sorrow befall one who does not deviate from right.

அதிகாரம் 22—ஒப்புரவறிதல்

211. கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்(டு)

என்றாற்றுங் கொல்லோ உலகு.

212. தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

213. புத்தே ளுலகத்தும் ஈண்டும் பெறலரிதே
ஒப்புரவின் நல்ல பிற.

214. ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான் ; மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்.

215. ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேர றி வாளன் திரு.

216. பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடை யான்கண் படின்.

217. மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கண் படின்.

218. இடனில் பருவத்தும் ஒப்புரவிற்(கு) ஒல்கார்
கடனறி காட்சி யவர்.

219. நயனுடையான் நல்கூர்ந்தா னாதல் செயுநீர
செய்யா(து) அமைகலா வாறு.

220. ஒப்புரவி னால்வரும் கேடெனின்
அஃதொருவன்.

CHAPTER 22—ON DECORUM

211. Do not expect any return for the services
(duty) done. What does the world give in exchange
for the clouds that pour rain?

212. All the wealth one earns is for rendering
help to the deserving.

213. Is there anything greater than decorum
either here or in the world to come?

214. Verily he is alive who is in harmony with
the world; others should be ranked with the dead.

215. The wealth of the wise is a never-failing spring.

216. The wealth of the truly liberal is like a tree ripening in the heart of a village.

217. The wealth of the generous is like a healing medicinal tree.

218. Even in poverty the truly discerning never cease to be liberal.

219. The poverty of the liberal of heart is his failure in the offices of tenderness.

220. The poverty that results from a just course of action is worth purchasing by going into the very

bond of slavery.

அதிகாரம் 23—ஈகை

221. வறியார்க்(கு)ஒன் றீவதே ஈகை; மற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து.

222. நல்லா றெனினும் கொளல்தீது: மேலுலகம்
இல்லெனினும் ஈதலே நன்று.

223. இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள.

224. இன்னா திரக்கப் படுதல் இரந்தவர்
இன்முகங் காணும் அளவு.

225. ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல்; அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலிற் பின்.

226. அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்

பெற்றான் பொருள்வைப் புழி.

227. பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னும்

தீப்பிணி தீண்டல் அரிது.

228. ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை

வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்.

229. இரத்தலின் இன்னாது மன்ற நிரப்பிய

தாமே தமியர் உணல்.

230.

சாதலின் இன்னாத தில்லை ; இனிதுஅதூஉம்

ஈதல் இயையாக் கடை.

CHAPTER 23—ON

221. Gift to the poor alone is true charity.
Everything else is of the nature of a barter.

222. Receiving gifts is bad though one is assured
of heaven. Bestowing gifts is good, though thereby
one should be bereft of it.

223. The innately noble never beg but give ere
charity begins.

224. Even to be begged is miserable for we feel
wretched till the beggar's face is lit with joy.

225. Endurance of one's hunger

is the test of
one's penance. Far greater than
that endurance is the
spirit of appeasing the hunger of others.

226. Let the rich appease the
devouring hunger
of the indigent poor. It is a
charity rendered unto
themselves.

227. The pest of hunger never
touches one who
shares one's food with the poor.

228. The callous rich hide
their barren metal;
perhaps they know not the joy of giving.

229. More squalid than begging

indulgence.

is a life of self-

230. Death indeed is the greatest calamity; worse than death is one's failure in charity.

அதிகாரம் 24—புகழ்

231. ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்ல(து)
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு.

232. உரைப்பார் உரைப்பவை யெல்லாம் இரப்பார்க்(கு) ஒன்று
ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ்.

233. ஒன்றா உலகத் துயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றாது நிற்பதொன் றில்.

234. நிலவரை நீள்புகழ் ஆற்றின் புலவரைப்
போற்றாது புத்தேள் உலகு.

235. நத்தம்போல் கேடும் உளதாகும் சாக்காடும்
வித்தகர்க்(கு) அல்லால் அரிது.

236. தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக ; அஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.

237. புகழ்பட வாழாதார் தம்நோவார் ; தம்மை
இகழ்வாரை நோவ தெவன் ?

238. வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லாம் இசையென்னும்
எச்சம் பெறாஅ விடின்.

239. வசையிலா வண்பயன் குன்றும் இசையிலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம்.

240. வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையொழிய
வாழ்வாரே வாழா தவர்.

இல்லறவியல் முற்றிற்று

CHAPTER 24—ON RENOWN

231.

Give and make a name. There is no greater gain to man than such a renown.

232. The one undying theme of praise is the praise of charity.

233. Nothing lasts save one's fearless renown.

234. The wise are not favoured of the gods; but
the renowned on earth are adored by them.

235. Out of death and ruin the wise fashion things
enduring.

236. Let man be born to achieve renown. Let
not the unrenowned see the light of day.

237. Let the inglorious blame themselves. Let them not reproach others.

238. World's reproach befalls one who does not achieve lasting fame.

239. In a land which bears the burden of the unrenowned even nature's bounty is on the wane.

240. The unblemished truly live; the unrenowned merely exist.

END OF THE SECTION ON DOMESTIC LIFE

4

அதிகாரம் 25—அருளுடைமை

241. அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் ;
பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள.

242. நல்லாற்றான் நாடி அருளாள்க ; பல்லாற்றால்
தேரினும் அஃதே துணை.

243. அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்(கு) இல்லை
இருள்சேர்ந்த
இன்னா உலகம் புகல்.

244. மன்னுயிர் ஓம்பி அருள்ஆள்வாற் கில்லென்ப
தன்னுயிர் அஞ்சும் வினை.

245. அல்லல் அருளாள்வார்க்(கு) இல்லை
வளிவழங்கும்
மல்லல்மா ஞாலங் கரி.

246. பொருள்நீங்கிப் பொச்சாந்தார் என்பர் அருள்
நீங்கி
அல்லவை செய்தொழுகு வார்.

247. அருளில்லார்க்(கு)அவ்வுலகம் இல்லைப்
பொருளில்லார்க்(கு)
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு.

248. பொருளற்றார் பூப்பர் ஒருகால்; அருளற்றார்
அற்றார்மற் றாதல் அரிது.

249. தெருளாதான் மெய்ப்பொருள்
அருளாதான் செய்யும் அறம்.

கண்டற்றால் தேரின்

250. வலியார்முன் தன்னை நினைக்க : தான்
தன்னின்
மெலியார்மேல் செல்லும் இடத்து.

TURAVARAVIYAL

CHAPTER 25—ON COMPASSION

241. The crown of wealth is one's compassion; all other wealth is found even among meanest of men.

242. Be compassionate; for compassion is the pivot of all tenets.

243. The compassionate know not hell.

244. Freedom from dread of sin is only for the compassionate that love all creation.

245. The compassionate know not life's agonies: verily the wind-blown earth is witness to it.

246. The cruel that delight in sin perhaps know not what awaits them.

247. Heaven is not for the unfeeling; earth is not
for the indigent.

248. Fortune may smile on the ruined; the un-
feeling are the unredeemed.

249. Behold the unfeeling seeking virtue; it is
like ignorance seeing light.

250. Oppress not the weak; remember your fate
in stronger hands.

அதிகாரம் 26—புலால் மறுத்தல்

251. *தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூன்*
உண்பான்

எங்ஙனம் ஆளும் அருள்.

252. பொருளாட்சி போற்றாதார்க்(கு) இல்லை; அருளாட்சி
ஆங்கில்லை ஊன்தின் பவர்க்கு.

253. படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல் நன்றூக்கா(து) ஒன்றன்
உடல்சுவை உண்டார் மனம்.

254. அருளல்லது யாதெனின் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்லது அவ்வூன் தினல்.

255. உண்ணாமை உள்ளது உயிர்நிலை; ஊன் உண்ண
அண்ணாத்தல் செய்யா(து) அளறு.

256. தினற்பொருட்டால் கொல்லா(து) உலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டால் ஊன்தருவார் இல்.

257. உண்ணாமை வேண்டும் புலாஅல் பிறிதொன்றன்
புண்ண(து) உணர்வார்ப் பெறின்.

258. செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்
உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன்.

259. அவிசொரிந்(து) ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத்(து) உண்ணாமை நன்று.

260. கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்.

CHAPTER 26—ON ABSTAINING FROM MEAT

251. He who fattens on the flesh of animals, can he ever understand the rule of love?

252. Wealth is not for the unwary. is not for the flesh-eater.

253. The heart of a flesh-eater is devoid of love like that of the wielder of a deadly weapon.

254. What is compassion but refraining from killing; what is sin but eating flesh?

255. Will there be throb of life when there is flesh-eating? Will there be any escape from hell for the flesh-eater?

256. Would there be meat for sale, if men were not to kill animals for eating flesh?

257. If one realises that meat is nothing but the wound of another creature, one refrains from eating it.

258. Men of clear vision abstain from the flesh of a slaughtered animal.

259. Far nobler than a thousand oblations on fire is an act of abstinence from flesh.

260. The whole world folds its one who kills not and abjures flesh.

hands in prayer to

அதிகாரம் 27—தவம்

261. உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற்(கு) உரு.

262. தவமும் தவமுடையார்க் காகும்; அவம் அதனை அஃதிலார் மேற்கொள் வது.

263. இறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல்
மற்றை யவர்கள் தவம்.

264. ஒன்னார்த் தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும்
எண்ணின் தவத்தான் வரும்.

265. வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலால் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும்.

266. தவஞ்செய்வார் தங்கருமம் செய்வார்; மற் றல்லார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு.

267. சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும்

துன்பம்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு.

268. தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை ஏனைய
மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும்.

269. கூற்றங் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்ட வர்க்கு.

270. இலர்பலர் ஆகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலா தவர்.

CHAPTER 27—ON PENANCE

261. The true form of penance is to put up with
all pain and to abstain from injury.

262. Penance is possible only for the disciplined.
Disgrace attends the undisciplined.

263. In their ministering to the needs of the ascetic, verily the householders have become oblivious of their penance.

264. Penance, if it wills can mar its foe, or bless its friend.

265. They persevere in penance; for through penance they achieve their desired goal.

266. To do penance is to be alive to one's duty;
those enmeshed in desire come to ruin.

267. Gold shines all the more in fire; those who
do penance become mellowed through suffering.

268. The world worships one who has regained one's soul.

269. Men at the height
triumph over even death.

of their penance can

அதிகாரம் 28—கூடா ஒழுக்கம்

271. வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும்.

272. வானுயர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்னெஞ்சம்
தானறி குற்றப் படின்.

273. வலியில் நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின்தோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று.

274. தவம்மறைந்து அல்லவை செய்தல் புதல்மறைந்து
வேட்டுவன் புள்சிமிழ்த் தற்று.

275. பற்றற்றேம் என்பார் படிற்றொழுக்கம் எற்றெற்றென்(று)
ஏதம் பலவும் தரும்.

276. நெஞ்சில் துறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல்.

277. புறங்குன்றி கண்டனையர் ஏனும் அகங்குன்றி

மூக்கிற் கரியார் உடைத்து.

278. மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர்.

279.

கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதுஆங் கன்ன
வினைபடு பாலால் கொளல்.

280. மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்த(து) ஒழித்து விடின்.

CHAPTER 28—ON IMPROPER CONDUCT

271. A man's five senses will laugh within at the
false conduct of a deceitful mind.

272. Of what avail is a man's saintly mien, if his
mind is bent on evil?

273. The ascetic appearance of one who has no strength of will, is like that of an ox grazing in the guise of a tiger.

274. Committing evil under the mask of holiness
is like the hunter lying in wait for birds.

275. The hypocrisy of one who professes asceti-
cism lands one in endless troubles.

276. There is none so hardened in vice as one who
though hollow at heart, wears the mask of saintliness.

277. This world contains (many) men who like
the Kunri seed are fair of face but foul of heart.

278. There are many insincere sacred waters to pass for holy men.

men who frequent

279. The arrow, though straight is deadly; the yāḻ though crooked is sweet. Let people be judged by their actions.

280. If persons abstain from deeds condemned by the world there is no need either for tonsure or for matted locks.

அதிகாரம் 29—கள்ளாமை

281. எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான்
எனைத்தொன்றும்
கள்ளாமை காக்கதன் நெஞ்சு.

282. உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்.

283. களவினால் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்(து)
ஆவது போலக் கெடும்.

284. களவின்கண் கன்றிய காதல் விளைவின்கண்

வீயா விழுமம் தரும்.

285. அருள்கருதி அன்புடையர் ஆதல் பொருள்கருதிப்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண் இல்.

286. அளவின்கண் நின்றுஒழுகல் ஆற்றார் களவின்கண்
கன்றிய காத லவர்.

287. களவென்னும் கார்அறி(வு) ஆண்மை அளவென்னும்
ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல்.

288. அளவறிந்தார் நெஞ்சத்(து) அறம்போல
நிற்கும்
களவறிந்தார் நெஞ்சிற் கரவு.

289. அளவல்ல செய்தாங்கே வீவர் களவல்ல
மற்றைய தேற்று தவர்.

290. கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை
கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது புத்தே ளுலகு.

CHAPTER 29—ON NON-STEALING

281. He who wants to command respect must
guard his mind against robbing others.

282.
It is a sin to lust for another's belongings.

283. Ill-gotten wealth however vast comes to

nought.

284. Inordinate desire to steal brings in its train
endless suffering.

285. Can ever grace and love be
found in one who exploits the unwary.

286. Those who have a burning desire to steal
cannot walk in the path of virtue.

287.
The dark thought of stealing is absent in
those who are alive to the value of life.

288.
Virtue dwells in the person of known pro-

bity; deceit dwells in persons addicted to stealing.

289. Those who know nothing else than stealing will indulge in unrighteous acts and forthwith perish.

290. Their very bodies fail the defrauding. The world of the gods fail not the upright.

அதிகாரம் 30—வாய்மை

291. வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின்
யாதொன்றும்
தீமை யிலாத சொலல்.

292. பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கும் எனின்.

293. தன்னெஞ்(சு) அறிவது பொய்யற்க;
பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.

294. உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்.

295. மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் தவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரின் தலை.

296. பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை; எய்யாமை
எல்லா அறமும் தரும்.

297. பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று.

298. புறந்தூய்மை நீரான் அமையும்;
அகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்.

299. எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

300. யாம்மெய்யாக் கண்டவற்றுள்
வாய்மையின் நல்ல பிற.
இல்லை எனைத்தொன்றும்

CHAPTER 30—ON TRUTH

291. What is truth but unsullied utterance?

292. Even untruth has the stamp of truth, if it is
free from harm.

293. Let none utter a falsehood against his con-
science lest it should torment him.

294. One sits high in the hearts of all who is true
to oneself.

295. Far greater than a benefactor or an ascetic
is one whose words come from the depths of truth.

296. One's renown is rooted

only in truth; it
leads one easily to every other virtue.

297. Practise truth, you need not practise any
other virtue.

298. Water cleanses the body; truth cleanses the
soul.

299. All lamps are not lamps. To the great the
lamp of truth is the lamp.

300. In all the scriptures we have read, there is
no virtue greater than truth.

அதிகாரம் 31—வெகுளாமை

301. செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான்;
அல்லிடத்துக்
காக்கினென் காவாக்கால் என்.

302.
செல்லா இடத்துச் சினந்தீது; செல்லிடத்தும்
இல்லதனின் தீய பிற.

303. மறத்தல் வெகுளியை யார்மாட்டும் தீய
பிறத்தல் அதனான் வரும்.

304. நகையும் உவகையும் கொல்லுஞ் சினத்தின்
பகையும் உளவோ பிற.

305. தன்னைத்தான் காக்கின் சினங்காக்க;
காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம்.

306. சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி
இனமென்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும்.

307. சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன்

கேடு

நிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று.

308. இணரெரி தோய்வன்ன இன்னா செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று.

309. உள்ளிய எல்லாம் உடனெய்தும் உள்ளத்தால்

உள்ளான் வெகுளி எனின்.

310. இறந்தார் இறந்தார் அனையர்; சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை.

CHAPTER 31—ON NOT GETTING ANGRY

301. He who restrains his wrath where it can be
vented shows real restraint. What does it matter
whether one restrains it or not in an

unavailing hour?

302. Anger is bad even where it is unavailing; but where it can be effectively exercised there is no worse evil.

303. Do not get angry with any one; for out of anger springs forth a host of evils.

304. Is there any enemy other than anger that kills both joy and pleasure?

305. If a man were to guard himself let him restrain anger. Otherwise anger gets the better of him.

306. Anger destroys even one's kindred who is the canoe of his life.

307. The
ruin of one who nourishes wrath is as
certain as the injury
to one's hands when beat on the
ground.

308. It is better you show no wrath
even against
one who inflicts on you harm scorching
you like a
thousand-tongued flame.

309. Banish anger
from your mind; you get all
that you long for.

310.
Men given to wrath are one with the devil;
Men

free from it are one with the immortals.

அதிகாரம் 32—இன்னாசெய்யாமை

311. சிறப்பீனுஞ் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

312. கறுத்தின்னா செய்தவக் கண்ணும்
மறுத்தின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

313. செய்யாமற் செற்றார்க்கும் இன்னாத
செய்தபின்
உய்யா விழுமம் தரும். 314.

இன்னாசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்.

315. அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதின்நோய்
தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை.

316. இன்னா எனத்தான் உணர்ந்தவை துன்னாமை

வேண்டும் பிறன்கண் செயல்.

317. எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானும்
மாணாச்செய் யாமை தலை.

318.
தன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல்.

319. பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்.

320. நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம்; நோய் செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர்.

CHAPTER 32—ON NOT DOING EVIL

311. It is the nature of the spotless not to inflict suffering on others, though by it they may get wealth

and renown.

312. It is the nature of the stainless not to resist evil.

313. Even our vengeance for a wanton injury results in our own unbearable sorrow.

314. The noblest revenge is to put the foe to the blush by our acts of kindness.

315. What profiteth one's reason, if one does not feel others' sufferings as his own and guard against them ?

316. Avoid all that causes pain to others.

317. It is the supremest virtue not to commit at any time even slight injury to others.

318. How is it a man inflicts injury upon others knowing how painful it would be to himself?

319. As the night follows day, evil that we do recoils on us.

320. All sufferings befall those who inflict harm on others. Those who desire immunity from suffering never commit injury.

அதிகாரம் 33—கொல்லாமை

321.
அறவினை யாதெனில் கொல்லாமை; கோறல்

பிறவினை யெல்லாம் தரும்.

322. பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை.

நூலோர்

323. ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை; மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று.

324. நல்லா றெனப்படுவ(து) யாதெனின்
யாதொன்றும்
கொல்லாமை சூழும் நெறி.

325. நிலையஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாம்
கொலையஞ்சிக்
கொல்லாமை சூழ்வான் தலை.

326. கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான்
வாழ்நாள்மேல்
செல்லா(து) உயிருண் ணுங் கூற்று.

327. தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை.

328. நன்றாகும் ஆக்கம் பெரிதெனினும்
கொன்றாகும் ஆக்கம் கடை.

சான்றோர்க்குக்

329. கொலைவினையர் ஆகிய மாக்கள்
புலைவினையர்
புன்மை தெரிவார் அகத்து.

330. உயிருடம்பின் நீக்கியார் என்பர்
செயிருடம்பின்
செல்லாத்தீ வாழ்க்கை யவர்.

321. If you ask what
is the sum total of virtues, it is non-killing; killing begets sin.

322. All the scriptures
emphasise the virtue of
hospitality and the creed of non-violence.

323. The crown of all virtues is non-violence. Next comes non-lying.

324. The path of rectitude is the path of non-violence.

325. Far greater than an ascetic who renounces the fleeting world is the follower of non-violence.

326. Yama, the Destroyer of life,

never invades the realm where non-violence prevails.

327. Do not commit any act of violence though your life is in peril.

328. The truly great scorn the riches acquired through slaughter.

329. In the eyes of the discerning, men given to slaughter are but churls.

330. Behold the Lazarus, he is guilty of acts of violence in his former birth,

331. நில்லாத வற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.

332. கூத்தாட்(டு) அவைக்குழாத் தற்றே
பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவிளிந் தற்று.

333. அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் ; அதுபெற்றால்
அற்குப ஆங்கே செயல்.

334. நாளென ஒன்றுபோல் காட்டி உயிரீரும்
வாள(து) உணர்வார்ப் பெறின்.

335. நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன் நல்வினை
மேற்சென்று செய்யப் படும்.

336. 'நெருநல் உளன்ஒருவன் இன்றில்லை'
என்னும்
பெருமை உடைத்திவ் வுலகு.

337. ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் ; கருதுப

கோடியும் அல்ல பல.

338. குடம்பை தனித்தொழியப் புள்பறந் தற்றே
உடம்போ(டு) உயிரிடை நட்பு.

339. உறங்குவது போலும் சாக்காடு; உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

340. புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ
துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு.

உடம்பினுள்

TURAVARAVIYAL

69

CHAPTER 34—INSTABILITY

331. It is contemptible folly to

mistake the unstable for the stable.

332. The flow of fortune is like the gathering of a crowd at a concert; its ebb is like the melting of the crowd at its close.

333. Fortune is fickle; if you come by it delay not; put it to proper use.

334. Time seems all laughter; but to the discerning it is a saw sawing away the life of men.

335. Before hiccough arises and before the tongue is paralysed do good that leads to salvation.

336. Yesterday he was, but to-day he is not; this is the glory of the earth.

337. One is not sure what awaits him the next moment; but he becomes a prey to a thousand and one

thoughts.

338. The attachment of life to the body is like that of a full-fledged bird flying from its broken shell.

339. Death is like sleep, birth is that awakening from sleep.

340. Why should the soul seek a temporary shelter in the perishable body? Is there not a durable habitation for it?

அதிகாரம் 35—துறவு

341. யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்.

342. வேண்டின்உண் டாகத் துறக்க; துறந்தபின்

ஈண்டியற் பால பல.

343. அடல்வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை; விடல்வேண்டும்
வேண்டிய வெல்லாம் ஒருங்கு.

344. இயல்பாகும் நோன்பிற்(கு) ஒன் றின்மை; உடைமை
மயலாகும் மற்றும் பெயர்த்து.

345. மற்றும் தொடர்ப்பா(டு) எவன்கொல்? பிறப்பறுக்கல்
உற்றார்க்(கு) உடம்பும் மிகை.

346. யான் எனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும்.

347. பற்றி விடாஅ இடும்பைகள் பற்றினைப்

பற்றி விடாஅ தவர்க்கு.

348. தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார்; மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்.

349. பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும்; மற்று
நிலையாமை காணப் படும்.

350. பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை; அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு.

CHAPTER 35—RENUNCIATION

341. A man does not suffer pain from whatever things he has renounced.

342. There is endless joy in early renunciation.

343. Subdue your senses and give up all your longings.

344. Renunciation is the mark of asceticism. Any clinging leads to one's delusion.

345. Why talk of other attachments; even our body is a hindrance.

346. He enters the abode of the gods who lays the axe at 'I' and 'mine.'

347 Sufferings seize men of desire.

348. Salvation is for one of renunciation; others get entangled in endless births and deaths.

349. Cut off all attachments; you cut off the

tangle of life; otherwise you are caught.

350. Cling fast to Him who is free from all desire. Seek Him for your freedom from attachment.

அதிகாரம் 36—மெய்யுணர்தல்

351. பொருளல்ல வற்றை பொருளென் றுணரும்
மருளானாம் மாணாப் பிறப்பு.

352. இருள்நீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருள்நீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு.

353. ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய(து) உடைத்து.

354. ஐயுணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர்வு இல்லா தவர்க்கு.

355.

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

356. கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார்
மற்றீண்டு வாரா நெறி.

தலைப்படுவர்

357. ஓர்த்துள்ளம் உள்ளது உணரின், ஒருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.

358. பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச்,
செம்பொருள் காண்ப தறிவு.

சிறப்பென்னும்

359. சார்புணர்ந்து சார்பு கெடஒழுகின், மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரும் நோய்.

360. காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன்
நாமம் கெடக்கெடும் நோய்.

TURAVARAVIYAL

73 CHAPTER 36—TRUE KNOWLEDGE

351. Out of ignorance which mistakes things unreal for things real springs the wretched cycle of births.

352. Men of pure vision are led from darkness to light.

353. To men of unclouded wisdom heaven is nearer than earth.

354. What profits one's perfect senses if one is not endowed with true knowledge.

355. To track all things to their

subtlest retreats is true knowledge.

356. Those who have learnt the truth never enter back this world.

357. There is no fear of one's re-birth if one seeks and finds the truth.

358. Seek the truth to remove delusion; that is wisdom.

359. Seek the truth on which everything rests; you will be free from all the ills that assail life.

360. Wipe out the very names of lust, anger and delusion; you will

be wiping out the cause of re-birth.

அதிகாரம் 37—அவா அறுத்தல்

361. அவாவென்ப எல்லா உயிர்க்குமெஞ் ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து.

362. வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை; மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

363. வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை;
யாண்டும் அஃதொப்ப தில்.

364. தூஉய்மை என்ப(து) அவாஇன்மை;

மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும்.

365. அற்றவர் என்பார் அவாஅற்றார்; மற்றையார்
அற்றாக அற்ற திலர்.

366. அஞ்சுவ தோரும் அறனே; ஒருவனை
வஞ்சிப்ப தோரும் அவா.

367. அவாவினை ஆற்ற அறுப்பின், தவாவினை
தான்வேண்டும் ஆற்றான் வரும்.

368. அவா இல்லார்க்(கு) இல்லாகும் துன்பம்; அஃதுண்டேல்
தவாஅது மேன்மேல் வரும்.

369. இன்பம் இடையறா தீண்டும் அவாவென்னும்
துன்பத்துள் துன்பங் கெடின்.

370. ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின், அந்நிலையே

CHAPTER 37—THE DESTRUCTION OF DESIRE

361. The learned say desire is the eternal seed of life.

362. Do you long for anything? Long for not being born again; this you can achieve if you cease your desires.

363. There is no greater possession than freedom from desire either here or in the world beyond.

364. What is purity of mind but absence of desire?
It will follow if one burns for truth.

365. Only those who have renounced are free;
others are not.

366. It is desire that seduces men into sin; Asceticism dreads desires.

367. The desired path of virtue is open to one who kills desire.

368. There is no sorrow for those who are free
from desire. Endless sorrows befall men with desire.

369. There is an eternal flow of life's happiness
when desire, the evil of all evils, dies out.

370. Give up your insatiable longings; you will be conferring on yourself an eternal life.

அதிகாரம் 38—ஊழ்

371. ஆகூழால் தோன்றும் அசைவின்மை கைப்பொருள்
போகூழால் தோன்றும் மடி.

372. பேதைப் படுக்கும் இழவூழ்; அறிவகற்றும்
ஆகலூழ் உற்றக் கடை.

373. நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும், மற்றும்தன்
உண்மை அறிவே மிகும்.

374. இருவே(று) உலகத் தியற்கை; திருவேறு;
தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு.

375. நல்லவை எல்லாஅும் தீயவாம் ; தீயவும்
நல்லவாம் செல்வஞ் செயற்கு.

376. பரியினும் ஆகாவாம் பாலல்ல ; உய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம.

377. வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது.

378. துறப்பார்மன் துப்புர வில்லார் உறற்பால
ஊட்டா கழியும் எனின்.

379. நன்றாங்கால் நல்லவாக் காண்பவர்
அன்றாங்கால்
அல்லற் படுவ தெவன் ?

380. ஊழிற் பெருவலி யாவுள ? மற்றொன்று
சூழினும் தான்முந் துறும்.

அறத்துப்பால் முற்றிற்று

TURAVARAVIYAL

77

CHAPTER 38—FATE

371. Out of fate springs perseverence which leads to one's fortune. Out of fate springs one's indolence which leads to one's ruin.

372. Fate makes fools of the wise. Fate makes folly pass for wisdom.

373. What if one is a man of subtle learning? One's mind is swayed by fate.

374. Fate has a double sway. It makes the foolish rich and the wise poor.

375. Things favourable become adverse, and the unfavourable favourable.

376. One may lose one's wealth however care-
fully one may guard it. One may not lose it though
he flings it away. It is all ordained by fate.

377. Unless pre-ordained by the divine Disposer,
even if a man did pile up a crore it would not be
possible for him to enjoy it.

378. The poor could easily renounce the world if
fate were to refrain from visiting them with the curse of
their past deeds.

379. Why worry about pain and pleasure? They

are all the workings of fate.

380. What is there so potent as Fate? Even if we devise some way of counteracting it, it takes us by surprise.

END OF ARATTUPPĀL

பொருட் பால்

அதிகாரம் 39—இறைமாட்சி

381. படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு.

382. அஞ்சாமை ஈகை அறிவூக்கம் இந்நான்கும்
எஞ்சாமை வேந்தற்(கு) இயல்பு.

383. தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்மூன்றும்
நீங்கா நிலனாள் பவற்கு.

384. அறனிழுக்கா(து) அல்லவை நீக்கி மறனிழுக்கா
மானம் உடைய(து) அரசு.

385. இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு.

386.
காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கூறும் மன்னன் நிலம்.

387. இன்சொலால் ஈத்தளிக்க வல்லார்க்குத் தன்சொலால்
தான்கண்ட அனைத்(து) இவ் வுலகு.

388. முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும்.

389. செவி கைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்

கவிகைக் கீழ்த் தங்கும் உலகு.

390. கொடைஅளி செங்கோல் குடியோம்பல் நான்கும்

உடையானாம் வேந்தர்க்(கு) ஒளி.

SECTION I. THE STATE

CHAPTER 39—ON MAJESTY

381. He is a lion among kings, who possesses with an army, a territory, wealth, ministers, allies and a fortress.

382. Fearlessness, liberality, wisdom and energy are the unfailing marks of a King.

383. The ruler of the earth must never be bereft of his sleepless watchfulness,

learning and courage.

384. He is an honourable King who swerves not from virtue and abstains from vice.

385. He is the King who is capable of acquiring, preserving and wisely distributing wealth.

386. The world will extol the kingdom of one who is easy of access and who does not indulge in harsh words.

387. He who is not harsh of tongue but full of grace and liberality commands the homage of the world.

388. He is a God among men who shields his subjects.

389. The world is under the sway of the monarch

who puts up with bitter counsel.

390. He is
a light among Kings who is endowed
with liberality, grace, love for his subjects,
and a desire for just rule.

அதிகாரம் 40—கல்வி

391. கற்க கசடறக் கற்பவை ; கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

392. எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு.

393. கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர் ; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்.

394. உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்

அனைத்தே புலவர் தொழில்.

395. உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்;
கடையரே கல்லா தவர்.

396. தொட்டனைத்து ஊறும் மணற்கேணி; மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு.

397. யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு.

398. ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து.

399. தாம்இன் புறுவ(து) உல(கு)இன் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்.

400. கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மா(டு)அல்ல மற்றை யவை.

CHAPTER 40—ON LEARNING

391. Faultlessly pursue knowledge and abide by it.

392. Verily the numbers and letters are the eyes of the living one.

393. The learned alone are said to possess eyes; but they are only sores in the face of the unlettered.

394. The duty of the learned is to delight man by their company. Hunger ever more for it even while parting.

395. Eager like the beggars at the door of the wealthy is the sufferer of knowledge; the illiterate are held in scorn.

396. The deeper you delve into the earth, the greater will be the flow of

water. Likewise knowledge is in proportion to your learning.

397. No country and no place is alien to the learned. How is it that persons remain in ignorance to the end of their lives?

398. The knowledge that a person gains in one birth stands him in good stead for seven births.

399. The learned thirst for knowledge more and more, because what gives them pleasure, delights the world.

400. The precious undecaying wealth of a man is his learning. All other riches are no wealth at all.

அதிகாரம் 41—கல்லாமை

401. அரங்கின்றி வட்டாடி யற்றே நிரம்பிய
நூலின்றிக் கோட்டி கொளல்.

402. கல்லாதான் சொற்கா முறுதல் முலையிரண்டும்
இல்லாதாள் பெண்காமுற் றற்று.

403. கல்லா தவரும் நனிநல்லர் கற்றார்முன்
சொல்லா திருக்கப் பெறின்.

404. கல்லாதான் ஒட்பம் கழியநன் றாயினும்
கொள்ளார் அறிவுடை யார்.

405. கல்லா ஒருவன் தகைமை தலைப்பெய்து
சொல்லாடச் சோர்வு படும்.

406. உளரென்னும் மாத்திரையர் அல்லால் பயவாக்
களரனையர் கல்லா தவர்.

407. நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம்
மண்மாண் புனைபாவை யற்று.

408. கல்லார்கண் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே
கல்லார்கண் பட்ட திரு.

409. மேற்பிறந்தார் ஆயினும் கல்லாதார்
கற்றார் அனைத்திலர் பாடு.
கீழ்ப்பிறந்தும்

410. விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோடு ஏனை யவர்.

CHAPTER 41—ON NON-LEARNING

401. Entering an assembly without sufficient knowledge is like playing at a dice board without its knowledge.

402. The desire of the ignorant to speak is like the desire of a woman without breasts claiming woman- hood.

403. Blessed are the ignorant if they venture not to address the assembly of the learned.

404. The learned value not the intelligence of the illiterate.

405. The pretensions of the illiterate disappear the moment they launch upon a discussion with the learned.

406. The ignorant just exist; they are like a piece of barren land.

407. The imposing position of one who lacks penetrating intellect reminds us of the

external glitter
of clay.

408. Far sweeter is the poverty of the learned
than the riches of the ignorant.

409. The highborn ignorant sink low in the scale
while the learned even of humble birth are exalted.

410. The ignorant are but beasts by the side of
men of wide learning.

அதிகாரம் 42—கேள்வி

411. செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்

செல்வத்துள் எல்லாம் தலை.

412. செவிக்குண(வு) இல்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கும் ஈயப் படும்.

413.
செவியுணவின் கேள்வி யுடையார் அவியுணவின்
ஆன்றாரோ(டு) ஒப்பர் நிலத்து.

414.
கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க; அஃதொருவற்(கு)
ஒற்கத்தின் ஊற்றாம் துணை.

415. இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே
ஒழுக்கம் உடையார்வாய்ச் சொல்.

416. எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க;
அனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்.

417. பிழைத்துணர்ந்தும் பேதைமை சொல்லார் இழைத்
ஈண்டிய கேள்வி யவர். [துணர்ந்து

418. கேட்பினும் கேளாத் தகையவே
கேள்வியால்
தோட்கப் படாத செவி.

419. நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லார் வணங்கிய
வாயினர் ஆதல் அரிது.

420. செவியின் சுவைஉணரா வாய்உணர்வின்
மாக்கள்
அவியினும் வாழினும் என்.

CHAPTER 42—ON HEARING

411. The wealth of all wealth is the wealth of hearing. It outtops all other wealth.

412. Men think a little of the stomach only when the ear is not fed.

413. Those mortals who feast their ears with learning are one with the immortals with their sacri- ficial offerings.

414. Though devoid of learning let one fill one's ear with knowledge.. It is his prop in his hour of gloom.

415. The counsel of the upright is like a staff
over a slippery ground.

416. Listen to wholesome counsel however meagre; for out of it springs great good.

417. Men of
searching understanding do not speak foolishly even in a thoughtless mood.

418. The ear that is not filled with understanding is really deaf.

419. Men that lack subtle understanding lack modesty in speech.

420. What avails it whether men live or die, if they merely satisfy the palate and not feed the ear with wisdom.

அதிகாரம் 43—அறிவுடைமை

421. அறிவுஅற்றம் காக்கும் கருவி ;
செறுவார்க்கும்
உள்அழிக்கல் ஆகா அரண்.

422. சென்ற இடத்தால் செலவிடாத் தீதுஒரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு.

423. எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

அப்பொருள்

424. எண்பொருள வாகச் செலச்சொல்லித்
தான்பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்ப தறிவு.

425. உலகந் தழீஇயது ஒட்பம்; மலர்தலும்
கூம்பலும் இல்ல(து) அறிவு.

426. எவ்வது உறைவது உலகம் உலகத்தோடு
அவ்வது உறைவது அறிவு.

427. அறிவுடையார் ஆவது அறிவார்;
அறிவிலார்
அஃதறி கல்லா தவர்.

428. அஞ்சுவ(து) அஞ்சாமை பேதைமை;
அஞ்சல் அறிவார் தொழில்.

அஞ்சுவது

429. எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க்கு இல்லை
அதிர வருவதோர் நோய்.

430. அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்;
என்னுடைய ரேனும் இலர்.

அறிவிலார்

CHAPTER 43—ON KNOWLEDGE

421. The weapon of wisdom saves one from evil.
It is a citadel which cannot be destroyed by the foe.

422. Wisdom bridles the wandering mind, keeps it away from evil and bids it tread the right path.

423. Wisdom seeks the truth of all

things which are heard or uttered.

424. Wisdom unravels things subtle and seeks them in others.

425.

To befriend the world is wisdom ; and wisdom is not inconstant like the flower that blossoms and fades.

426. To be one with the world is wisdom.

427. Wisdom knows the future but not ignorance.

428. It is folly not to fear what must be feared. It is wisdom to fear what must be feared.

429. Men of foresight who guard themselves
against coming events know no distress.

430. The wise possess
are the unwise rich.

everything; but the poor

அதிகாரம் 44—குற்றங் கடிதல்

431. செருக்கும் சினமும் சிறுமையும் இல்லார்
பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து.

432. இவறலும் மாண்பிறந்த மானமும் மாணா
உவகையும் ஏதம் இறைக்கு.

433. தினைத்துணையாம் குற்றம் வரினும்

பனைத்துணையாக்

கொள்வர் பழிநாணு வார்.

434. குற்றமே காக்க பொருளாகக் குற்றமே
அற்றம் தரூஉம் பகை.

435. வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை
எரிமுன்னர்
வைத்தூறு போலக் கெடும்.

436. தன்குற்றம் நீக்கிப் பிறர்குற்றம்
காண்கிற்பின்
என்குற்றம் ஆகும் இறைக்கு.

437. செயற்பால செய்யா(து) இவறியான் செல்வம்
உயற்பால தன்றிக் கெடும்.

438. பற்றுள்ளம் என்னும் இவறன்மை
எற்றுள்ளும்
எண்ணப் படுவதொன்(று) அன்று.

439. வியவற்க எஞ்ஞான்றும் தன்னை ; நயவற்க

கன்றி பயவா வினை.

440. காதல காதல் அறியாமை உய்க்கிற்பின்

எதில ஏதிலார் நூல்.

CHAPTER 44—ON RESTRAINING FAULTS

431. Exalted is the wealth that is free from pride, wrath and lust.

432. Niggardliness, empty honour, blind favour-
itism, are all the faults of a King.

433. Even the slightest fault looms large in the
eyes of those who dread dishonour.

434. Guard against your error as you would your wealth.
For error spells your ruin.

435. Like a piece of straw in a consuming flame,
will be destroyed the life of one who does not guard
against faults.

436. What fault will befall a King who is free
from guilt and detects guilt in others?

437. The hoarded wealth of the miser who fails
in his offices perishes.

438. A clutching greedy heart that knows no

charity commits the greatest folly.

439. Let not conceit enter your heart at any time
of your life; do not run after trifles.

440. Of what avail are the designs of the foe, if
one does not betray one's secrets?

அதிகாரம் 45—பெரியாரைத் துணைக்கோடல்

441. அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையார் கேண்மை
திறனறிந்து தேர்ந்து கொளல்.

442. உற்றநோய் நீக்கி உறாஅமை முன்காக்கும்
பெற்றியார்ப் பேணிக் கொளல்.

443. அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்.

444. தம்மிற் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல்
வன்மையுள் எல்லாம் தலை.

445. சூழ்வார்கண் ணாக ஒழுகலான் மன்னவன்
சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல்.

446. தக்கார் இனத்தனாய்த் தான்ஒழுக வல்லானைச்
செற்றார் செயக்கிடந்த(து) இல்.

447. இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை யாரே
கெடுக்குந் தகைமை யவர்.

448. இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலானும் கெடும்.

449. முதலிலார்க்(கு) ஊதியம் இல்லை;
மதலையாம்
சார்பிலார்க்(கு) இல்லை நிலை.

450. பல்லார் பகைகொளலின் பத்தடுத்த தீமைத்தே
நல்லார் தொடர்கை விடல்.

CHAPTER 45—ON ASSOCIATION WITH ELDERS

441. The friendship of virtuous men of mature wisdom is to be appreciated and secured.

442. Seek the friendship of those who can remove existing distress and guard against future.

443. To seek and win the alliance of the great is the rarest of all blessings.

444. To follow in the footsteps of those that are greater than oneself is the crown of one's strength.

445. Verily the ministers are the eyes of the monarch; let the monarch have tried ones.

446. No adversary can ruin the King who relies on his efficient counsellors.

447. None can harm the ruler who seeks the wholesome counsel of his ministers

though bitter.

448. The King who is not guarded by men of firm counsel will perish even though he has no enemies.

449. Is there profit without capital? Is there security for the monarch devoid of wise counsellors?

450. Greatly injurious is the forsaking of the friendship of the good; it is like encountering single-handed many foes.

அதிகாரம் 46—சிற்றினஞ்

451. சிற்றினம் அஞ்சும் பெருமை ; சிறுமைதான்
சுற்றமாச் சூழ்ந்து விடும்.

452. நிலத்தியல்பான் நீர்திரிந் தற்றாகும் ; மாந்தர்க்(கு)
இனத்தியல்பது ஆகும் அறிவு.

453. மனத்தானும் மாந்தர்க்(கு) உணர்ச்சி ; இனத்தானும்
இன்னான் எனப்படும் சொல்.

454. மனத்துளது போலக் காட்டி ஒருவற்(கு)
இனத்துள(து) ஆகும் அறிவு.

455. மனத்தூய்மை செய்வினை தூய்மை இரண்டும்
இனத்தூய்மை தூவா வரும்.

456. மனம்தூயார்க்(கு) எச்சம்நன் றாகும் ; இனம்தூயார்க்(கு)
இல்லைநன் றாகா வினை.

457. மனநலம் மன்னுயிர்க்(கு) ஆக்கம் ; இனநலம்
எல்லாப் புகழும் தரும்.

458. மனநலம் நன்குடைய ராயினும்
இனநலம் ஏமாப் புடைத்து.

சான்றோர்க்கு

459. மனநலத்தின் ஆகும் மறுமை ;மற் றஃதும்
இனநலத்தின் ஏமாப்பு உடைத்து.

460.
நல்லினத்தின் ஊங்குந் துணையில்லை ; தீயினத்தின்
அல்லற் படுப்பதூஉம் இல்.

CHAPTER 46—ON AVOIDING LOW COMPANY

451. The great dread the company of the ignoble, for the ignoble delight in the

company of the mean.

452. Water smacks of the soil. The wisdom of man takes the colour of the company he keeps.

453. It is the mind that helps a man to gain knowledge: but it is one's association that makes people say what sort of man he is.

454. One's wisdom partakes of the nature of one's mind and one is known by the company he keeps.

455. Purity of mind and purity of action are of a piece with the purity of one's associates.

456. A good progeny awaits the pure. There is

no effort of one endowed with good company but bears fruit.

457. Company of the pure brings one all glory.

458. The wise may be pure in mind. Good company is the source of one's strength.

459. Heaven awaits the pure of heart · verily it is the reward of good company.

460. There is no greater evil than the company of the wicked.

அதிகாரம் 47—தெரிந்து செயல்வகை

461. அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழிபயக்கும்
ஊதியமும் சூழ்ந்து செயல்.

462. தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வார்க்கு
அரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்.

463. ஆக்கங் கருதி முதல்இழக்குஞ் செய்வினை
ஊக்கார் அறிவுடை யார்.

464. தெளிவி லதனைத் தொடங்கார் இளிவென்னும்
ஏதப்பாடு அஞ்சு பவர்.

465. வகையறச் சூழாது எழுதல் பகைவரைப்

பாத்திப் படுப்பதோர் ஆறு.

466. செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும்; செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்.

467. எண்ணித் துணிக கருமம்; துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு.

468. ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் பலர்நின்று

போற்றினும் பொத்துப் படும்.

469. நன்றாற்ற லுள்ளுந் தவறுண்(டு); அவரவர்
பண்பறிந்து ஆற்றாக் கடை.

470.

எள்ளாத எண்ணிச் செயல்வேண்டும்; தம்மொடு
கொள்ளாத கொள்ளா(து) உலகு.

CH. 47—ON ACTION AFTER DUE DELIBERATION

461. After much deliberation over profit and loss and the final gains, launch on a task.

462. Nothing is impossible for those who act after listening to the counsel of persons of known probity.

463. The wise do not approve of the action of those who lose their capital anticipating some distant gain.

464. Men who dread ignominy never embark on a work without deliberation.

465. A thoughtless expedition only fosters the might of one's foes.

466. To do a thing which ought not to be done is to court trouble ; to fail to do a thing which ought to be done is to land oneself in ruin.

467. Begin your task after much deliberation. To think after launching an action is to court a grievous blunder.

468. An ill-organised scheme though supported by many goes to pieces.

469. Even a good scheme falls through if we do not divine aright the disposition of men.

470. Let not the king do any unwise act lest the world should hold him in scorn.

7

471. வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்
துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்.

472. ஒல்வது அறிவது அறிந்ததன் கண்தங்கிச்
செல்வார்க்குச் செல்லாதது இல்.

473. உடைத்தம் வலிஅறியார் ஊக்கத்தின் ஊக்கி
இடைக்கண் முரிந்தார் பலர்.

474. அமைந்தாங்கு ஒழுகான் அளவறியான் தன்னை
வியந்தான் விரைந்து கெடும்.

475. பீலிபெய் சாகாடும் அச்சுஇறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்.

476. நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதுஇறந்து ஊக்கின்
உயிர்க்கிறுதி ஆகி விடும்.

477. ஆற்றின் அளவறிந்து ஈக; அதுபொருள்
போற்றி வழங்கு நெறி.

478. ஆகுஆறு அளவுஇட்டிது ஆயினும்
கேடில்லை
போகுஆறு அகலாக் கடை.

479. அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை
உளபோல
இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும்.

480. உளவரை தூக்காத ஒப்புரவு ஆண்மை
வளவரை வல்லைக் கெடும்.

CH. 48—ON KNOWING THE ENEMY'S STRENGTH

471. A king must act after measuring the strength of his plan, his own resources, the strength of the enemy and

that of the ally.

472. Nothing is impossible for them who know the nature of their task and throw themselves heart and soul into it.

473. Many kings have failed in the middle of their enterprise, for they have launched on it in their blind ignorant zeal.

474. He who is ignorant of the might of his foe and who thinks too much of himself will come to grief.

475. The axle of a cart breaks even under the overload of a peacock's feathers.

476. Over-vaulting ambition perishes.

477. Let your charity be according to the measure of your wealth.

That is the way to preserve it.

478. No harm comes of one's small earnings. Let not one's expense out-run one's income.

479. The seeming prosperity of the extravagant perishes.

480. The fortune of one, lavish of charity beyond measure, goes to rack and ruin.

அதிகாரம் 49—காலம் அறிதல்

481. பகல்வெல்லும் கூகையைக் காக்கை ; இகல்வெல்லும்
வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது.

482. பருவத்தோ(டு) ஒட்ட ஒழுகல் திருவினைத்
தீராமை ஆர்க்கும் கயிறு.

483. அருவினை என்ப உளவோ கருவியால்
காலம் அறிந்து செயின்.

484. ஞாலங் கருதினும் கைகூடும் காலம்
கருதி இடத்தாற் செயின்.

485. காலங் கருதி இருப்பர் கலங்காது
ஞாலங் கருது பவர்.

486. ஊக்கம் உடையான் ஒடுக்கம் பொருதகர்
தாக்கற்குப் பேரும் தகைத்து.

487.

பொள்ளென ஆங்கே புறம்வேரார் காலம்
உள்வேர்ப்பர் ஒள்ளி யவர்.

பார்த்து

488. செறுநரைக் காணின் சுமக்க; இறுவரை
காணின் கிழக்காம் தலை.

489. எய்தற் கரியது இயைந்தக்கால்
அந்நிலையே

செய்தற் கரிய செயல்.

490. கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து ; மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த இடத்து.

CHAPTER 49—ON KNOWING THE TIME

481. During the day the crow conquers the owl. So the monarch who wishes to defeat the enemy must choose the proper time.

482. Action at the appropriate hour is the rope
that holds for ever the Goddess of Fortune
to the King.

483. Is there anything impossible if one acts at the right time and with the proper equipment?

484. One can succeed in the attempt to conquer the world if the right time and the right place are chosen.

485. He who without any fear aims at the con- quest of the world will await the season for it.

486. The self-restraint of the mighty is like the drawing back of the fighting ram just before its attack.

487. The wise will not fly into a passion when assailed; they allow their anger to smoulder within till the right time comes.

488. Bow before the enemy till the time of his destruction. When the hour comes, strike

him down.

489. Do not let slip a golden opportunity ; when the hour dawns, attempt the impossible.

490. When the time is not ripe, be still as a heron. But at the ripe hour, attack the enemy without missing your aim.

அதிகாரம் 50—இடன் அறிதல்

491. தொடங்கற்க எவ்வினையும் எள்ளற்க முற்றும்
இடங்கண்ட பின்னல் லது.

492. முரண்சேர்ந்த மொய்ம்பி னவர்க்கும் அரண்சேர்ந்தாம்
ஆக்கம் பலவும் தரும்.

493. ஆற்றாரும் ஆற்றி அடுப ; இடன் அறிந்து
போற்றார்கண் போற்றிச் செயின்.

494. எண்ணியார் எண்ணம் இழப்பர்
இடனறிந்து
துன்னியார் துன்னிச் செயின்.

495. நெடும் புனலுள் வெல்லும் முதலை ;
அடும்புனலின் நீங்கின் அதனைப் பிற.

496. கடலோடா கால்வல் நெடுந்தேர் ;
கடலோடு
நாவாயும் ஓடா நிலத்து.

497. அஞ்சாமை அல்லால் துணைவேண்டா
எஞ்சாமை
எண்ணி இடத்தான் செயின்.

498. சிறுபடையான் செல்இடம் சேரின்
உறுபடையான்
ஊக்கம் அழிந்து விடும்.

499. சிறைநலனும் சீரும் இலரெனினும்

மாந்தர் உறைநிலத்தோடு ஒட்டல் அரிது.

500. காலாழ் களரின் நரிஅடும் கண்அஞ்சா
வேலான் முகத்த களிறு.

CHAPTER 50—ON KNOWING THE PLACE

491. Scorn not the foe; embark not on any action till you secure a coign of vantage to overwhelm him.

492. Even to men of great valour and power,
manifold are the advantages yielded by a fortress.

493. Even the weak are able to win if they choose
the right place to assail the foe.

494. If a king stations himself at a right place

the conquering foe loses all hope.

495. The crocodile in waters deep overpowers all ;
once it leaves the waters, he falls an easy prey to its foes.

496. The strong wheeled lofty chariot cannot cross
the seas, nor can ocean-sailing ships move on land.

497. If one selects a suitable place by one's
discretion, no other help is needed.

498. Ruined will be the strength of one who takes
a large army to a place where the enemy of small forces
is entrenched.

499. A people may not have either strength or
strongholds ; still it is difficult to fight

with them on

their own soil.

500. A mad elephant that kills the bold spearman

is killed even by a jackal when it gets stuck up in the

mire.

அதிகாரம் 51—தெரிந்து தெளிதல்

501. அறம்பொருள் இன்பம் உயிரச்சம் நான்கின்
திறம்தெரிந்து தேறப் படும்.

502. குடிப்பிறந்து குற்றத்தின் நீங்கி வடுப்பரியும்
நாணுடையான் கட்டே தெளிவு.

503. அரியகற்(று) ஆசற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால்
இன்மை அரிதே வெளிறு.

504. குணநாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்

மிகைநாடி மிக்க கொளல்.

505. பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம்
கருமமே கட்டளைக் கல்.

506. அற்றாரைத் தேறுதல் ஓம்புக ; மற்றவர்
பற்றிலர் நாணார் பழி.

507. காதன்மை கந்தா அறிவறியார்த் தேறுதல்
பேதைமை எல்லாந் தரும்.

508. தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை
தீரா இடும்பை தரும்.

509. தேறற்க யாரையும் தேராது : தேர்ந்தபின்
தேறுக தேறும் பொருள்.

510.

தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும்
தீரா இடும்பை தரும்.

CH. 51—ENGAGING SERVANTS AFTER TEST

501. One should be chosen after putting one to a fourfold test of righteousness, wealth, inclination and fear of life and death.

502. One of good family, free of faults, and possessed of a wholesome fear of sin, should be chosen.

503. One may be an unblemished man and of vast

learning: but it is rare to find one free from ignorance.

504. Examine the good and bad in a person and judge his character according to what predominates in his composition.

505. One's own deed is the touchstone of one's greatness and littleness.

506. Choose not persons who have no kith and kin, and who possess no social instincts : they will be callous of heart and dread no crime.

507. It is the height of folly to

choose the ignor-
ant blinded by affection.

508. To choose a stranger without knowing his
traits results in one's grief.

509. Let men be chosen with deliberate care;
when once the choice is made, let no suspicions crump
into your soul.

510. To choose men with no forethought and to
suspect them will land you in endless woes.

அதிகாரம் 52—தெரிந்து வினையாடல்

511. நன்மையும் தீமையும் நாடி நலம்புரிந்த
தன்மையான் ஆளப் படும்.

512. வாரி பெருக்கி வளம்படுத்(து) உற்றவை
ஆராய்வான் செய்க வினை.

513. அன்பறிவு தேற்றம் அவாஇன்மை இந்நான்கும்
நன்குடையான் கட்டே தெளிவு.

514. எனைவகையால் தேறியக் கண்ணும் வினைவகையான்
வேறாகும் மாந்தர் பலர்.

515. அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற்(கு) அல்லால் வினைதான்
சிறந்தானென்(று) ஏவற்பாற் றன்று.

516. செய்வானை நாடி வினைநாடிக் காலத்தோடு

எய்த உணர்ந்து செயல்.

517. இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்(து)
அதனை அவன்கண் விடல்.

518. வினைக்(கு) உரிமை நாடிய பின்றை அவனை
அதற்குரிய னாகச் செயல்.

519. வினைக்கண் வினையுடையான் கேண்மைவே றாக
நினைப்பானை நீங்கும் திரு.

520. நாடோறும் நாடுக மன்னன் வினைசெய்வான்
கோடாமை கோடா(து) உலகு.

CH. 52—ON APPOINTMENT ACCORDING TO MERIT

511. After examining the good and

to the good.

the bad, cling

512. He who taps all productive sources and guards against losses is the true servant.

513. Choose men, who are endowed with love, wisdom, clever vision and freedom from covetousness.

514. Position corrupts even the men of our own deliberate choice.

515. Let worth prevail. Let not blind affection dictate the choice of men.

516. The thing to be done, the proper person for it and the appropriate time for doing it,

must all be duly weighed.

517. Let the king be first convinced of the com- petency of a person; then he shall allow him to move freely in the sphere of his appointed task.

518. Choose men of approved merit and then make them worthy of the station.

519. Prosperity deserts one who suspects the motives of a servant ever loyal to his work.

520. Let them not swerve from the right path for on them rests the just conduct of the world.

அதிகாரம் 53—சுற்றந்தழால்

521. பற்றற்ற கண்ணும் பழமைபா ராட்டுதல்
சுற்றத்தார் கண்ணே உள.

522. விருப்பறாச் சுற்றம் இயையின் அருப்பறா
ஆக்கம் பலவுந் தரும்.

523. அளவளாவு இல்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக்
கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று.

524. சுற்றத்தால் சுற்றப் படஒழுகல் செல்வந்தான்
பெற்றத்தால் பெற்ற பயன்.

525. கொடுத்தலும் இன்சொலும் ஆற்றின் அடுக்கிய
சுற்றத்தால் சுற்றப் படும்.

526. பெருங்கொடையான் பேணான் வெகுளி அவனின்
மருங்குடையார் மாநிலத்(து) இல்.

527. காக்கை கரவாக் கரைந்துண்ணும்; ஆக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே உள.

528. பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்
அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்.

529. தமராகித் தற்றுறந்தார் சுற்றம் அமராமைக்
காரணம் இன்றி வரும்.

530. உழைப்பிரிந்து காரணத்தின் வந்தானை வேந்தன்
இழைத்திருந்(து) எண்ணிக் கொளல்.

CHAPTER 53—ON CHERISHING ONE'S KINDRED

521. One's own kith and kin only cherish their old attachments to men though out of suit with fortune.

522. One's unceasing kinship is the source of all one's fortune.

523. The life of one with no kin will be like over-flowing waters of a tank with no bund.

524. The value of one's wealth consists in a life surrounded by one's kinsmen.

525. One delights in the company of one generous of heart and suave of speech.

526. Nothing

excels on earth the love of one large of heart and free of wrath, but shares it with the rest.

527. Fortune smiles on one of like disposition.

528. The king must not be indifferent to one's deserts but reward people according to their merit.

529. Reject none on the score of disagreement.
Men who have become estranged will flock to you.

530. Let the king embrace his estranged kith and
kin by redressing their grievances.

அதிகாரம் 54—பொச்சாவாமை

531. இறந்த வெகுளியின் தீதே சிறந்த
உவகை மகிழ்ச்சியின் சோர்வு.

532. பொச்சாப்புக் கொல்லும் புகழை அறிவினை
நிச்ச நிரப்புக்கொன் றாங்கு.

533. பொச்சாப்பார்க்(கு) இல்லை புகழ்மை ; அதுஉலகத்து
எப்பால்நூ லோர்க்கும் துணிவு.

534. அச்சம் உடையார்க்(கு) அரணில்லை ; ஆங்கில்லை
பொச்சாப் புடையார்க்கு நன்கு.

535. முன்னுறக் காவா(து) இழுக்கியான் தன்பிழை
பின்னூ(று) இரங்கி விடும்.

536. இழுக்காமை யார்மாட்டும் என்றும்

வழுக்காமை
வாயின் அதுஒப்ப தில்.

537. அரியஎன்று ஆகாத இல்லை பொச் சாவாக்
கருவியால் போற்றிச் செயின்.

538. புகழ்ந்தவை போற்றிச் செயல்வேண்டும் ; செய்யா(து)
இகழ்ந்தார்க்(கு) எழுமையும் இல்.

539. இகழ்ச்சியிற் கெட்டாரை உள்ளுக தாம்தம்
மகிழ்ச்சியின் மைந்துறும் போழ்து.

540. உள்ளிய(து) எய்தல் எளிதுமன் மற்றுந்தான்
உள்ளியது உள்ளப் பெறின்.

CHAPTER 54—AGAINST FORGETFULNESS

531. Forgetfulness which cometh of mad joy is more dangerous than wild wrath.

532. Poverty freezes knowledge.

Forgetfulness blights one's reputation.

533. Fame is not for the thoughtless, so say the scriptures of the world.

534. Of what avail is a citadel to a crown, what good availeth the thoughtless ?

535. He who is not on his guard against impending evil, rues his folly.

536. There is no greater good than to be ever on the vigil.

537. Nothing is impossible for the thoughtful.

538. No good awaits him in birth

to come who
fails of his noble deeds.

539. When drunk with delight, remember those
who have perished through wilful neglect.

540. No task is difficult to the thoughtful and the
diligent.

அதிகாரம் 55—செங்கோன்மை

541. ஓர்ந்துகண் ணோடா(து) இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை.

542. வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம் ; மன்னவன்
கோனோக்கி வாழும் குடி.

543. அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்.

544. குடிதழீஇக் கோலோச்சு மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு.

545. இயல்புளிக் கோலோச்சு மன்னவன் நாட்ட
பெயலும் விளையுளும் தொக்கு.

546. வேலன்று வென்றி தருவது; மன்னவன்
கோலதூஉம் கோடா(து) எனின்.

547. இறைகாக்கும் வையகம் எல்லாம்; அவனை
முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்.

548. எண்பதத்தான் ஓரா முறைசெய்யா
மன்னவன்
தன்பதத்தால் தானே கெடும்.

549. குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில்.

550.

கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல், பைங்கூழ்
களைகட் டதனொடு நேர்.

CHAPTER 55—ON RIGHTEOUS SCEPTRE

541. Strict enquiry, and impartial justice mark the rule of a just monarch.

542. The world looks to rain for its existence. The subjects look to the sceptre for their existence.

543. The king's sceptre is the standing proof of Brahmanical books and their teachings.

544. The world falls at the feet of a

great King who wields the sceptre for his subjects' welfare.

545. Both seasonal rains and waving corn are
seen in the land of a righteous monarch.

546. Victory is won not by the spear but by the
unswerving sceptre of a monarch.

547. The king protects the whole world and
justice protects him

if unfailingly administered.

548. The king who does not administer impartial justice goes to ruin.

549. To punish crime is the duty, not the fault
of the king who attends to the welfare of his subjects.

550. Punishing murderers with death is like
plucking out weeds among the crops.

அதிகாரம் 56—கொடுங்கோன்மை

551. கொலைமேற் கொண்டாரில் கொடிதே அலைமேற்கொண்டு
அல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து.

552. வேலொடு நின்றான் இடுஎன் றது போலும்
கோலொடு நின்றான் இரவு.

553. நாடொறும் நாடி முறைசெய்யா மன்னவன்
நாடொறும் நாடு கெடும்.

554. கூழுங் குடியும் ஒருங்கிழக்கும் கோல்கோடிச்
சூழாது செய்யும் அரசு.

555. அல்லற்பட்(டு) ஆற்றாது அழுதகண் ணீர்அன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.

556. மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை ; அஃதின்றேல்
மன்னாவாம் மன்னர்க்கு ஒளி.

557. துளிஇன்மை ஞாலத்திற்(கு) எற்றற்றே வேந்தன்
அளிஇன்மை வாழும் உயிர்க்கு.

558. இன்மையின் இன்னா(து) உடைமை முறைசெய்யா
மன்னவன் கோற்கீழ்ப் படின்.

559. முறைகோடி மன்னவன் செய்யின் உறைகோடி
ஒல்லாது வானம் பெயல்.

560. ஆபயன் குன்றும்; அறுதொழிலோர் நூல்மறப்பர்;
காவலன் காவான் எனின்.

CHAPTER 56—ON UNRIGHTEOUS RULE.

551. The unrighteous king who oppresses his subjects is more cruel than the one who leads the life of a murderer.

552. The wielder of the sceptre asking for gifts,
is like the spearman asking the way-farer 'give.'

553. That country will perish any day whose
monarch does not administer justice day by day.

554. That king who allows his sceptre to bend
indiscriminately will lose his wealth together with his subjects.

555. Are not the tears, shed as a result of oppres-
sion, the weapons which destroy the prosperity of the
monarch ?

556. Good Government makes one's rule endur-
ing. Where it is not found, his lustre will not last long.

557. The people who live under a graceless king
suffer like the earth unvisited by drops of rain.

558. Where people possess a king, who does not

enforce justice, wealth does not confer more happiness

than poverty.

559.
Were the king to rule unjustly, the Heavens

would withhold rains.

560. If the protecting monarch fails in his duties,

the yield of cows will diminish and Brahmans with

their six duties will forget their Vedas.

அதிகாரம் 57—வெருவந்த செய்யாமை

561. தக்காங்கு நாடித் தலைச்செல்லா வண்ணத்தால்

ஒத்தாங்(கு) ஒறுப்பது வேந்து.

562. கடிதோச்சி மெல்ல எறிக ; நெடிதுஆக்கம்
நீங்காமை வேண்டு பவர்.

563. வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலன் ஆயின்
ஒருவந்தம் ஒல்லைக் கெடும்.

564. இறைகடியன் என்றுரைக்கும் இன்னாச்சொல் வேந்தன்
உறைகடுகி ஒல்லைக் கெடும்.

565. அருஞ்செவ்வி இன்னா முகத்தான் பெருஞ்செல்வம்
பேஎய்கண்(டு) அன்ன(து) உடைத்து.

566. கடுஞ்சொல்லன் கண்ணிலன் ஆயின் நெடுஞ்செல்வம்
நீடின்றி ஆங்கே கெடும்.

567. கடுமொழியும் கையிகந்த தண்டமும் வேந்தன்
அடுமுரண் தேய்க்கும் அரம்.

568. இனத்தாற்றி எண்ணாத வேந்தன்
சினத்தாற்றிச் சீறின் சிறுகும் திரு.

569. செருவந்த போழ்தின் சிறைசெய்யா வேந்தன்
வெருவந்து வெய்து கெடும்.

570. கல்லார்ப் பிணிக்கும் கடுங்கோல்; அதுவல்ல(து)
இல்லை நிலக்குப் பொறை.

CHAPTER 57—ON TYRANNY

561. A righteous king investigates and fittingly punishes the wrongdoer so that he may not repeat it.

562. If you wish enduring prosperity behave as if you punish excessively, but do it mildly.

563. The tyrant who terrifies his subjects will soon perish.

564. That king whom people speak of as a tyrant will rapidly perish.

565. The great wealth of a king who is inaccessible
and assumes a fearful look, is no better than that in
the possession of a demon.

566. The abundant wealth of a king who utters
harsh words and puts on unkind looks will not last long.

567. Severity in speech and excess

in punishment
are like the file which removes his capacity to destroy
(his enemies).

568. The prosperity of a king who does not consult his advisers but makes them the victims of his fury
will shrink.

569. If a king who has no fortress meets a foe,
he will be ruined by fear.

570. No burden is harder for the earth to bear
than the cruel sceptre wielded by the unwise.

அதிகாரம் 58—கண்ணோட்டம்

571. கண்ணோட்டம் என்னும் கழிபெருங் காரிகை
உண்மையான் உண்டுஇவ் வுலகு.

572. கண்ணோட்டத்(து) உள்ளது உலகியல் ; அஃதிலார்
உண்மை நிலக்குப் பொறை.

573. பண்என்ஆம் பாடற்(கு) இயைபுஇன்றேல் ; கண்என்னும்
கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்.

574. உளபோல் முகத்தெவன் செய்யும் அளவினால்
கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்.

575. கண்ணிற்(கு) அணிகலம் கண்ணோட்டம் அஃதின்றேல்
புண்ணென்று உணரப் படும்.

576. மண்ணோ(டு) இயைந்த மரத்தனையர்

கண்ணோடு
இயைந்துகண் ணோடா தவர்.

577. கண்ணோட்டம் இல்லவர் கண்ணிலர்; கண்ணுடையார்
கண்ணோட்டம் இன்மையும் இல்.

578. கருமம் சிதையாமல் கண்ணோட வல்லார்க்(கு)

உரிமை யுடைத்திவ் வுலகு.

579. ஒறுத்தாற்றும் பண்பினர் கண்ணும்கண் ணோடிப்
பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை.

580. பெயக்கண்டு நஞ்சுண்(டு) அமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்.

CHAPTER 58—ON KINDLINESS

571. The world exists because of the

existence of the most beautiful virtue called kindliness.

572. The world lives through kindliness; those who do not have it are a burden to the earth.

573. What is the use of a song that could not be enjoyed? Likewise, what is the use of the eyes that have no kindliness?

574. What is the use of one's eyes if they do not beam with immeasurable love?

575. Kindliness is the fitting ornament for the eyes. The eyes are a sore, where it is absent.

576. Those whose eyes do not reflect love resemble trees that stand on the earth.

577. Verily they are blind who have no kindly look.

578. The world belongs to a king who can do his duty and yet be courteous.

5 79.
It behoves a king to put up with the doer of harm and even be kind to him.

580. Those who wish to acquire loveable urbanity will knowingly swallow even the poison served.

அதிகாரம் 59—ஒற்றாடல்

581. ஒற்றும் உரைசான்ற நூலும் இவைஇரண்டும்
தெற்றென்க மன்னவன் கண்.

582. எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும்
வல்லறிதல் வேந்தன் தொழில்.

583. ஒற்றினான் ஒற்றிப் பொருள்தெரியா மன்னவன்
கொற்றம் கொளக்கிடந்தது இல்.

584. வினைசெய்வார் தஞ்சுற்றம் வேண்டாதார் என்றாங்கு
அனைவரையும் ஆராய்வ(து) ஒற்று.

585. கடாஅ உருவொடு கண்ணஞ்சாது யாண்டும்
உகாஅமை வல்லதே ஒற்று.

586. துறந்தார் படிவத்தர் ஆகி இறந்தாராய்க்(து)
என்செயினும் சோர்வில்(து) ஒற்று.

587. மறைந்தவை கேட்கவற் றாகி அறிந்தவை
ஐயப்பா(டு) இல்லதே ஒற்று.

588. ஒற்றொற்றித் தந்த பொருளையும் மற்றுமோர்
ஒற்றினால் ஒற்றிக் கொளல்.

589. ஒற்றொற்(று) உணராமை ஆள்க; உடன்மூவர்
சொற்றொக்க தேறப் படும்.

590. சிறப்பறிய ஒற்றின்கண் செய்யற்க; செய்யின்
புறப்படுத்தான் ஆகும் மறை.

CHAPTER 59—ON SPIES

581. Verily the two eyes of a king are espionage
and the celebrated code of laws.

582. A king's duty is to get day to day knowledge
of everything that happens.

583. The sure way of achieving success for a
king is to get correct information from spies.

584. Espionage consists of watching all people,
to wit, the king's employees, his relations and his
enemies.

585. An able spy puts on undoubted disguise,
does not fear when detected, and never reveals his
purpose.

586. A spy in the guise of an ascetic should
gather information however difficult and should never
be tired whatever be the troubles.

587. A spy should secure

knowledge of things
secret and should have no doubt
about his information.

588. One must get
confirmed the information
supplied by one spy, by that of another.

589. Let the engagement of one spy be not known to another. Accept the information supplied independently by three spies.

590. Let not a king honour the
spy publicly ;
for, by so doing he
will be letting out his own secret.

அதிகாரம் 60—ஊக்க முடைமை

591. உடையர் எனப்படுவது ஊக்கம்;
அஃதில்லார்

உடையது உடையரோ மற்று.

592. உள்ளம் உடைமை உடைமை ;
பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடும்.

593. ஆக்கம் இழந்தேம்என்(று) அல்லாவார்
ஊக்கம்
ஒருவந்தம் கைத்துடை யார்.
594. ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா

ஊக்கம் உடையா னுழை.

595. வெள்ளத்(து) அனைய மலர்நீட்டம் ;
மாந்தர்தம்
உள்ளத்(து) அனையது உயர்வு.

596. உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வுஉள்ளல் ;
தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து.

மற்றது

597. சிதைவிடத்து ஒல்கார் உரவோர்;
புதைஅம்பின்
பட்டுப்பாடு ஊன்றுங் களிறு.

598. உள்ளம் இலாதவர் எய்தார் உலகத்து
வள்ளியம் என்னும் செருக்கு.

599. பரியது கூர்ங்கோட்ட(து) ஆயினும் யானை
வெரூஉம் புலிதாக் குறின்.

600. உரம்ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை;
மரம்;மக்கள் ஆதலே வேறு.

அஃதில்லார்

CHAPTER 60—ON EXERTION

591. One's real possession is one's exertion. If one does not have it, can anything else?

one be said to really possess

592. Exertion alone is one's wealth; inconstant material wealth will pass away.

593. Those who possess constant exertion will not grieve over the loss of their wealth.

594. Prosperity will discover a of undaunted will.

route to a person

595. The length of a watery plant is determined by the depth of the water. Likewise the greatness of a person is proportionate to the strength of his will power.

596. In
ideal. Even

all acts and deeds, let exertion be one's if it were unattainable, its presence is enough.

597. The elephant stands undaunted despite piercing arrows ; so too, a person of strong will, will not get discouraged even in a losing concern.

598. A man of no strong will, cannot win the esteem of the world for his action.

599. Even the huge elephant with sharp tusks dreads the attacking tiger.

600. One's strength is one's exertion. Without it persons are only trees in the form of men.

அதிகாரம் 61—மடியின்மை

601. குடியென்னும் குன்றா விளக்கம்
மடியென்னும்
மாசூர மாய்ந்து கெடும்.

602. மடியை மடியா ஒழுகல் குடியைக்
குடியாக வேண்டு பவர்.

603. மடிமடிக் கொண்டொழுகும் பேதை பிறந்த
குடிமடியும் தன்னினும் முந்து.

604. குடிமடிந்து குற்றம் பெருகும் மடிமடிந்து
மாண்ட உஞற்றி லவர்க்கு.

605. நெடுநீர் மறவி மடிதுயில் நான்கும்
கெடுநீரார் காமக் கலன்.

606. படியுடையார் பற்றமைந்தக் கண்ணும்
மடியுடையார்
மாண்பயன் எய்தல் அரிது.

607. இடிபுரிந்(து) எள்ளும்சொல் கேட்பர்
மடிபுரிந்து மாண்ட உஞற்(று)இ லவர்.

608. மடிமை குடிமைக்கண் தங்கின்தன் ஒன்னார்க்கு
அடிமை புகுத்தி விடும்.

609. குடிஆண்மை உள்வந்த குற்றம் ஒருவன்
மடிஆண்மை மாற்றக் கெடும்.

610. மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடியளந்தான்
தாஅய தெல்லாம் ஒருங்கு.

CHAPTER 61—AGAINST SLOTH

601. If sloth extends its darkness it will extin- guish the lustrous lamp of one's family.

602. Those who wish the esteem of their family

should never encourage sloth.

603. The family of the fool who hugs sloth in his own lap fades away before him.

604. Faults will be many among those who are devoid of exertion and will result in the ruin of their families.

605. Procrastination, carelessness, sluggardliness and sleep are the four boats fondly entered into by those who go to ruin.

606. Even when the wealth of the rulers of all earth is within his reach, the slothful will hardly derive any great benefit from it.

607. Lovers of idleness with no

praiseworthy
exertion will be the butt
of disgrace and will receive
words of rebuke.

608. If sloth comes to stay in one's family, it will
make one the slave of one's enemies.

609. By conquering
sloth, one can wipe out the
reproach that has come over one's family.

610. All the universe
once measured by God
will be with the king of no sloth.

அதிகாரம் 62—ஆள்வினை யுடைமை

611. அருமை உடைத்தென்(று) அசாவாமை வேண்டும் ;
பெருமை முயற்சி தரும்.

612. வினைக்கண் வினைகெடல் ஓம்பல் வினைக்குறை
தீர்ந்தாரின் தீர்ந்தன்று உலகு.

613. தாளாண்மை என்னும் தகைமைக்கண் தங்கிற்றே
வேளாண்மை என்னும் செருக்கு.

614. தாளாண்மை இல்லாதான் வேளாண்மை பேடிகை
வாளாண்மை போலக் கெடும்.

615. இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான் தன்கேளிர்
துன்பந் துடைத்(து)ஊன்றும் தூண்.

616. முயற்சி திருவினை யாக்கும் : முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்.

617. மடியுளாள் மாமுகடி யென்ப : மடியிலான்
தாளுளாள் தாமரையி னாள்.

618. பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்(று)
அறிவறிந்(து) ஆள்வினை இன்மை பழி.

619. தெய்வத்தான் ஆகா(து) எனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும்.

620. ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழா(து) உஞற்று பவர்.

CHAPTER 62—ON PERSEVERANCE

611. Do not give up (your task) saying 'O It is very difficult.' The art of doing it comes of exertion.

612. Do not give up your task in the middle; for the world will abandon those who leave their task unfinished.

613. The greatness which consists in helping others dwells in the virtue of persevering effort.

614. The service of one with no persevering effort is vain like the sword wielded by a hermaphrodite.

615. One who does not seek pleasure but delights in work will be a pillar of support to one's relatives in their sorrow.

616. Exertion achieves wealth;

absence of it brings on poverty.

617. Goddess of misfortune dwells in sloth ; the Goddess of fortune lives in exertion.

618. Ill-luck is no disgrace ; but it is a disgrace if one does not exert himself as to what should be done.

619. Though fate should ordain failure, bodily exertion will yield its own reward.

620. Those who labour hard, undaunted by obstacles will overcome destiny.

அதிகாரம் 63—இடுக்கணழியாமை

621. இடுக்கண் வருங்கால் நகுக: அதனை
அடுத்தூர்வ(து) அஃதொப்ப தில்.

622. வெள்ளத் தனைய இடும்பை அறிவுடையான்
உள்ளத்தின் உள்ளக் கெடும்.

623. இடும்பைக்(கு) இடும்பை படுப்பர்
இடும்பைக்(கு)
இடும்பை படாஅ தவர்.

624. மடுத்தவாய் எல்லாம் பகடுஅன்னான் உற்ற
இடுக்கண் இடர்ப்பா(டு) உடைத்து.

625. அடுக்கி வரினும் அழிவிலான் உற்ற
இடுக்கண் இடுக்கண் படும்.

626. அற்றேமென்(று) அல்லல் படுபவோ
பெற்றேமென்(று)
ஓம்புதல் தேற்றா தவர்.

627. இலக்கம் உடம்புஇடும்பைக்(கு) என்று
கலக்கத்தைக்
கையாறாக் கொள்ளாதாம் மேல்.

628. இன்பம் விழையான் இடும்பை

இயல்பென்பான்
துன்பம் உறுதல் இலன்.

629. இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான்
துன்பத்துள்
துன்பம் உறுதல் இலன்.

630. இன்னாமை இன்பம் எனக்கொளின்
ஆகுந்தன்
ஒன்னார் விழையுஞ் சிறப்பு.

CHAPTER 63—ON COURAGE

621. Laugh over your obstacles; nothing like it
to push them further and further.

622. Troubles like a flood will be overcome by a courageous thought rising in the minds of the wise.

623. The courageous will be causing sorrow to sorrow itself.

624. Just as the buffalo drags a cart through miry depth, one who fights on will overcome his difficulties.

625. The troubles of one who braves a series of adversity wear out and disappear.

626. Will those who do not during prosperity exultingly say "we are rich", cry out (during adversity)

"Oh, we are destitute"?

627. The great know that the body is ever the target of trouble and will not regard trouble as trouble at all.

628. He who never gives way to sorrow, will not long for pleasure; he will regard trouble as quite natural.

629. He who does seek for pleasure in pleasure will not be vexed in sorrow.

630. One who regards trouble as pleasure will gain the elevation which his enemies desire (for themselves).

அங்கவியல்
அதிகாரம் 64—அமைச்சு

631. கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும்
அருவினையும் மாண்ட(து) அமைச்சு.

632. வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையோ(டு)
ஐந்துடன் மாண்ட(து) அமைச்சு.

633. பிரித்தலும் பேணிக் கொளலும் பிரிந்தார்ப்
பொருத்தலும் வல்ல(து) அமைச்சு.

634. தெரிதலும் தேர்ந்து செயலும் ஒருதலையாச்
சொல்லலும் வல்ல(து) அமைச்சு.

635. அறனறிந்(து) ஆன்றமைந்த

சொல்லான்எஞ் ஞான்றும்
திறனறிந்தான் தேர்ச்சித் துணை.

636. மதிநுட்பம் நூலோ(டு) உடையார்க்(கு) அதிநுட்பம்
யாவுள முன்நிற் பவை.

637. செயற்கை யறிந்தக் கடைத்தும் உலகத்
தியற்கை யறிந்து செயல்.

638. அறிகொன்(று) அறியான் எனினும் உறுதி
உழையிருந்தான் கூறல் கடன்.

639. பழுதெண்ணும் மந்திரியின் பக்கத்துள்
தெவ்வோர்
எழுபது கோடி உறும்.

640. முறைப்படச் சூழ்ந்தும் முடிவிலவே செய்வர்;
திறப்பா(டு) இலாஅ தவர்.

SECTION II. LIMBS OF THE STATE

CHAPTER 64—ON MINISTERS

631. He is the minister who finds out the means, the time, the deed and its full accomplishment.

632. A minister should have five qualities; tenacity of purpose, birth in a respectable family, welfare of the people, profound learning and perseverance.

633. A minister must be able to separate a foe from his ally, befriend allies and reunite separated allies.

634. A minister should study the consequences of

an act and carry it successfully by a decisive speech.

635. He is a helpful counsellor who is righteous and considerate in his speech, and always knows how to act.

636. To a keen intellect combined with learning no difficulty stands in the way.

637. Even though you know the rules, act in conformity with the world opinion.

638. Though a king listens not to wise words it is the duty of the minister to speak firmly to him.

639. A treacherous minister by the king's side is

equal to seventy crores of enemies.

640. Ministers who have
no requisite ability will
leave a task unfinished
though well begun.

அதிகாரம் 65—சொல்வன்மை

641. நாநலம் என்னும் நலன்உடைமை; அந்நலம்
யாநலத்(து) உள்ளதூஉம் அன்று.

642. ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருதலால்
காத்தோம்பல் சொல்லின்கண் சோர்வு.

643. கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க்

கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்.

644. திறனறிந்து சொல்லுக சொல்லை ; அறனும்
பொருளும் அதனின்ஊங்(கு) இல்.

645. சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொல்
அச்சொல்லை
வெல்லும்சொல் இன்மை யறிந்து.
646. வேட்பத்தாம் சொல்லிப் பிறர்சொல்
பயன்கோடல்
மாட்சியின் மாசற்றார் கோள்.

647. சொலல்வல்லன் சோர்விலன் அஞ்சான்
அவனை
இகல்வெல்லல் யார்க்கும் அரிது.

648. விரைந்து தொழில் கேட்கும் ஞாலம்
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்.

நிரந்தினிது

649. பல்சொல்லக் காமுறுவர் மன்றமா சற்ற

சிலசொல்லல் தேற்றா தவர்.

650. இணர்ஊழ்த்தும் நாறா மலரனையர் கற்ற(து)
உணர விரித்துரையா தார்.

CHAPTER 65—ON GOOD SPEECH

641. The virtue of good speech is greater than all the other good qualities found in one.

642. As both prosperity and ruin are

caused by words, a minister must guard against imperfection in his speech.

643. The 'minister must use such words as have the effect of strengthening the approval of those who agree and differ.

644. Speak having regard to one's capacity to listen; for there is no greater virtue nor wealth than that.

645. Speak out what you have to say only after knowing that your own argument will not be turned against you.

646. A good minister wins the approval of the listener by persuasive speech.

647. A clever speaker is neither tired nor fearful; none can defeat him in a debate.

648. Cogent reasoning and soft speech can bring the people over to one's side.

649. Those who cannot say a few words correctly will evince a desire to speak much.

650. Those who cannot explain well what they have learnt resemble the odourless flowers with their petals open.

அதிகாரம் 66—வினைத்தூய்மை

651. துணைநலம் ஆக்கம் தரூஉம்: வினைநலம்
வேண்டிய வெல்லாந் தரும்.

652. என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை.

653. ஓஒதல் வேண்டும் ஒளிமாழ்கும் செய்வினை
ஆஅதும் என்னும் அவர்.

654. இடுக்கண் படினும் இளிவந்த செய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவர்.

655. எற்றென்(று) இரங்குவ செய்யற்க ; செய்வானேன்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று.

656. ஈன்றாள் பசி காண்பான் ஆயினும் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை.

657. பழிமலைந் தெய்திய ஆக்கத்தின் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை.

658. கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க்(கு) அவைதாம்
முடிந்தாலும் பீழை தரும்.

659. அழக்கொண்ட வெல்லாம் அழப்போம் ; இழப்பினும்
பிற்பயக்கும் நற்பா லவை.

660. சலத்தாற் பொருள்செய்(து) ஏமார்த்தல் பசுமண்
கலத்துள்நீர் பெய்திரீஇ யற்று.

CHAPTER 66—ON PURITY IN ACTION

651. A man's friends bring prosperity to him;
but his good acts fetch him his wish.

652. That deed must always be discarded which
does not promote virtue and produce fame.

653. Those who wish to become great must
always avoid deeds which darken the lustre of their
reputation.

654. Even adversity does not prompt men of un-
swerving purity to do mean things.

655. Desist from deeds which you may regret later;

but if you once happen to do such a deed, repeat it not.

656. Though you find your mother starving, do not do anything which will be condemned by the great.

657. Better the poverty adopted by the great than the wealth resulting from sin.

658. Those who do knowingly forbidden things will suffer in the end, although they may succeed in doing them.

659. What is secured by causing tears to others will be lost with tears. But good deeds will result in good later.

660. A minister who promotes his king's resources by fraud is like one who tries to store up water in a pot of unburnt clay.

அதிகாரம் 6

7—வினைத்திட்பம்

661. வினைத்திட்பம் என்ப(து), ஒருவன் மனத்திட்பம்
மற்றைய எல்லாம் பிற.

662. ஊறொரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின்
ஆறென்பர் ஆய்ந்தவர் கோள்.

663. கடைக்கொட்கச் செய்தக்க(து) ஆண்மை இடைக்கொட்
எற்றா விழுமம் தரும்.
[கின்

664. சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிது; அரியவாம்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.

665. வினைத்திட்பம் மாண்டார் வினைத்திட்பம் வேந்தன்கண்
ஊறெய்தி உள்ளப் படும்.

666. எண்ணிய எண்ணியாங்(கு) எய்துப எண்ணியார்
திண்ணியர் ஆகப் பெறின்.

667. உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும்: உருள்பெருந்தேர்க்கு
அச்சாணி அன்னார் உடைத்து.

668. கலங்காது கண்ட வினைக்கண் துளங்காது
தூக்கங் கடிந்து செயல்.

669. துன்பம் உறவரினும் செய்க, துணிவாற்றி
இன்பம் பயக்கும் வினை.

670. எனைத்திட்பம் எய்தியக் கண்ணும் வினைத்திட்பம்
வேண்டாரை வேண்டா(து) உலகு.

CHAPTER 67—ON RESOLUTENESS

661. Determination in action is one's resolution. All others are nothing.

662. Ministers versed in lore will not do unprofit- able deeds, and if they do, they will not regret it.

663. A clever minister publishes a deed after its completion; if it becomes public in the intermediate stage, it will end in trouble.

664. It is easy for one to say, but it is difficult to do it in the said manner.

665. The resolution of a thoughtful

and good minister in strengthening his monarch will earn all praise.

666. Firm of purpose, ministers carry out their resolution.

667. Do not despise one for lack of personality. Does not the little nail of the chariot keep the wheel going ?

668. What you have clearly decided to do, do it without hesitation and delay.

669. Be resolute in deed which ends in happiness, though troublesome at the beginning.

670. The world will not esteem him who has no determined will, notwithstanding his other strong virtues.

அதிகாரம் 68—வினைசெயல் வகை

671. சூழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்தல் அத்துணிவு

தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது.

672. தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால : தூங்கற்க

தூங்காது செய்யும் வினை.

673. ஒல்லும்வாய் எல்லாம் வினைநன்றே ; ஒல்லாக்கால்

செல்லும்வாய் நோக்கிச் செயல்.

674. வினைபகை யென்றிரண்டின் எச்சம் நினையுங்கால்

தீயெச்சம் போலத் தெறும்.

675. பொருள்கருவி காலம் வினையிடனொடு ஐந்தும்

இருள்தீர எண்ணிச் செயல்.

676. முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங்(கு)
எய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல்.

677. செய்வினை செய்வான் செயல் முறை
அவ்வினை உள்ளறிவான் உள்ளங் கொளல்.

678. வினையான் வினையாக்கிக் கோடல்
நனைகவுள்
யானையால் யானையாத் தற்று.

679. நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே
ஒட்டாரை யொட்டிக் கொளல்.

680. உறைசிறியார் உள்நடுங்கல் அஞ்சிக்
குறைபெறின்
கொள்வர் பெரியார்ப் பணிந்து.

CHAPTER 68—ON THE MEANS OF ACTION

671. Decision is the result of deliberation. It is harmful to rest it low.

672. Delay such things as call for delay. But
never delay that which cannot be delayed.

673. Achieve a thing wherever possible; if it were
not possible adopt a cautious policy.

674. An unfinished deed and an unfinished fight
will like a half extinguished fire, cause ultimate harm.

675. Do a thing after carefully deliberating on
five things: resources, means, the time, the nature of
the deed, and the place.

676. In doing a thing, weigh deeply your aim,
the hindrances and the final gain thereof.

677. The manner in which a thing should be done
is
to be determined after consulting an expert.

678.

Use one act to aehieve another just as one
wild elephant is used to capture another.

679. It is much more urgent to
secure the alliance
of one's enemies,
than to do good to one's friends.

680. Fearing
that their weak king may quake
with fear, ministers will bow before
superior kings and
accept their terms.

அதிகாரம் 69—தூது

681. அன்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம்
பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு.

682. அன்பறிவு ஆராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்கு
இன்றி யமையாத மூன்று.

683. நூலாருள் நூல்வல்லன் ஆகுதல் வேலாருள்
வென்றி வினையுரைப்பான் பண்பு.

684. அறிவுருவு ஆராய்ந்த கல்வி இம் மூன்றன்

செறிவுடையான் செல்க வினைக்கு.

685. தொகச் சொல்லித் தூவாத நீக்கி
நகச்சொல்லி
நன்றி பயப்பதாம் தூது.

686. கற்றுக்கண் அஞ்சான் செலச்சொல்லிக்
காலத்தால்
தக்க(து) அறிவதாம் தூது.

687. கடனறிந்து காலங்கருதி இடனறிந்(து)
எண்ணி உரைப்பான் தலை.

688. தூய்மை துணைமை துணிவுடைமை
இம்மூன்றின்
வாய்மை வழியு ரைப்பான் பண்பு.

689. விடுமாற்றம் வேந்தர்க்(கு) உரைப்பான்

வடுமாற்றம்
வாய்சோரா வன்க ணவன்.

690. இறுதி பயப்பினும்

எஞ்சா(து) இறைவற்(கு)
உறுதி பயப்பதாம் தூது.

CHAPTER 69—ON EMBASSY

681. The characteristics of an ambassador are
loveability, noble birth and other qualities which evoke
the monarch's respect.

682. Love, wisdom, ability to talk with full
knowledge, are the three indispensable qualities of an

ambassador.

683. A skilful ambassador who wishes to gain his mission among other monarchs wielding the spear
must be more learned than the learned.

684. Only those who have wisdom, personality
and mature scholarship must be sent on a mission.

685. A good ambassador is he who can talk
cogently and sweetly and who is not offensive even in
saying things that are disagreeable.

686. The envoy must be learned, fearless, per-
suasive and expedient.

687. The best envoy states his case convincingly

knowing his duty at the proper time
and place.

688. The qualifications of a true
envoy are moral-
ity, loyalty to his monarch and
courage.

689. He who does not falter
even when faced
with personal danger is fit to deliver his
king's message.

690. A true envoy
the risk of death.
delivers his message even at

அதிகாரம் 70—மன்னரைச்
சேர்ந்தொழுகல்

691. அகலா(து) அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.

692. மன்னர் விழைப விழையாமை மன்னரான்
மன்னிய ஆக்கந் தரும்.

693. போற்றின் அரியவை போற்றல்; கடுத்தபின்
தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது.

694. செவிச்சொல்லும் சேர்ந்த நகையும்
அவித்தொழுகல்
ஆன்ற பெரியார் அகத்து.

695. எப்பொருளும் ஓரார் தொடரார்மற்(று)
அப்பொருளை
விட்டக்கால் கேட்க மறை.

696. குறிப்பறிந்து காலங் கருதி வெறுப்பில
வேண்டுப வேட்பச் சொலல்.

697. வேட்பன சொல்லி வினையில எஞ்ஞான்றும்
கேட்பினுஞ் சொல்லா விடல்.

698. இளையர் இனமுறையர் என்றிகழார் நின்ற
ஒளியோடு ஒழுகப் படும்.

699. கொளப்பட்டேம் என்றெண்ணிக் கொள்ளாத

செய்யார்
துளக்கற்ற காட்சி யவர்.

700. பழையம் எனக்கருதிப் பண்பல்ல செய்யும்
கெழுதகைமை கேடு தரும்.

CHAPTER 70—ON CO-OPERATION WITH KING

691. Those who personally serve the monarch do not go too near him or too far away from him, like those who warm themselves by the fire side.

692. Not to covet those things which are desired by the monarch produce lasting wealth.

693. To save himself a minister must avoid gross faults, for it is difficult to

please, once being found fault with.

694. In the presence of the great avoid whispering and smiling.

695. Let not the minister lend ear to the king's secret or be inquisitive to know it. But let him listen
to it when the king reveals it.

696. Watch the mood of the monarch. Talk to
him pleasantly and inoffensively.

697. Speak desirable things though unasked, but
abstain from profitless talk although solicited by him.

698. Do not disrespect a king on

the ground of

age or kinship, but behave as befits his royalty.

699. Men of high intelligence, respected by a king will not indulge in things revolting to him.

700. To take liberty under the cover of old acquaintance and do unwanted things is to court ill.

அதிகாரம் 71—குறிப்பறிதல்

701. கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான்
எஞ்ஞான்றும்
மாறாநீர் வையக்(கு) அணி.

702. ஐயப் படாஅது அகத்தது உணர்வானைத்
தெய்வத்தோ(டு) ஒப்பக் கொளல்.

703. குறிப்பின் குறிப்புணர் வாரை உறுப்பினுள்
யாது கொடுத்தும் கொளல்.

704. குறித்தது கூறாமைக் கொள்வாரோ(டு) ஏனை
உறுப்போர் அனையரால் வேறு.

705. குறிப்பின் குறிப்புணரா வாயின் உறுப்பினுள்
என்ன பயத்தவோ கண்.

706. அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்.

707. முகத்தின் முதுக்குறைந்த(து) உண்டோ உவப்பினும்
காயினும் தான்முந் துறும்.

708. முகநோக்கி நிற்க அமையும் அகநோக்கி
உற்ற(து) உணர்வார்ப் பெறின்.

709. பகைமையும் கேண்மையும் கண்ணுரைக்கும் கண்ணின்
வகைமை யுணர்வார்ப் பெறின்.

710. நுண்ணியம் என்பார் அளக்குங்கோல் காணுங்கால்
கண்ணல்ல(து) இல்லை பிற.

CHAPTER 71—ON READING ONE'S INTENTIONS

701. He who is able to divine one's hidden inten- tions is a jewel among men on this sea-girt earth.

702. He who would speak out fearlessly what he feels will be regarded equal to God.

703. The king at any cost should secure among his associates one who can discover by intuition another's unexpressed thoughts.

704. Those who are able to discover unexpressed thoughts may be deemed superior to other's service.

705. Of what avail is the eye, among the organs of sense, if it does not note another's intentions?

706. Like a mirror that reflects what is near it,
the face will show what passes in the mind.

707. Is there anything more expressive than the
face which is an index as well as agony?

708. If you come across one, who can read your face, study one's face as one does yours.

709. The eye proclaims friendliness and hostility to one who can read the message of the eyes.

710. There is no other measuring rod, used by intelligent ministers than the monarch's eye.

அதிகாரம் 72—அவை யறிதல்

711. அவையறிந்(து) ஆராய்ந்து சொல்லுக : சொல்லின்
தொகையறிந்த தூய்மை யவர்.

712. இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
நடைதெரிந்த நன்மை யவர்.

713. அவையறியார் சொல்லல்மேற் கொள்பவர் சொல்லின்
வகையறியார்; வல்லதூஉம் இல்.

714. ஒளியார்முன் ஒள்ளியர் ஆதல்: வெளியார்முன்
வான்சுதை வண்ணங் கொளல்.

715. நன்றென்ற வற்றுள்ளும் நன்றே முதுவருள்
முந்து கிளவாச் செறிவு.

716. ஆற்றின் நிலைதளர்ந் தற்றே வியன்புலம்
ஏற்றுணர்வார் முன்னர் இழுக்கு.

717. கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்கும் கசடறச்
சொற்றெரிதல் வல்லார் அகத்து.

718. உணர்வ(து) உடையார்முன் சொல்லல் வளர்வதன்
பாத்தியுள் நீர்சொரிந் தற்று.

719. புல்லவையுள் பொச்சாந்தும் சொல்லற்க
கன்கு செலச்சொல்லு வார்.

கல்லவையுள்

720.

அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால் தங்கணத்தர்
அல்லார்முன் கோட்டி கொளல்.

CHAPTER 72—ON KNOWING THE ASSEMBLY

711. Men should weigh their words in speaking
when addressing an audience.

712. Good people who know the value of the

language they employ, must speak noting how their
words are received.

713. The learning of those who speak without
taking into consideration the assembly addressed or
ignorant of the art of speaking can be of no use to them.

714. Before brilliant people be brilliant; before
plain people be as plain as white chalk.

715. The humility to maintain silence before superiors is the best of all good qualities.

716. To be censured by an assembly of the learned
wise is like losing one's balance while on the road to
salvation.

717. The scholarship of the learned shines brilli-
antly before
those who can appreciate faultless speech.

718. Speaking before the wise is like feeding crops with water.

719. Those who say good things before a good
assembly should not even in
before the illiterate.
forgetfulness say the same

720. Entering an assembly of
men of unequal
respectability will be like
pouring nectar in an unclean
courtyard.

அதிகாரம் 73—அவை
யஞ்சாமை

721. வகையறிந்து வல்லவை வாய்சோரார்
சொல்லின் தொகையறிந்த தூய்மை யவர்.

722. கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர் கற்றார்முன்
கற்ற செலச்சொல்லு வார்.
723. பகையகத்துச் சாவார் எளியர்; அரியர்
அவையகத்து அஞ்சா தவர்.
724. கற்றார்முன் கற்ற செலச்சொல்லித்
தாங்கற்ற
மிக்காருள் மிக்க கொளல்.

725. ஆற்றின் அளவறிந்து கற்க: அவையஞ்சா
மாற்றம் கொடுத்தற் பொருட்டு.

726. வாளொ(டு)என் வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு?
நூலொடென் நுண்ணவை அஞ்சு பவர்க்கு?

நூலொடென்

727. பகையகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள்
அஞ்சுமவன் கற்ற நூல்.
அவையகத்து

728. பல்லவை கற்றும் பயம்இலரே நல்லவையுள்
நன்கு செலச்சொல்லா தார்.

729. கல்லா தவரின் கடையென்ப கற்றறிந்து

நல்லார் அவையஞ்சு வார்.

730. உளரெனினும் இல்லாரொடு ஒப்பர் களன்அஞ்சிக்
கற்ற செலச்சொல்லா தார்.

CHAPTER 73—NOT TO BE AFRAID OF ASSEMBLY

721. The expert in

the art of speaking will not
flounder, addressing an assembly of the learned.

722. Those
learned, who can

will be deemed foremost among the
speak learned things acceptable to the
learned.

723. Many die in the field of battle. But few are
those who can fear fools addressing an assembly.

724. Speak
and receive from

to the learned what you have learnt,
them much that you have to learn.

725. Understand the full scope of

learning and
learn, so that you may, without fear, reply effectively in
an assembly.

726. Of what use is the sword for the unvaliant? Likewise of what use is learning for the timid to face an assembly?

727. The learning of one afraid of an assembly is like the shining sword in the hands of an eunuch in a battle-field.

728. Vain is the versed learning of one who cannot address with profit a learned assembly.

729.

The learned who are afraid of
a good
assembly will be regarded as
worse than the illiterate. 730. Dead

though alive are those who are afraid
to address
an assembly on what they have learnt.

அதிகாரம் 74—நாடு

731. தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு.

732. பெரும்பொருளால் பெட்டக்க தாகி
அருங்கேட்டால்
ஆற்ற விளைவது நாடு.

733. பொறையொருங்கு மேல்வருங்கால் தாங்கி
இறைவற்கு
இறையொருங்கு நேர்வது நாடு.

734. உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்

சோர(து) இயல்வது நாடு.

735. பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக்கும்
கொல்குறும்பும் இல்லது நாடு.

736. கேடறியாக் கெட்ட இடத்தும் வளங்குன்றா
நாடென்ப நாட்டின் தலை.

737. இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணும் நாட்டிற்(கு) உறுப்பு.

738. பிணியின்மை செல்வம் விளைவுஇன்பம் ஏமம்
அணியென்ப நாட்டிற்(கு)இவ் வைந்து.

739. நாடென்ப நாடா வளத்தன ; நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு.

740. ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும்
வேந்தமை வில்லாத நாடு.

CHAPTER 74—ON THE KINGDOM

731. That is a kingdom which has undiminishing produce, righteous people and fadeless riches.

732. That is a kingdom which has boundless wealth coveted for by other nations and has imperishable fertile resources.

733. That alone is a kingdom which accommodates immigrants and whose king receives taxes willingly paid.

734. That is a kingdom where excessive hunger, incurable diseases and destructive enemies

are absent.

735. That is a kingdom where there are not many (disloyal) associations, destructive internal dissensions and disturbing murderous chieftains.

736. That is the top kingdom which is not harassed by an enemy, and which even if harassed does not experience want.

737. Surface and subsoil water, well situated hills from which flow waters and an invincible fort are the limbs of a kingdom.

738. Five are the ornaments of a kingdom— absence of disease, wealth, fertility, happiness and security.

739. That is a kingdom which has rich natural resources. That is no kingdom which yields wealth by toil.

740. Vain is the kingdom which may have all the excellence except harmony between the ruler and the ruled.

அதிகாரம் 75—அரண்

741. ஆற்று பவர்க்கும் அரண்பொருள் அஞ்சித்தற்
போற்று பவர்க்கும் பொருள்.

742. மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழல்
காடும் உடைய(து) அரண்.

743. உயர்(வு)அகலம் திண்மை அருமைஇந்
நான்கின்
அமை(வு)அரண் என்றுரைக்கும் நூல்.

744. சிறுகாப்பின் பேரிடத்த தாகி உறுபகை
ஊக்கம் அழிப்பது அரண்.

745. கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாகி
அகத்தார்
நிலைக்(கு)எளிதாம் நீரது அரண்.

746. எல்லாப் பொருளும் உடைத்தாய்
இடத்துதவும்
நல்ஆள் உடைய(து) அரண்.

747. முற்றியும் முற்று(து) எறிந்தும்
அறைப்படுத்தும்
பற்றற்(கு) அரியது அரண்.

748. முற்றாற்றி முற்றி யவரையும் பற்றாற்றிப்
பற்றியார் வெல்வது அரண்.

749. முனைமுகத்து மாற்றலர் சாய வினைமுகத்து
வீறெய்தி மாண்ட(து) அரண்.

750. எனைமாட்சித் தாகியக் கண்ணும் வினைமாட்சி
இல்லார்கண் இல்ல(து) அரண்.

CHAPTER 75—ON FORTRESS

741. A fortress is important alike to a conquering foe and a timid defender.

742. It is a fortress which has sparkling water, open spaces, hills and cool and shady forests round.

743. Treatises on fortification state that the walls of a stronghold should be lofty, broad, strong and inaccessible.

744. A fortress which has a name as a natural defence cools the heat of the attacking foe.

745. A good fortress is that which is inaccessible, is sufficiently provided and is easily defensible from within.

746. A fortress shall have all things needed by its residents, including capable warriors.

747. A good fortress cannot be besieged or taken by storm or be undermined.

748. The inmates of a good fortress can defend themselves even when besieged on all sides.

749. That fortress is famous which makes it possible for its defenders to destroy the besiegers even at the outset.

750. Of

what use are these barriers of defence to a stronghold if it possesses no men of valour.

அதிகாரம் 76—பொருள் செயல் வகை

751. பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல(து) இல்லை பொருள்.

752. இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் : செல்வரை
எல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு.

753. பொருளென்னும் பொய்யா விளக்கம் இருளறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்துச் சென்று.

754. அறனீனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்.

755. அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்.

756. உறுபொருளும் உல்கு பொருளுந்தன் ஒன்னார்த்

தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்.

757. அருளென்னும் அன்பீன் குழவி பொருளென்னும்

செல்வச் செவிலியால் உண்டு.

758. குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றால் தன்கைத்தொன்று

உண்டாகச் செய்வான் வினை.

759. செய்க பொருளைச் ; செறுநர் செருக்கறுக்கும்

எஃ(கு) ; அதனின் கூரிய(து) இல்.

760. ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்(கு) எண்பொருள் ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு.

CHAPTER 76—ON ACQUISITION OF WEALTH

751. There is nothing else than riches that make insignificant men prominent.

752. All will despise the poor; all will accord honour to the wealthy.

753. The faultless lamp of riches will dispel the darkness (of trouble) in any country to which it is taken.

754. The wealth accumulated justly and without
sin will confer virtue and happiness.

755. Let not the king accept the wealth not
acquired through mercy and love.

756. Unclaimed wealth, tolls and tributes by the
subdued chieftains are the king's property.

757. What is mercy, but the child of love? What is wealth, but the nurse of mercy?

758. The deeds of the wealthy are like elephant fights witnessed from a hill.

759. Store up wealth; no other weapon is sharper than that to destroy the enemy's pride.

760. Amass wealth by lawful means; the other two (virtue and happiness) will follow.

அதிகாரம் 77—படை மாட்சி

761. உறுப்பமைந்து ஊறுஅஞ்சா வெல்படை, வேந்தன்

வெறுக்கையுள் எல்லாந் தலை.

762. உலைவிடத்து ஊறுஅஞ்சா வன்கண் தொலைவிடத்துத்

தொல்படைக்(கு) அல்லால் அரிது.

763. ஒலித்தக்கால் என்னும் உவரி எலிப்பகை
நாகம் உயிர்ப்பக் கெடும்.

764. அழிவின்(று) அறைபோகா தாகி வழிவந்த
வன்கண் அதுவே படை.

765. கூற்றுடன்று
மேல்வரினும் கூடி எதிர்நிற்கும்
ஆற்றல் அதுவே படை.

766. மறம்மானம் மாண்ட வழிச்செலவு தேற்றம்
எனநான்கே ஏமம் படைக்கு.

767. தார்தாங்கிச் செல்வது தானை ; தலைவந்த

போர்தாங்குந் தன்மை அறிந்து.

768. அடல்தகையும் ஆற்றலும் இல்லெனினும்
தானை படைத்தகையால் பாடு பெறும்.

769. சிறுமையும் செல்லாத் துனியும் வறுமையும்
இல்லாயின் வெல்லும் படை.

770. நிலைமக்கள் சால உடைத்தெனினுந் தானை
தலைமக்கள் இல்வழி இல்.

CHAPTER 77—ON THE VALUE OF AN ARMY

761. A well-equipped and fearlessly conquering army is the foremost wealth of a king.

762. The heroic valour of rallying round the king even in adversity is peculiar to hereditary force, and not to

others.

763. The hiss of a cobra stills for ever an army of rats as vast as the ocean.

764. It is a heroic force that is hereditary, undiminished in powers and not undermined by the enemy.

765. A valiant army faces courageously the advancing foe even when led by the God of Death.

766. Heroism, honour, tried policy and fidelity to the king, these four are an army's shelter.

767. That alone is an army which understands the enemy's tactics, and fearlessly advances.

768. An army by mere show can achieve distinc-
tion though it may lack bold advance or even self- protection.

769. It
is a winning army which has neither littleness,
nor irremoveable bitterness and poverty.

770. Of what avail is the army of heroic warriors
if there be no general to guide them ?

அதிகாரம் 78—படைச் செருக்கு

771. என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்விர்! பலரென்னை

முன்னின்று கல்நின் றவர்.

772.

கான முயல்எய்த அம்பினில் யானை
பிழைத்தவேல் ஏந்தல் இனிது.

773. பேராண்மை என்ப தறுகண்;ஒன் றுற்றக்கால்
ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு.

774. கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.

775. விழித்தகண் வேல்கொண்(டு) எறிய
அழித்துஇமைப்பின்
ஓட்(டு)அன்றோ வன்க ணவர்க்கு.

776. விழுப்புண் படாதநாள் எல்லாம்
வழுக்கினுள்
வைக்குந்தன் நாளை யெடுத்து.

777. சுழலும் இசைவேண்டி வேண்டா உயிரார்
கழல்யாப்புக் காரிகை நீர்த்து.

778. உறின்உயிர் அஞ்சா மறவர் இறைவன்
செறினுஞ்சீர் குன்றல் இலர்.

779. இழைத்த(து) இகவாமைச் சாவாரை
யாரே
பிழைத்த(து) ஒறுக்கிற் பவர்.

780. புரந்தார்கண் நீர்மல்கச் சாகிற்பின்
சாக்கா(டு)
இரந்துகோள் தக்க(து) உடைத்து.

CHAPTER 78—ON COURAGE OF THE ARMY

771. O, Enemies! Do not stand in front of our Lord; for many who stood as hero-stones. before him are now standing

772. Better to bear the spear hurled against an elephant, though it

misses its aim, than the arrow aimed against a hare in the forest.

773. Fearlessness is a manly virtue; but in dis- tress, mercy is its keen edge.

774. The warrior who hurls his spear against an advancing elephant enjoys to pull it from his body.

775. If the fierce look (of a warrior) winks at a dart aimed at him, it is tantamount to a retreat.

776. Reflecting on the days past, a hero regards those days vain in which he has not received a wound.

777. The anklet is a fitting adornment to warriors who fight fearless of life for a

world-wide reputation.

778. Warriors unmindful of their lives in battle will not be daunted even by the wrath of their obstructing monarch.

779. Who can find fault with those (soldiers) who will lay down their lives to fulfil their vow?

780. Ye! Soldiers, endeavour to earn a death of glory which will move your chief to tears.

அதிகாரம் 79—நட்பு

781. செயற்கரிய யாவுள நட்பின்; அதுபோல்
வினைக்கரிய யாவுள காப்பு.

782. நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர பேதையார் நட்பு.

783. நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்
பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு.

784. நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல்;
மிகுதிக்கண்
மேற்சென்(று) இடித்தற் பொருட்டு.

785. புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா;
உணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும்.

786. முகநக நட்பது நட்பன்று; நெஞ்சத்(து)
அகநக நட்பது நட்பு.

787. அழிவின் அவைநீக்கி ஆறுஉய்த்(து)
அழிவின்கண்
அல்லல் உழப்பதாம் நட்பு.

788. உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.

789. நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனில் கொட்புஇன்றி
ஒல்லும்வாய் ஊன்றும் நிலை.

790. 'இனையர் இவர்எமக்(கு); இன்னம்யாம்' என்று
புனையினும் புல்லென்னும் நட்பு.

CHAPTER 79—ON FRIENDSHIP

781. What is there more important than an ally; and what is more helpful than securing his aid ?

782. The friendship of the wise resembles the waxing crescent; the

friendship of the unwise fades away like the waning moon.

783. Even as good literature enraptures its reader the attachment of good men increases a king's happiness.

784. Friendship is made not for pleasure but it is a corrective to him who errs on the other side.

785. Friendship is not cultivated by mere ac- quaintance. It is the harmony that cements the bond of friendship.

786. Smile is no index for friendship. Real friendship makes the heart also smile,

787. Friendship prevents harmful deeds being committed and does

beneficial things sharing the other's misfortunes.

788. Friendship removes suffering even as prompt- ly as the hand which clutches the slipping garment.

in

789. If one asks where friendship timely aid.
abides, it lies

790. Even one

may say, "These are my friends; I am deeply attached to them", Yet, it may be in- significant friendship.

11

அதிகாரம் 80—நட்பாராய்தல்

791. நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை; நட்டபின்
வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு.

792. ஆய்ந்தாய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை
கடைமுறை
தான்சாம் துயரம் தரும்.

793. குணனும் குடிமையும் குற்றமும் குன்றா
இனனும் அறிந்துயாக்க நட்பு.

794. குடிப்பிறந்து தன்கண் பழிநாணு வானைக்
கொடுத்தும் கொளல்வேண்டும் நட்பு.

795. அழச்சொல்லி அல்ல(து) இடித்து
வழக்கறிய
வல்லார்நட்(பு) ஆய்ந்து கொளல்.

796. கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி; கிளைஞரை
நீட்டி யளப்பதோர் கோல்.

797. ஊதியம் என்ப(து) ஒருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை ஒரீஇ விடல்.

798. உள்ளற்க உள்ளம் சிறுகுவ : கொள்ளற்க
அல்லற்கண் ஆற்றறுப்பார் நட்பு.

799. கெடுங்காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை அடுங்காலை
உள்ளினும் உள்ளஞ் சுடும்.

800. மருவுக மாசற்றார் கேண்மை ; ஒன்று ஈத்தும்
ஒருவுக ஒப்பிலார் நட்பு.

CHAPTER 80—ON TRUE FRIENDSHIP

791. Nothing causes greater harm than the indiscriminate choice of friends ; for one cannot give up one's chosen friends.

792. The friendship entered into without repeated
tests causes grief till the end of one's life.

793. Make friends with one after knowing one's
character, ancestry, defects and one's great associates.

794. Even by paying a price secure the friendship
of one of noble family who fears a blot on his character.

795. Make after proper test friendship with the
wise who make you weep for a crime and chastise when
you err.

796. Adversity has its uses, for it is the touch-

stone that tries the genuine friend.

797. One must regard it as a windfall if one is able to shake off unwise friends.

798. Refrain from doing things which make your heart shrink. Likewise avoid friends who desert you in adversity.

799. Friendship of those who fall off in adversity continues to rankle in your heart of hearts till your death.

800. Count the friendship of the faultless and release yourself even at a price from friends not of

approved conduct.

அதிகாரம் 81—பழமை

801. பழமை யெனப்படுவ(து) யாதெனின் யாதும்
கிழமையைக் கீழ்ந்திடா நட்பு.

802. நட்பிற்(கு) உறுப்புக் கெழுதகைமை ; மற்றதற்கு
உப்புஆதல் சான்றோர் கடன்.

803. பழகிய நட்பெவன் செய்யும் கெழுதகைமை
செய்தாங்(கு) அமையாக் கடை.

804. விழைதகையான் வேண்டி யிருப்பர் கெழுதகையால்
கேளாது நட்டார் செயின்.

805. பேதைமை ஒன்றோ பெருங்கிழமை என்றுணர்க
நோதக்க நட்டார் செயின்.

806. எல்லைக்கண் நின்றார் துறவார்
தொலைவிடத்தும்
தொல்லைக்கண் நின்றார் தொடர்பு.

807. அழிவந்த செய்யினும் அன்புஅறார்
அன்பின்
வழிவந்த கேண்மை யவர்.

808. கேள்இழுக்கம் கேளாக் கெழுதகைமை வல்லார்க்கு
நாள்இழுக்கம் நட்டார் செயின்.

809. கெடாஅ வழிவந்த கேண்மையார்
கேண்மை
விடாஅர் விழையும் உலகு.

810. விழையார் விழையப் படுப பழையார்கண்
பண்பின் தலைப்பிரியா தார்.

CHAPTER 81—ON OLD FRIENDSHIP

801. What is old friendship? It is that which willingly submits to friendly interferences.

802. The soul of friendship is perfect freedom.

To be of cheer in friendly interference is the duty of the wise.

803. What use is old friendship if one's intimacy does not approve of one's acts?

804. If friends voluntarily do their duty through intimacy the wise accept it with approval.

805. If a friend acts contrary to one's wishes, treat it as not due to ignorance but to intimacy.

806. Old friends may do harm but it is the quality of friendship not to abandon them.

807. Old and loving friends, even when betrayed do not break off in their love.

808. Intimacy is the refusal to hear about friend's faults. Noble friends smile that day when their friends commit faults.

809. The world applauds long established friends who do not forsake one another.

810. Even foes long for those who do not forsake their old and erring friends.

அதிகாரம் 82—தீ நட்பு

811. *பருகுவார் போலினும் பண்பிலார் கேண்மை*
பெருகலின் குன்றல் இனிது.

812. உறின்நட்டு அறின்ஒரூஉம் ஒப்பிலார்
கேண்மை
பெறினும் இழப்பினும் என்.

813. உறுவது சீர்தூக்கும் நட்பும் பெறுவது
கொள்வாரும் கள்வரும் நேர்.

814. அமர்அகத்(து) ஆற்றறுக்கும் கல்லாமா
அன்னார்
தமரின் தனிமை தலை.

815. செய்துஏமஞ் சாராச் சிறியவர் புன்கேண்மை
எய்தலின் எய்தாமை நன்று.

816. பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பின்
அறிவுடையார்
ஏதின்மை கோடி உறும்.

817. நகைவகையர் ஆகிய நட்பின் பகைவரால்
பத்தடுத்த கோடி உறும்.

818. ஒல்லும் கருமம் உடற்றுபவர் கேண்மை
சொல்லாடார் சோர விடல்.

819. கனவினும் இன்னாது மன்னோ வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு.

820. எனைத்தும் குறுகுதல் ஓம்பல்
மனையில் பழிப்பார் தொடர்பு.

மனைக்கெழீஇ

CHAPTER 82—ON BASE ALLIANCE

811. Let that kind of friendship diminish rather than increase if it is really pretentious and devoid of genuine feeling.

812. What does it matter whether we gain or lose the equal friendship of those who befriend if advantageous to them and

betray if disadvantageous?

813. Those who value friendship for the gain thereof are only avaricious prostitutes and thieves.

814. Better solitude than the alliance of the wick- ed who fail like the unbroken steed its rider in the battlefield.

815. Better to abandon than contract the friend- ship of the lowly who do not aid you in adversity.

816. Very much more valuable is the hatred of the wise than the doting friendship of fools.

817. Ten thousand times better is the enmity of foes than the stock.
friendship which makes one a laughing

818. Abandon without fuss friends

who make a possible thing impossible.

819. The alliances of men whose words are different from their deeds afford no pleasure even in a dream.

820. Avoid the friendship however little, of those who befriend you at home but betray you in the assembly (public).

அதிகாரம் 83—கூடா நட்பு

821. சீரிடம் காணின் எறிதற்குப் பட்டடை
நேரா நிரந்தவர் நட்பு.

822. இனம்போன்று இனமல்லார் கேண்மை மகளிர்
மனம்போல வேறு படும்.

823. பலநல்ல க்ற்றக் கடைத்தும் மனம்நல்லர்
ஆகுதல் மாணூர்க்(கு) அரிது.

824. முகத்தின் இனிய நகாஅ அகத்தின்னு
வஞ்சரை அஞ்சப் படும்.

825. மனத்தின் அமையா தவரை
எனைத்தொன்றும்
சொல்லினுல் தேறற்பாற்(று) அன்று.

826. நட்டார்போல் நல்லவை சொல்லினும்
ஒட்டார்சொல்
ஒல்லை யுணரப் படும்.

827. சொல்வணக்கம் ஒன்னார்கண் கொள்ளற்க
வில்வணக்கம்
தீங்கு குறித்தமை யான்.

828. தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கும் ;
ஒன்னர்
அழுதகண் ணீரும் அனைத்து.

829. மிகச்செய்து தம்எள்ளு வாரை
நகச்செய்து
நட்பினுள் சாப்புல்லற் பாற்று.

830. பகைநட்புஆம் காலம் வருங்கால் முகம்நட்(டு)
அகநட்பு ஒரீஇ விடல்.

CHAPTER 83—ON FALSE ALLIANCE

821. Friendship of the wicked is but a pretext to stab you cunningly in an unwary mood.

822. Inconstant as the heart of a woman is, the false friendship of seeming friends.

823. A wicked heart never mellows with learning.

824. Fear those who smile and smile but are villainy at heart.

825. It is impossible to convince those whose minds do not agree.

826. Of what avail are the friendly words of your foe?

827. Do not trust the seeming humility of the enemy's speech for the bow bends only to do harm.

828. The folded hands of the enemy in an attitude of devotion, conceal a weapon. Likewise are his false tears.

829. Policy requires that hostility to a foe should be hidden under a smile.

830. When the enemy pretends alliance, receive him with outward smile

and inward distrust. 170

திருக்குறள்

அதிகாரம் 84—பேதைமை

831. பேதைமை என்பதொன்று யாதெனின் ஏதங்கொண்டு
ஊதியம் போக விடல்.

832. பேதைமை யுள்எல்லாம் பேதைமை காதன்மை
கைஅல்ல தன்கண் செயல்.

833. நாணாமை நாடாமை நாரின்மை யாதொன்றும்
பேணாமை பேதை தொழில்.

834. ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்(கு)உரைத்தும் தான்அடங்காப்

பேதையின் பேதையார் இல்.

835. ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை எழுமையும்
தான்புக்(கு) அழுந்தும் அளறு.

836. பொய்படும் ஒன்றோ புனைபூணும்
கையறியாப்
பேதை வினைமேற் கொளின்.

837. எதிலார் ஆரத் தமர்பசிப்பர், பேதை
பெருஞ்செல்வம் உற்றக் கடை.

838. மையல் ஒருவன் களித்துஅற்றால்
பேதைதன்
கையொன்று உடைமை பெறின்.

839. பெரிதினிது பேதையார் கேண்மை ;
பிரிவின்கண்
பீழை தருவதொன்(று) இல்.

840. கழாஅக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றால்,
சான்றோர்.
குழாஅத்துப் பேதை புகல்.

CHAPTER 84—ON STUPIDITY

831. Stupidity clings to the evil and lets slip the good.

832. The crown of stupidity is the desire to do evil.

833. Shamelessness, negligence, arrogance and giddiness mark the stupid.

834. Most stupid is the learned fool who remains disloyal to his own noble teaching.

835. Acts of folly done in one birth cause misery to him in seven more births to come.

836. The task undertaken by a foolish man is spoiled and also ruined.

837. Strangers and not relatives fatten on the
unlimited wealth of a fool.

838. A fool
that lives by a fortune is like a mad man in his drunken glee.

839. Verily sweet are the uses of

fools' love. For nothing is lost in a separation.

840. A fool's entry into the assembly of the wise
is like one's unclean foot on the bed.

அதிகாரம் 85—புல்லறிவாண்மை

841. அறிவின்மை இன்மையுள் இன்மை: பிறிதின்மை
இன்மையா வையா(து) உலகு.

842. அறிவிலான் நெஞ்சுஉவந்(து) ஈதல் பிறிதியாதும்
இல்லை: பெறுவான் தவம்.

843. அறிவிலார் தாம்தம்மைப் பீழிக்கும் பீழை
செறுவார்க்குஞ் செய்தல் அரிது.

844. வெண்மை யெனப்படுவ(து) யாதெனின் ஒண்மை
உடையம்யாம் என்னும் செருக்கு.

845. கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல் கசடற
வல்லதூஉம் ஐயந் தரும்.

846. அற்றம் மறைத்தலோ புல்லறிவு தம்வயின்
குற்றம் மறையா வழி.

847. அருமறை சோரும் அறிவிலான் செய்யும்

பெருமிறை தானே தனக்கு.

848. ஏவவும் செய்கலான் : தான்தேறான் : அவ்வுயிர்
போஒம் அளவும்ஓர் நோய்.

849. காணாதான் காட்டுவான் தான்காணான் : காணாதான்
கண்டானாம் தான்கண்ட ஆறு.

850. உலகத்தார் உண்டென்ப(து) இல்லென்பான் வையத்து அலகையா வைக்கப் படும்.

CHAPTER 85—ON IGNORANCE

841. Of all forms of poverty, poverty of intellect is the most serious; other forms of poverty are not regarded serious by the world.

842. If a fool makes a gift
with pleasure, it is due to the recipient's luck.

843. The unwise inflict upon

themselves more
harm than the enemies can think of.

844. Where does conceit dwell but in the immature mind?

845. Pretension to knowledge beyond one's province makes men suspect the proficiency in one's own province.

846. What availeth one's garment if one's defects lie naked to the world?

847. A learned fool doth harm to himself.

848. A fool neither listens to wise counsel nor exerts himself. He will be a

plague to the world till
his death.

849. He who seeks to enlighten a
fool befools
himself. For the conceited fool thinks
that he knows
everything.

850. He who
is out of tune with the world is
regarded a demon.

அதிகாரம் 86—இகல்

851. இகலென்ப, எல்லா உயிர்க்கும் பகலென்னும்
பண்பின்மை பாரிக்கும் நோய்.

852.
பகல்கருதிப் பற்றா செயினும் இகல்கருதி
இன்னாசெய் யாமை தலை.

853. இகலென்னும் எவ்வநோய் நீக்கின்

தவலில்லாத்
தாவில் விளக்கந் தரும்.

854. இன்பத்துள் இன்பம் பயக்கும்,
இகலென்னும்
துன்பத்துள் துன்பங் கெடின்.

855. இகலெதிர் சாய்ந்தொழுக வல்லாரை யாரே
மிகலூக்கும் தன்மை யவர்.

856. இகலின் மிகலினி(து) என்பவன்
வாழ்க்கை
தவலும் கெடலும் நணித்து.

857. மிகல்மேவல் மெய்ப்பொருள் காணார்
இகன்மேவல்
இன்னா அறிவி னவர்.

858. இகலிற்(கு) எதிர்சாய்தல் ஆக்கம்; அதனை
மிகலூக்கின் ஊக்குமாம் கேடு.

859. இகல்காணான் ஆக்கம் வருங்கால் அதனை
மிகல்காணுங் கேடு தரற்கு.

860. இகலான்ஆம் இன்னாத வெல்லாம்: நகலான்ஆம்
நன்னயம் என்னுஞ் செருக்கு.

CHAPTER 86—ON DISCORD

851. Hatred is
a foul disease that brings discord among men.

852. What if one does us harm out of hatred? It is the height of wisdom to resist not evil.

853. He
who is rid of the full disease of hatred crowns himself with eternal glory.

854. It is the joy of joys to bury hatred, the evil of all evils.

855. Can any one overcome him who has con- quered hatred?

856. Swift ruin awaits one who delights in discord.

857. Those who nourish hatred will never see the triumphant light of truth.

858. To fight against hatred is to save one's soul;
to harbour it is to court one's own ruin.

859. Freedom from hatred is the sign of one's prosperity. Presence of hatred foreshadows decline of one's fortune.

860. From love springs the proud joy of a right- eous life.

அதிகாரம் 87—பகைமாட்சி

861. வலியார்க்கு மாறேற்றல் ஓம்புக : ஓம்பா
மெலியார்மேல் மேக பகை.

862. அன்பிலன் : ஆன்ற துணையிலன் : தான்துவ்வான்
என்பரியும் ஏதிலான் துப்பு.

863. அஞ்சும் : அறியான் : அமைவிலன் : ஈகலான் :
தஞ்சம் எளியன் பகைக்கு.

864. நீங்கான் வெகுளி நிறையிலன் எஞ்ஞான்றும்
யாங்கணும் யார்க்கும் எளிது.

865. வழிநோக்கான் வாய்ப்பன செய்யான் பழிநோக்கான்
பண்பிலன் பற்றார்க்(கு) இனிது.

866. காணாச் சினத்தான் கழிபெருங் காமத்தான்
பேணாமை பேணப் படும்.

867. கொடுத்தும் கொளல்வேண்டும் மன்ற

அடுத்திருந்து
மாணாத செய்வான் பகை.

868. குணனிலனாய்க் குற்றம் பலவாயின்
மாற்றார்க்கு
இனனிலனாம் ஏமாப் புடைத்து.

869. செறுவார்க்குச் சேணிகவா இன்பம்
அறிவிலா
அஞ்சும் பகைவர்ப் பெறின்.

870. கல்லான் வெகுளும் சிறுபொருள் எஞ்ஞான்றும்
ஒல்லானை ஒல்லா(து) ஒளி.

CHAPTER 87—ON ENMITY.

861. Avoid hostility towards the powerful; do not cease from hostility towards the weak.

862. One devoid of love has neither the strength nor support. How can he stem the tide of the advancing foe?

863. He who is cowardly, ignorant, restless and niggardly, falls an easy prey to his enemy.

864. He who does not abstain from anger and has insufficient resources can be attacked by any one at any time.

865. He who does not walk in the right path or follow the rule, who is callous to public odium falls an easy victim to his enemies.

866. One can court the enmity of the blindly wrathful and the inordinately

lustful.

867. It is good to get the enmity of one who is
blind to one's purpose.

868. One who is void of virtue but full of vice
invites the foe.

869. The cowardly and the foolish gladden the
heart of the foe beyond measure.

870. Glory awaits one who does not exploit the
ignorant.

அதிகாரம் 88—பகைத்திறந்தெரிதல்

871. பகையென்னும் பண்பி லதனை

ஒருவன்
நகையேயும் வேண்டற்பாற்(று) அன்று.

872. வில்லேர் உழவர் பகைகொளினும்
கொள்ளற்க
சொல்லேர் உழவர் பகை.

873. ஏமுற் றவரினும் ஏழை தமியனாய்ப்
பல்லார் பகைகொள் பவன்.

874. பகைநட்பாக் கொண்டொழுகும்
பண்புடையாளன்
தகைமைக்கண் தங்கிற்(று) உலகு.

875. தன்துணை இன்றால்; பகைஇரண்டால்;
இன்துணையாக் கொள்கவற் றின் ஒன்று.

தான் ஒருவன்
876. தேறினும் தேறா விடினும்
அழிவின்கண்
தேறான் பகாஅன் விடல்.

877. நோவற்க நொந்த(து) அறியார்க்கு; மேவற்க

மென்மை பகைவர் அகத்து.

878. வகையறிந்து தற்செய்து தற்காப்ப மாயும்
பகைவர்கண் பட்ட செருக்கு.

879. இளைதாக முள்மரங் கொல்க; களையுநர்
கைகொல்லும் காழ்த்த இடத்து.

880. உயிர்ப்ப உளரல்லர் மன்ற செயிர்ப்பவர்
செம்மல் சிதைக்கலா தார்.

CHAPTER 88—ON KNOWING THE ENEMY'S STRENGTH

871. One should not desire, even in a sportive mood, the evil known as enmity.

872. You may not fear the sword; but beware of

the pen.

873. One who incurs the wrath of the enemy is blinder than the mad.

874. The world is under the sway of one who has
the art of converting an enemy into a friend.

875. One who has no ally but two adversaries
must befriend one of them.

876. In a dark hour assume a neutral attitude
either to your known enemy or to an unknown foe.

877. Whisper not your troubles to friends who
cannot divine them ; betray not your weakness to your
enemy.

878. Plan well your design and arm yourself with
all the sinews of war.

879. Nip the thorn in the bud lest it should hurt
the hands of those who seek to cut it when hardened
into a tree.

880. He is one among the dead who fails to
subdue his naughty foe.

அதிகாரம் 89—உட்பகை

881. நிழல்நீரும் இன்னாத இன்னா; தமர்நீரும்
இன்னாவாம் இன்னா செயின்.

882. வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க: அஞ்சுக
கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு.

883. உட்பகை யஞ்சித்தற் காக்க; உலைவிடத்து
மட்பகையின் மாணத் தெறும்.

884. மனம்மாண உட்பகை தோன்றின்
இனம்மாண
ஏதம் பலவுந் தரும்.

885. உறன்முறையான்

உட்பகை தோன்றின் இறன்முறையான்
ஏதம் பலவுந் தரும்.

886. ஒன்றாமை ஒன்றியார் கண்படின்
எஞ்ஞான்றும்
பொன்றாமை ஒன்றல் அரிது.

887. செப்பின் புணர்ச்சிபோல் கூடினும் கூடாதே
உட்பகை உற்ற குடி.

888.

அரம்பொருத பொன்போலத் தேயும் உரம்பொருது
உட்பகை உற்ற குடி.

889. எள்பக வன்ன சிறுமைத்தே யாயினும்
உட்பகை உள்ளதாம் கேடு.

890. உடம்பாடு இலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருள்
பாம்போடு உடன்உறைந் தற்று.

CHAPTER 89—INTERNAL FOES

881. Even shade and water, wholesome as they are, become pernicious where not needed; our kith and kin likewise are.

882. Be not afraid of open enemies with drawn swords; but beware of false friends.

883. Guard yourselves against your enemies from within. In your trying hour they will undermine your strength, like the potter's knife, cleaving the mind asunder.

884. The land is seething with dissensions when the foes from within, appear on the scene.

885. Many evils dark as death befall a king, when his own kith and kin sow dissensions in the land.

886. If kinsmen were to play to the traitor it would be difficult to escape death.

887. There will be no real union in a house divided. The apparent unity is like the appearance of

the casket and the lid seen as one.

888. The family torn with internal dissensions dwindles in strength just like pure gold filed away by an iron file.

889. Internal hostility little as it is, like a tiny seed, hides within a mighty evil.

890. Dwelling among men of hidden hate is like dwelling in a hamlet which harbours a snake.

அதிகாரம் 90—பெரியாரைப் பிழையாமை

891. ஆற்றுவார் ஆற்றல் இகழாமை போற்றுவார்
போற்றலுள் எல்லாந் தலை.

892. பெரியாரைப் பேணா(து) ஒழுகின் பெரியாரால்

பேரா இடும்பை தரும்.

893. கெடல் வேண்டின் கேளாது செய்க அடல்வேண்டின்
ஆற்று பவர்கண் இழுக்கு.

894. கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றால் ஆற்றுவார்க்கு
ஆற்றாதார் இன்னா செயல்.

895. யாண்டுச்சென்(று) யாண்டும் உளராகார் வெந்துப்பின்
வேந்து செறப்பட் டவர்.

896. எரியால் சுடப்படினும் உய்வுண்டாம் : உய்யார்
பெரியார் பிழைத்தொழுகு வார்.

897. வகைமாண்ட வாழ்க்கையும் வான்பொருளும் என்னும்
தகைமாண்ட தக்கார் செறின்.

898. குன்றன்னார் குன்ற மதிப்பிற் குடியொடு
நின்றன்னார் மாய்வர் நிலத்து.

899. எந்திய கொள்கையார் சீறின் இடைமுரிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும்.

900. இறந்தமைந்த சார்புடையார் ஆயினும் உய்யார்
சிறந்தமைந்த சீரார் செறின்.

CHAPTER 90—NOT CENSURING THE GREAT

891. Not to offend the mighty is the crowning means of shielding one self.

892. Lack of reverence for the great results in endless troubles.

893. To pick a quarrel with the mighty is to court one's own ruin.

894. Behold the weak trying to do harm to the mighty. It is like beckoning unto death.

895. Where is the refuge for one who incurs the wrath of the mighty monarch ?

896. There is just a chance of saving one self if one gets caught in a fire; but there is no hope for men who insult the great.

897. What avails one's proof of prosperity and mighty riches if one rouses the wrath of the great?

898. The fury of the sages like the lofty hills destroys the great race of pure men of stable fortune.

899. Even the Lord of Heaven will be humbled from his throne if he rouses the wrath of men of mighty penance.

900. Even kings of ancient renown perish before the wrath of the great.

அதிகாரம் 91—பெண்வழிச் சேறல்

901. மனைவிழைவார் மாண்பயன் எய்தார்: வினைவிழைவார்
வேண்டாப் பொருளும் அது.

902. பேணாது பெண்விழைவான் ஆக்கம் பெரியதோர்
நாணாக நாணுத் தரும்.

903. இல்லாள்கண் தாழ்ந்த இயல்பின்மை எஞ்ஞான்றும்
நல்லாருள் நாணுத் தரும்.

904. மனையாளை யஞ்சும் மறுமையி லாளன்
வினையாண்மை வீறெய்தல் இன்று.

905. இல்லாளை யஞ்சுவான் அஞ்சும்மற்

றெஞ்ஞான்றும் : நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.

906. இமையாரின் வாழினும் பாடிலரே

இல்லாள்

அமையார்தோள் அஞ்சு பவர்.

907. பெண்ணேவல் செய்தொழுகும் ஆண்மையின்

நாணுடைப்

பெண்ணே பெருமை யுடைத்து.

908. நட்டார் குறைமுடியார் நன்றாற்றார்

நன்னுதலாள்

பெட்டாங்(கு) ஒழுகு பவர்.

909. அறவினையும் ஆன்ற பொருளும் பிறவினையும்
பெண்ணேவல் செய்வார்கண் இல்.

910. எண்சேர்ந்த நெஞ்சத்(து) இடன் உடையார்க்(கு) எஞ்
பெண் சேர்ந்(து) ஆம் பேதைமை இல். [ஞான்றும்

CHAPTER 91—ON FOLLOWING WOMEN'S ADVICE

901. To follow one's wife's advice is to lose one's honour and fortune.

902. The wealth of a henpecked husband is a mere mockery to him.

903. The cowardice of one who submits to one's wife makes one shrink from the company of the good.

904. He who dreads his wife denies himself the joys of Heaven. Even his noble actions are held in scorn.

905. He who fears his wife fails in his offices to
the good and the virtuous.

906. Those who are under the spell of their
bamboo-shouldered bewitching wives cease to be men
even though they are like Gods on earth.

907. More respectful is the bashfulness of a woman than the ignoble conduct of one who is a slave to
one's wife.

908. An infatuated husband can never be a friend
in need; nor can he hope to do virtuous deeds.

909. Pleasures of life
husband.

are not for the henpecked

910. Men of resolute will never commit the folly
of slaving for women.

அதிகாரம் 92—வரைவின் மகளிர்

911. அன்பின் விழையார் பொருள்விழையும் ஆய்தொடியார்
இன்சொல் இழுக்குத் தரும்.

912. பயன்தூக்கிப் பண்புரைக்கும் பண்பின் மகளிர் நயன்தூக்கி நள்ளா விடல்.

913. பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம் இருட்டறையில்
ஏதில் பிணந்தழீஇ அற்று.

914. பொருட்பொருளார் புன்னலந் தோயார் அருட்பொருள்
ஆயும் அறிவி னவர்.

915. பொதுநலத்தார் புன்னலம் தோயார் மதி

நலத்தின்

மாண்ட அறிவி னவர்.

916. தந்நலம் பாரிப்பார் தோயார் தகைசெருக்கிப்
புன்னலம் பாரிப்பார் தோள்.

917. நிறைநெஞ்சம் இல்லவர் தோய்வர்
பிறநெஞ்சின்

பேணிப் புணர்பவர் தோள்.

918. ஆயும் அறிவினர் அல்லார்க்கு
மாய மகளிர் முயக்கு.

அணங்கென்ப 919. வரைவிலா மாணிழையார்

மென்றோள் புரையிலாப்
பூரியர்கள் ஆழும் அளறு.

920. இருமனப் பெண்டிரும் கள்ளும் கவறும்
திருநீக்கப் பட்டார் தொடர்பு.

CHAPTER 92—ON PUBLIC WOMEN

911. Honeyed words
of public women who serve
not for love but for money become gall
and wormwood
in the end.

912. Beware of public women
sweet of tongue
but greedy of gain.

913. Embracing false women bent on gain
embracing a strange corpse in a dark room.
is like

914. Men seeking the light of grace
turn away in
scorn from the fleshy delights
of prostitutes.

915. Men of great wisdom care not
for the barren

pleasures of women who sell themselves for hire.

916. Men aspiring to fame do not long for the delights of women who sell themselves.

917. Only men of unruly desires go in search of the shoulders of women who sell themselves.

918. False women's embraces which only the ignorant desire are like the possession of evil spirits.

919. The soft shoulders of women who deck them.selves for attraction are the hell into which undiscern- ing fools sink.

920. Double-tongued women, wine and dice are the allies of those abandoned by the

goddess of fortune.

அதிகாரம் 93—கள்ளுண்ணாமை

921. உட்கப் படாஅர் ஒளிஇழப்பர் எஞ்ஞான்றும்
கட்காதல் கொண்டொழுகு வார்.

922. உண்ணற்க கள்ளை ; உணில்உண்க சான்றோரால்
எண்ணப் படவேண்டா தார்.

923. ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னாதால் ; என்மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக் களி.

924. நாண்என்னும் நல்லாள் புறங்கொடுக்கும், கள்என்னும்
பேணாப் பெருங்குற்றத் தார்க்கு.

925. கையறி யாமை யுடைத்தே பொருள்கொடுத்து
மெய்யறி யாமை கொளல்.

926. துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர்;

எஞ்ஞான்றும்

நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்.

927. உள்ளொற்றி உள்ளூர் நகப்படுவர்

எஞ்ஞான்றும் கள்ளொற்றிக் கண்சாய் பவர்.

928. களித்தறியேன் என்பது கைவிடுக; நெஞ்சத்(து)
ஒளித்ததூஉம் ஆங்கே மிகும்.

929. களித்தானைக் காரணங் காட்டுதல் கீழ்நீர்க்
குளித்தானைத் தீத்துரீஇ அற்று.

930. கள்ளுண்ணாப் போழ்தில் களித்தானைக் காணுங்கால்
உள்ளான்கொல் உண்டதன் சோர்வு.

CHAPTER 93—ON AVOIDING

WINE

921. He who is addicted

to wine can never strike fear in the heart of his foe; nor can he retain his ancient splendour.

922. Do not drink wine, for a drunkard can never
command the homage of the great.

923. Even an indulgent mother never puts up with a drunkard; will the virtuous ever tolerate him?

924. The good lady of modesty averts her face
from him guilty of hateful drink.

925. To acquire forgetfulness at a price is indeed
the fruit of past sin.

926. To be asleep is to be dead. To drink wine
is to drink poison.

927. A drunkard who has lost his

senses becomes
an object of ridicule to his sober neighbours.

928. Let not a drunkard boast that he has not tasted wine; for that which is hidden shows itself with greater force when drunk.

929. To reason a drunkard into his senses is like searching with a candle for one lost in deep waters.

930. If a drunkard in sober moments sees, another under the influence of wine, will he fail to realise his own state when drunk?

அதிகாரம் 94—சூது

931. வேண்டற்க வென்றிடினும் சூதினை; வென்றதூஉம்
தூண்டிற்பொன் மீன்விழுங்கி யற்று.

932. ஒன்றெய்தி நூறுஇழக்கும் சூதர்க்கும் உண்டாங்கொல்
நன்றெய்தி வாழ்வதோர் ஆறு.

933. உருளாயம் ஓவாது கூறின் பொருளாயம்
போஒய்ப் புறமே படும்.

934. சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்கும் சூதின்
வறுமை தருவதொன்(று) இல்.

935. கவறும் கழகமும் கையும் தருக்கி
இவறியார் இல்லாகி யார்.

936. அகடுஆரார் அல்லல் உழப்பர் சூ(து)என்னும் முகடியால் மூடப்பட் டார்.

937. பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்கும்
கழகத்துக் காலை புகின்.

938. பொருள்கெடுத்துப் பொய்மேற் கொளீஇ அருள்கெடுத்து அல்லல் உழப்பிக்குஞ்

சூது.

939. உடைசெல்வம் ஊண்ஒளி கல்வியென் றைந்தும்
அடையாவாம் ஆயங் கொளின்.

640. இழத்தொறூஉம் காதலிக்கும் சூதேபோல் துன்பம்
உழத்தொறூஉம் காதற்(று) உயிர்.

CHAPTER 94—ON GAMBLING

931. Do not desire to gamble even if you win; for your gain is like the bait to a fish.

932. Can gamblers who lose a hundred times before winning once ever dream of an upright life ?

933. If one continually plays with the rolling dice
one's riches desert one to enrich one's enemies.

934. Nothing brings on poverty more than gamb- ling. It ruins one's fame and is the mother of all evils.

935. None but those who dream of dice and the gaming table will come to grief.

936. Torments of poverty and hell befall one who is seized by the demon of gambling.

937. Ceaseless gambling destroys one's ancestral wealth and fame.

938. Gambling destroys wealth, makes one play false, kills all virtues, and

brings on distress.

939. A king whose hobby is gambling has neither raiment nor food, nor wealth nor renown nor learning.

940. In spite of all the ills of life we cling to it. In spite of all losses, a gambler clings to his dice.

அதிகாரம் 95—மருந்து

941. மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர்
வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று.

942. மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய(து)
அற்றது போற்றி உணின்.

943. அற்றால் அளவறிந்(து) உண்க; அஃதுடம்பு

பெற்றான் நெடிதுய்க்கும் ஆறு.

944. அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து.

945. மாறுபா டில்லாத உண்டி மறுத்துண்ணின்
ஊறுபா(டு) இல்லை உயிர்க்கு.

946. இழிவறிந் துண்பான்கண் இன்பம்போல் நிற்கும்
கழிபேர் இரையான்கண் நோய்.

947. தீயள வன்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணின்
நோயள வின்றிப் படும்.

948. நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.

949. உற்றான் அளவும் பிணியளவும் காலமும்
கற்றான் கருதிச் செயல்.

950. உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்துழைச் செல்வானென்(று)
அப்பால்நாற் கூற்றே மருந்து.

CHAPTER 95—ON MEDICINE

941. Overfeeding and underfeeding upset the three humours and cause disease, says the physician.

942. There is no need for medicine if one eats with appetite.

943. Let there be measure and moderation in eating. It leads to long life.

944. Eat wholesome food when you feel hungry.

945. No disease attacks the person who eats with
moderation the food which agrees with him.

946. Health dwells in a man of temperance,
disease invades a glutton.

947. Countless are the ills that befall a glutton.

948. Diagnose the disease, find out its cure after
tracing its root and apply the proper remedy.

949. Let the learned physician know the nature
of the patient and the duration of ailment and then

treat.

950. The science of medicine deals with the patient, the physician, the medicine and the recipe.

END OF ANGAVIYAL

13

ஒழிபியல்

அதிகாரம் 96—குடிமை

951. இற்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை இயல்பாகச்
செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு.

952. ஒழுக்கமும் வாய்மையும் நாணும்இம் மூன்றும்
இழுக்கார் குடிப்பிறந் தார்.

953. நகைஈகை இன்சொல் இகழாமை நான்கும்
வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு.

954. அடுக்கிய கோடி பெறினும் குடிப்பிறந்தார்

குன்றுவ செய்தல் இலர்.

955. வழங்குவ(து) உள்வீழ்ந்தக் கண்ணும்
பழங்குடி பண்பிற் றலைப்பிரிதல் இன்று.

956. சலம்பற்றிச் சால்பில செய்யார்மா சற்ற
குலம்பற்றி வாழ்தும்என் பார்.

957. குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்கும் குற்றம்
விசும்பின்
மதிக்கண் மறுப்போல் உயர்ந்து.

958. நலத்தின்கண் நாரின்மை தோன்றின்
அவனைக்
குலத்தின்கண் ஐயப் படும்.

959. நிலத்தில் கிடந்தமை கால்காட்டும் :
காட்டும்
குலத்தில் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.

960. நலம்வேண்டின் நாணுடைமை வேண்டும்
: குலம்வேண்
வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு.

[டின் OLIPIYAL

SECTION—III: THE RESIDUE

CHAPTER 96—ON NOBLE LINEAGE

951. Probity and a sense of shame are virtues innate only in men of noble lineage.

952. Men of noble descent never forsake good conduct, truthfulness and modesty.

953. A cheerful countenance, charity, soft words and sweet learning all these characterise men of noble birth.

954. Men of noble birth never stoop to mean acts, though they may thereby gain untold riches.

955. A family of ancient dignity never fails of its charity even when fallen on evil days.

956. Those who walk in the untarnished traditions of their noble family never do wrong even in poverty.

957. Dark as the spot of the Moon in the sky doth the stain of the noble family loom large.

958. The world suspects the noble lineage of one who lacks in sympathy.

959. The plants are quite racy of the soil. The words of men of high birth betoken their ancestral dignity.

960. Out of modesty springs one's greatness.
Out of humility rises the honour of family.

அதிகாரம் 97—மானம்

961. இன்றி அமையாச் சிறப்பின வாயினும்
குன்ற வருப விடல்.

962. சீரினும் சீரல்ல செய்யாரே சீரொடு
பேராண்மை வேண்டு பவர்.

963. பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல்; சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு.

964. தலையின் இழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்
நிலையின் இழிந்தக் கடை.

965. குன்றின் அனையாரும் குன்றுவர், குன்றுவ
குன்றி அனைய செயின்.

966.

புகழ்இன்றால் புத்தேள்நாட் டுய்யாதால் என்மற்(று)
இகழ்வார்பின் சென்று நிலை.

967. ஓட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின்
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று.

அங்கிலேயே

968. மருந்தோமற்(று) ஊன்ஓம்பும்
பீடழிய வந்த விடத்து.

வாழ்க்கை பெருந்தகைமை

969. மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்.

970. இளிவரின் வாழாத மானம் உடையார்
ஒளிதொழு(து) ஏத்தும் உலகு.

OLIPIYAL

CHAPTER 97—ON HONOUR

961. Reject mean actions, even if they bring glory in their turn.

962. Those who desire honour and name will not do mean things in their thirst for glory.

963. During prosperity practise humility. Even in adversity keep dignity.

964. Men fallen from a high estate are like the hair fallen from the head.

965. Even a trivial mean act will drag down a man from the hill top of his eminence.

966. Of what use is servility to one who despises you? It brings neither fame

nor does it show the path to heaven.

967. Better to die in poverty than to be servile to one that scorns you.

968. When one's honour is ruined, will the life that sustains the body confer immortality ?

969. He whose honour is at stake lays down his life like the Yak that is shorn of its single hair.

970. The world sings in praise of those noble persons who prefer death to dishonour.

அதிகாரம் 98—பெருமை

971. ஒளியொருவற் குள்ள வெறுக்கை ;

இனியொருவற்(கு)
அஃதிறந்து வாழ்தும் எனல்.

972. பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்; சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

973. மேலிருந்தும் மேல்அல்லார் மேலல்லர்; கீழிருந்தும்
கீழல்லார் கீழ்அல் லவர்.

974. ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு.

975. பெருமை உடையவர் ஆற்றுவார், ஆற்றின்
அருமை உடைய செயல்.

976. சிறியார் உணர்ச்சியுள் இல்லை பெரியாரைப்

பேணிக்கொள் வேம்என்னும் நோக்கு.

977. இறப்பே புரிந்த தொழிற்றும்,

சிறப்பும்தான்
சீர்அல் லவர்கண் படின்.

978. பணியுமாம் என்றும் பெருமை ; சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து.

979. பெருமை பெருமிதம் இன்மை ; சிறுமை
பெருமிதம் ஊர்ந்து விடல்.

980. அற்றம் மறைக்கும் பெருமை ; சிறுமைதான்
குற்றமே கூறி விடும்.

CHAPTER 98—ON GREATNESS

971. The glory of life is to achieve greatness. The poverty of life is to be lost to all glory.

972. It is not birth but deeds that mark men.

973. One is not great because of one's birth in a noble family; one is not low because of one's low birth.

974. Greatness springs from one's own good conduct preserved like the sacred honour of a woman.

975. Greatness achieves things difficult for others.

976. Littleness feels no reverence for the great.

977. Littleness is proud of its virtues.

978. Greatness is all humility; littleness is all arrogance.

979. Greatness is not conscious of its worth. Littleness is rooted in pride.

980. Greatness hides the faults of others; little-
ness trumpets their faults alone.

அதிகாரம் 99—சான்றாண்மை

981. கடன்என்ப நல்லவை எல்லாம் கடன்அறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு.

982. குணநலம் சான்றோர் நலனே ; பிறநலம்
எந்நலத் துள்ளதூஉம் அன்று.

983. அன்புநாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோடு
ஐந்துசால்பு ஊன்றிய தூண்.

984. கொல்லா நலத்தது நோன்மை ; பிறர்தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு.

985. ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிதல் ;

அதுசான்றோர்
மாற்றாரை மாற்றும் படை.

986. சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனில் தோல்வி
துலைஅல்லார் கண்ணும் கொளல்.

987. இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியவே
செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு.

988. இன்மை ஒருவர்க்(கு) இளிவன்று,
சால்பென்னும்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்.

989. ஊழி பெயரினும் தாம்பெயரார் சான்றாண்மைக்(கு)
ஆழி யெனப்படு வார்.

990. சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றின் இருநிலம்தான்
தாங்காது மன்னோ பொறை.

CHAPTER 99—ON GOOD CONDUCT

981. All virtues dwell in one who is alive to one's nobility of conduct.

982. Good conduct is the virtue of the great; all other things are but dross.

983. Love, modesty, impartiality, sympathy and truthfulness are the five pillars of nobility.

984. Penance kills not, nobility slanders not.

985. Humility is the strength of the great. It is the weapon that disarms the foe.

986. The touchstone of nobility is even at the hands of inferiors.

to accept defeat

987. What profits one's nobility if good is not
done even to those who do harm?

988. Poverty is no
nobility.
disgrace to one of enduring

989. The sea may recede but noble men will
remain steadfast.

990. Were the nobility of the noble to shrink; the
vast firm earth would totter.

அதிகாரம்

100—பண்புடைமை

991. எண்பதத்தால் எய்தல் எளிதென்ப
யார்மாட்டும்
பண்புடைமை யென்னும் வழக்கு.

992. அன்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல்
இவ்விரண்டும்
பண்புடைமை என்னும் வழக்கு.

993. உறுப்பொத்தல் மக்களொப் பன்றால்;
வெறுத்தக்க
பண்பொத்தல் ஒப்பதாம் ஒப்பு.

994. நயனொடு நன்றி புரிந்த பயன்உடையார்
பண்புபா ராட்டும் உலகு.

995. நகையுள்ளும் இன்னா(து) இகழ்ச்சி;
பகைஉள்ளும்

பண்புள பாடறிவார் மாட்டு.

996. பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலகம் ; அதுஇன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்.

997. அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லா தவர்.

998. நண்பாற்றார் ஆகி நயம்இல செய்வார்க்கும்
பண்பாற்றார் ஆதல் கடை.

999. நகல்வல்லர் அல்லார்க்கு மாஇரு ஞாலம்
பகலும்பாற் பட்டன்(று) இருள்.

1000. பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் நன்பால்
கலந்தீமை யால்திரிந் தற்று.

CHAPTER 100—ON COURTESY

991. Be cautious and easy of access.

You will command the homage of the world.

992. Courtesy springs from love and noble lineage.

993. Mere physical features do not rank with men but only courtesy makes them ascend the scale.

994. The world respects the courtesy of those who are just and willing to do good.

995. Do not mock at others even in a sportive mood. There is virtue in being courteous even to a foe.

996. The world is built on the wisdom of the noble and the good; but for them the entire world would be a heap of ruins.

997. Of what avail is one's

intelligence keen as the edge of the chistle? One is with the socks and gloves if one is not affable.

998. To

be failing in one's courtesy even to one's foe is sin.

999. Even the wide world darkens at noon to the sullen who fails to gladden the hearts of men.

1000. Of what use is the wealth of the discourte- ous? It is like good milk spoilt by an unclean vessel.

அதிகாரம் 101—நன்றியில் செல்வம்

1001. வைத்தான்வாய் சான்ற
பெரும்பொருள் அஃதுண்ணான்

செத்தான்; செயக்கிடந்த(து) இல்.

1002. பொருளான்ஆம் எல்லாம்என்(று)
ஈயா(து) இவறும் மருளான்ஆம் மாணாப்
பிறப்பு.

1003. ஈட்டம் இவறி இசைவேண்டா ஆடவர்
தோற்றம் நிலக்குப் பொறை.

1004. எச்சம்என்(று) என்எண்ணும் கொல்லோ
ஒருவரால்
நச்சப் படாஅ தவன்.

1005. கொடுப்பதூஉம் துய்ப்பதூஉம்
இல்லார்க்(கு) அடுக்கிய
கோடிஉண் டாயினும் இல்.

1006. ஏதம் பெருஞ்செல்வம் தான்துவ்வான்
தக்கார்க்கொன்(று)
ஈதல் இயல்பிலா தான்.

1007. அற்றார்க்(கு)ஒன்(று) ஆற்றாதான் செல்வம்
மிகநலம்
பெற்றாள் தமியள்மூத் தற்று.

1008. நச்சப் படாதவன் செல்வம் நடுவூருள்
நச்சு மரம்பழுத் தற்று.

1009. அன்பொரீஇத் தற்செற்(று)
அறம்நோக்கா திட்டிய
ஒண்பொருள் கொள்வார் பிறர்.

1010. சீருடைச் செல்வர் சிறுதுனி மாரி
வறம்கூர்ந் தனைய துடைத்து.

CHAPTER 101—ON UNPROFITABLE WEALTH.

1001. He who does not make use of his hoarded wealth is really dead, though alive; for he cannot do anything great.

1002. The birth of a ghost awaits a miser who thinks he gains everything by hoarding wealth.

1003. He who prefers mere accumulation of wealth
to glory is a burden unto the earth.

1004. What awaits one if one cannot win the
affections of others?

1005. Of what avail is the untold wealth of one
who neither gives nor enjoys it?

1006. Abundance of wealth is not a blessing but
a curse to one who can neither enjoy it nor spend it on
the deserving.

1007. The wealth that is not spent on the needy
is as barren as the withering charm of a

spinster.

1008. The wealth of a miser is like the fruit of a
poison-tree in the heart of a village.

1009. Strangers inherit the great wealth of a miser
who neither enjoys it nor gives.

1010. The short-lived poverty of the generous rich
is the drought of rain-laden clouds.

அதிகாரம் 102—நாணுடைமை

1011. *கருமத்தால் நாணுதல் நாணுத் திருநுதல்*
நல்லவர் நாணுப் பிற.

1012. *ஊண்உடை எச்சம் உயிர்க்கெல்லாம்*

வேறல்ல;

நாண்உடைமை மாந்தர் சிறப்பு.

1013. ஊனைக் குறித்த உயிர்எல்லாம்; நாண் என்னும்

நன்மை குறித்தது சால்பு.

1014. அணிஅன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க்(கு) அஃதின்

பிணிஅன்றோ பீடு நடை.

[மேல்

1015. பிறர்பழியும் தம்பழியும் நாணுவார் நாணுக்(கு)

உறைபதி என்னும் உலகு.

1016. நாண்வேலி கொள்ளாது மன்னோ

பேணலர் மேலா யவர்.

வியன்ஞாலம்

1017. நாணால் உயிரைத் துறப்பர் உயிர்ப்பொருட்டால்

நாண் துறவார் நாண்ஆள் பவர்.

1018. பிறர்நாணத் தக்கது தான்நாணான் ஆயின்

அறம்நாணத் தக்க துடைத்து.

1019. குலம்சுடும் கொள்கை பிழைப்பின் ;
கலம்சுடும்
நாண்இன்மை நின்றக் கடை.

1020. நாண்அகத் தில்லார் இயக்கம் மரப்பாவை
நாணால் உயிர்மருட்டி யற்று.

CHAPTER 102—ON MODESTY

1011. True modesty
shrinks from littleness. All other forms of modesty are womanish.

1012. Common to all human beings are food and clothing and other necessaries of life. But what distin- guishes them is modesty.

1013. Man clings to his body.
to modesty.
The noble clings

1014.
graceful is

dSurely, modesty adorns the great. Dis-
the painted pomp of the life of the immodest.

in

1015. The world finds the very abode
one who dreads one's infamy and that of

of modesty
others.

1016. The great prefer modesty to
the riches of the world.

1017. Better retain modesty than
cling to life. The noble would rather die
than lose modesty.

1018. One who does not shrink from what others blush at, knows no righteousness.

1019. Lack of decorum disgraces a home; lack of modesty destroys everything good.

1020. The activity of those lacking in modesty is like that of a marionette.

அதிகாரம் 103—குடிசெயல்வகை

1021. கருமம் செயஒருவன் கைதூவேன் என்னும்
பெருமையில் பீடுடைய(து) இல்.

1022. ஆள்வினையும் ஆன்ற அறிவும் எனஇரண்டின்
நீள்வினையால் நீளும் குடி.

1023. குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.

1024. சூழாமல் தானே முடிவெய்தும் தம்குடியைத்
தாழா(து) உஞற்று பவர்க்கு.

1025. குற்றம் இலனாய்க் குடிசெய்து வாழ்வானைச்
சுற்றமாச் சுற்றும் உலகு.

1026. நல்ஆண்மை என்ப(து) ஒருவர்க்குத் தான்பிறந்த
இல்ஆண்மை ஆக்கிக் கொளல்.

1027. அமர்அகத்து வன்கண்ணர் போலத் தமர்அகத்தும்
ஆற்றுவார் மேற்றே பொறை.

1028. குடிசெய்வார்க்(கு) இல்லை பருவம்; மடிசெய்து
மானம் கருதக் கெடும்.

1029. இடும்பைக்கே கொள்கலம் கொல்லோ குடும்பத்தைக்

குற்றம் மறைப்பான் உடம்பு.

1030. இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழும்
அடுத்தூன்றும் நல்லாள் இலாத குடி.

CHAPTER 103—ON EXALTING ONE'S FAMILY

1021. Nothing is more exalted and manly one's ceaseless toil to uplift one's own family. than

1022. Manly effort and ripe wisdom family. exalt one's

1023. Even God girds up His loins in the service of one who strives for the glory of one's

family.

1024. Success comes unbidden to one who exalts one's family with unremitting toil.

1025. The world becomes kin to one who leads an unblemished householder's life.

1026. What is true manliness except perfect ordering of the house for its own glory?

1027. The brunt of the battle falls on the victorious; the burden of the family on the competent few.

1028. To pure householders there is no cessation of work. One's false prestige leads to

the ruin of one's family.

1029. Is he who protects his family from the ills of life a mere vessel of suffering?

1030. The axe of adversity falls on the family which has no noble son to shield it.

14

அதிகாரம் 104—உழவு

1031. சுழன்றும்ஏர்ப் பின்ன(து) உலகம்; அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை.

1032. உழுவார் உலகத்தார்க்(கு) ஆணிஅஃ தாற்று(து)
எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து.

1033. உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்; மற்

றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

1034. பலகுடை நீழலும் தம்குடைக்கீழ்க்
காண்பர்
அலகுடை நீழ லவர்.

1035. இரவார்; இரப்பார்க்(கு)ஒன் றீவர்;
கரவாது
கைசெய்தூண் மாலை யவர்.

1036. உழவினார் கைம்மடங்கின் இல்லை
விழைவதூஉம்
விட்டேமென் பார்க்கு நிலை.

1037. தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின்
வேண்டாது சாலப் படும்.
பிடித்தெருவும்

1038. ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல்; கட்டபின்
நீரினும் நன்றதன் காப்பு.

1039.

செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்(து)
இல்லாளின் ஊடி விடும்.

1040. இலமென் றசைஇ யிருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்னும் நல்லாள் நகும்.

OḶIPIYAL

211

CHAPTER 104—ON AGRICULTURE

1031. After vain wanderings in search of callings the world returned to the plough.

1032. Husbandmen are the sheet-anchor of the world; for on them depend lives of others.

1033. Only the husbandmen live; all others subsist on their toil.

of

1034. It is the husbandmen that bring the might the kings under the sway of their own sovereign.

1035. A toiling peasant never begs but gives.

1036. Even the anchorite ceases from penance if husbandmen sit with their hands folded.

1037.
Let the land be allowed to dry with dust. Even a handful of manure is not needed for a good harvest.

1038. After weeding, let the land be guarded, for more important than water is the protection of crops.

1039. The land neglected by its owner puts on the appearance of a sulky woman abandoned by her lord.

1040. Mother earth laughs in scorn at those who plead poverty.

அதிகாரம் 105—நல்குரவு

1041. இன்மையின் இன்னாத தியாதெனின் இன்மையின்
இன்மையே இன்னா தது.

1042. இன்மை எனஒரு பாவி மறுமையும்
இம்மையும் இன்றி வரும்.

1043. தொல்வரவும் தோலும் கெடுக்கும் தொகையாக நல்குர(வு) என்னும் நசை.

1044. இல்பிறந்தார் கண்ணேயும் இன்மை

இளிவந்த
சொல்பிறக்கும் சோர்வு தரும்.

1045. நல்குர(வு) என்னும் இடும்பையுள்
பல்குரைத்
துன்பங்கள் சென்று படும்.

1046. நற்பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினும்
நல்கூர்ந்தார்
சொற்பொருள் சோர்வு படும்.

1047. அறம்சாரா நல்குர(வு) ஈன்றதா யானும்
பிறன்போல நோக்கப் படும்.

1048. இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலும்
கொன்றது போலும் நிரப்பு.

1049. நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும்;
யாதொன்றும் கண்பா(டு) அரிது.

நிரப்பினுள்

1050. துப்புர(வு) இல்லார் துவரத் துறவாமை
உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று.

CHAPTER 105—ON POVERTY

1041. There is no greater evil than poverty.

1042. Poverty is an evil which blasts at once the
joys of earth and of heaven.

1043. Poverty which springs of avarice ruins one's
ancestry and its fair name.

1044. Dejection due to poverty makes the noble

utter the language of the base.

1045. Poverty in itself an evil is the mother of all ills.

1046 The words of the poor, though born of experience and wisdom are not listened to.

1047. Even a mother turns her back on one whose poverty is devoid of probity.

1048.
Oh, how I dread it! Will that beggary that almost killed me yesterday assail me today

also?

1049. One may sleep in the midst of scorching
fire. But the poverty-stricken know no sleep.

1050. The indigent that do not renounce the
world batten on other man's salt and porridge.

அதிகாரம் 106—இரவு

1051. இரக்க இரத்தக்கார்க் காணின்; கரப்பின்
அவர்பழி; தம்பழி அன்று.

1052. இன்பம் ஒருவற்(கு) இரத்தல் இரந்தவை
துன்பம் உறாஅ வரின்.

1953. கரப்பிலா நெஞ்சின் கடன்அறிவார்

முன்நின்று
இரப்புமேர் எளர் உடைத்து.

1054. இரத்தலும் ஈதலே போலும், கரத்தல்
கனவிலும் தேற்றாதார் மாட்டு.
1055. கரப்பிலார் வையகத்(து) உண்மையால்
கண்நின்(று)
இரப்பவர் மேல்கொள் வது.
1056. கரப்பிடும்பை இல்லாரைக் காணின்
நிரப்பிடும்பை
எல்லாம் ஒருங்கு கெடும்.

1057. இகழ்ந்தெள்ளா(து) ஈவாரைக் காணின்
மகிழ்ந்துள்ளம்
உள்ளுள் உவப்ப துடைத்து.
1058. இரப்பாரை இல்லாயின் ஈர்ங்கண்மா
ஞாலம்
மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று.

1059. ஈவார்கண் என்உண்டாம் தோற்றம்
இரந்துகோள்

மேவார் இலாஅக் கடை.

1060. இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டும் :
நிரப்பிடும்பை தானேயும் சாலும் கரி.

CHAPTER 106—ON BEGGING

1051.
Beg if you meet people who can give. If they refuse, it is their fault, not yours.

1052. Begging would be pleasant to one if one were to achieve one's object without causing pain.

1053. There is a grace even in begging of one noble and generous of heart.

1054. Begging is endowed with all the grace of giving when the noble guest does not fail of his gifts even in dreams.

1055. There is beggary because of persons touched by its very presence.

1056. All the indignities of begging vanish in the presence of the truly generous who know not the sin of withholding gifts.

1057. Mendicancy inwardly rejoices in the bounty of the generous free of scorn.

1058. Were there to be no mendicancy the vast world would be peopled with men moving like dolls.

1059. If there be no beggars in the world, will there be any glory for the bountiful?

1060. Do not chafe against the hunks for inevi- table is the pain of poverty.

அதிகாரம் 107—இரவச்சம்

1061. கரவா(து) உவந்தீயும் கண்அன்னார்
கண்ணும்
இரவாமை கோடி உறும்.

1062. இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின்
பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்.

1063. இன்மை இடும்பை இரந்துதீர்
வாம்என்னும்
வன்மையின் வன்பாட்ட(து) இல்.

1064. இடம்எல்லாம் கொள்ளாத் தகைத்தே
இடம்இல்லாக்
காலும் இரவொல்லாச் சால்பு.

1065. தெள்நீர் அடுபுற்கை

ஆயினும் தாள்தந்த(து)
உண்ணலி னூங்கினிய(து) இல்.

1066. ஆவிற்கு நீர்என்(று) இரப்பினும்
நாவிற்(கு)
இரவின் இளிவந்த தில்.

1067. இரப்பன் இரப்பாரை எல்லாம்
இரப்பின்
கரப்பார் இரவன்மின் என்று.

1068. இரவென்னும் ஏமாப்பில் தோணி
கரவென்னும்
பார்தாக்கப் பக்கு விடும்.

1069. இரவுள்ள உள்ளம் உருகும் ; கரவுள்ள
உள்ளதூஉம் இன்றிக் கெடும்.

1070. கரப்பவர்க்(கு) யாங்கொளிக்கும்
சொல்லாடப் போஒம் உயிர்.

217

CHAPTER 107—ON FEAR OF BEGGING

1061. A million times blessed is he who refrains from begging even from the generous delighting in charity.

1062. May the creator of the world perish if he has ordained life only through mendicancy.

1063. There is no greater folly than the thought of wiping out poverty by beggary.

1064. The greatness of refusing to beg even in adversity transcends the glory of the world.

1065. Nothing is sweeter than the thin porridge
earned by the sweat of one's brow.

1066. It is a heinous sin to beg for water even for a cow crying of thirst.

1067. I implore beggars not to beg of people who hide their wealth.

1068.

The unavailing canoe of begging gets wrecked on the rock of refusal.

1069. The mere thought of begging melts one's
heart. It breaks at one's denial.

1070. A rebuff takes the life
out of the beggar.
But can the deceitful escape death?

அதிகாரம் 108—கயமை

1071. மக்களே போல்வர் கயவர்; அவர்அன்ன
ஒப்பாரி யாங்கண்ட(து) இல்.

1072. நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்;
நெஞ்சத்(து) அவலம் இலர்.

1073. தேவர் அனையர் கயவர்; அவரும்தாம்
மேவன செய்தொழுக லான்.

1074. அகப்பட்டி ஆவாரைக் காணின் அவரின்
மிகப்பட்டுச் செம்மாக்கும் கீழ்.

1075. அச்சமே கீழ்கள(து) ஆசாரம்; எச்சம்
அவாஉண்டேல் உண்டாம் சிறிது.

1076. அறைபறை அன்னர் கயவர்தாம் கேட்ட
மறைபிறர்க்(கு) உய்த்துரைக்க லான்.

1077. ஈர்ங்கை விதிரார் கயவர்
கொடிறுடைக்கும்
கூன்கையர் அல்லா தவர்க்கு.

1078. சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர் ;
கரும்புபோல்
கொல்லப் பயன்படுங் கீழ்.

1079. உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉம் காணின்
பிறர்மேல்
வடுக்காண வற்றாகும் கீழ்.

1080. எற்றிற்(கு) உரியர் கயவர்?
ஒன்(று)உற்றக்கால்
விற்றற்(கு) உரியர் விரைந்து.

பொருட்பால் முற்றிற்று

OḶIPIYAL

219

CHAPTER 108—ON MEANNESS

1071.
Ignoble men are only touched with human shapes. Rare indeed are such specimens.

1072. Blessed are the base who are ignorant of the good. Verily they are never

ill at ease.

1073. Mean men resemble unruly gods, for they know no law.

1074. The mean fought their superiority among men baser than them.

1075. Fear and desire rule the conduct of the base.

1076. The base are like the drum for they noise abroad the secrets of men.

1077. The base part with their crumbs only to a clenched hand.

1078. Even the least cry of distress touches the heart of the good; but squeezing goodness out of the vile is like crushing the sugar-cane.

1079. The base envy others

in their food and
clothing and slander them.

1080. What are the base men fit for? They
hasten only to sell themselves in adversity.

END OF PORUTPĀL

காமத்துப்பால்

களவியல்

அதிகாரம்
109—தகையணங்குறுத்தல்

1081. அணங்குகொல் ? ஆய்மயில் கொல்லோ ? கனங்குழை
மாதர்கொல் ? மாலுமென் நெஞ்சு.

1082. நோக்கினாள் நோக்கெதிர் நோக்குதல் தாக்கணங்கு
தானைக்கொண் டன்ன துடைத்து.

1083. பண்டறியேன் கூற்றென் பதனை ; இனிஅறிந்தேன்
பெண்தகையால் பேர்அமர்க் கட்டு.

1084. கண்டார் உயிர்உண்ணும் தோற்றத்தால் பெண்தகைப்
பேதைக்(கு) அமர்த்தன கண்.

1085. கூற்றமோ ? கண்ணோ ? பிணையோ ? மடவரல்
நோக்கம்இம் மூன்றும் உடைத்து.

1086. கொடும்புருவம் கோடா மறைப்பின் நடுங்(கு)அஞர்
செய்யல மன்இவள் கண்.

1087. கடாஅக் களிற்றின்மேல் கண்படாம் மாதர்
படாஅ முலைமேல் துகில்.

1088. ஒண்ணுதற் கோஒ உடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணாரும் உட்கும்என் பீடு.

1089. பிணையேர்
மடநோக்கும் நாணும் உடையாட்(கு)
அணியெவனோ ஏதில தந்து.

1090. உண்டார்கண் அல்ல(து) அடுநறாக் காமம்போல்
கண்டார் மகிழ்செய்தல் இன்று.

KALAVIYAL 223

SECTION I. THE SECRET

UNION

CHAPTER 109—ON LOVER'S DISTRACTION

1081. Is this a goddess fair? Or is it a rare peacock?
Or, is it a mortal with heavy ear-rings?
My mind is perplexed in the extreme.

1082. The glance she returns for mine resembles
that of a terrible goddess leading an army.

1083. The god of death I never knew. Now I behold him in the shape of this woman with battling
eyes.

1084. The cruel eyes of this woman seem to
devour the lives of those on whom they fall.

1085. Oh, how the death-dealing

antelope-eyes of
the lady charm and puzzle me!

1086. Her cruel eyes,
had they not been shaded
by her brows, would have made me quail
and shudder.

1087. The garment over the ample
swell of her
bosom is like the cloth on the face
of a wild elephant.

1088.
My might which has struck terror in the
heart of the foe who has only heard of my
prowess lies
overthrown before her splendid face.

1089.
What need of ornament has this lady of
modesty, adorned with the glances of
an antelope?

1090. Wine intoxicates the person when only
drunk but love inebriates the soul even by a mere look.

அதிகாரம் 110—குறிப்பறிதல்

1091. இருநோக்(கு) இவள்உண்கண் உள்ள(து) ; ஒருநோக்கு
நோய்நோக்(கு) ; ஒன்(று) அந்நோய் மருந்து.

1092. கண்களவு கொள்ளும் சிறுநோக்கம் காமத்தில்
செம்பாகம் அன்று ; பெரிது.

1093. நோக்கினாள் ; நோக்கி இறைஞ்சினாள் ; அஃதவள்
யாப்பினுள் அட்டிய நீர்.

1094. யான்நோக்குங் காலை நிலன் நோக்கும் ; நோக்காக்கால்
தான்நோக்கி மெல்ல நகும்.

1095. குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால்

ஒருகண்
சிறக்கணித்தாள் போல நகும்.

1096. உறாஅ தவர்போல் சொலினும் செறாஅர்சொல்
ஒல்லை உணரப் படும்.

1097. செறாஅச் சிறுசொல்லும் செற்றார்போல் நோக்கும்
உறாஅர்போன்(று) உற்றார் குறிப்பு.

1098. அசையியற்(கு) உண்டாண்(டு)ஓர் ஏஎர்; யான்நோக்கப்
பசையினள் பைய நகும்.

1099. ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்
காதலார் கண்ணே உள.

1100. கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்

என்ன பயனும் இல,

CHAPTER 110—READING

LOVE'S SIGNS

1091. The glances of her collirium-painted eyes
have a double sway. One wounds and the other heals.

1092. More telling than her actual embrace are
her stealthy love looks.

1093. She gazed and gazed but she became shy
and her bashful look has nurtured the plant of love
between us.

1094.
She casts her shy look on earth when I gaze
at her; but if I turn aside,
she glances at me with a

gentle smile.

1095. Without looking straight at me, with furtive glances she smiles inwardly.

1096. Though her words are as harsh as those of a stranger, they betoken only love.

1097. The pretended angry look and the bitter-sweet word of the beloved are like those of a stranger. Surely these are but the masks of her love.

1098. When I look beseechingly at her she returns a gentle smile. Oh, what bewitching charm fills the tender maid's look.

1099. Oh, what an indifferent air do the lovers
assume! They look at each other as if they were
strangers.

1100. Of what avail are words when eyes speak
to eyes and heart whispers unto heart.

அதிகாரம் 111—புணர்ச்சி மகிழ்தல்

1101. கண்டுகேட்(டு) உண்டுயிர்த்(து) உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள.

1102. பிணிக்கு மருந்து பிறமன் அணியிழை

தன்நோய்க்குத் தானே மருந்து.

1103. தாம்வீழ்வார் மென்தோள் துயிலின்
இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு ?

1104. நீங்கில் தெறூஉம் ; குறுகுங்கால்
தண்என்னும்
தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள் ?

1105. வேட்ட பொழுதின் அவைஅவை
போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினாள் தோள்.

1106. உறுதோறு உயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலால்
பேதைக்(கு)
அமிழ்தின் இயன்றன தோள்.

1107. தம்மில் இருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு.

1108. வீழும் இருவர்க்(கு) இனிதே வளியிடை
போழப் படாஅ முயக்கு.

1109. ஊடல் உணர்தல் புணர்தல் இவைகாமம்
கூடியார் பெற்ற பயன்.

1110. அறிதோ(று) அறியாமை கண்டற்றால் காமம்
செறிதோறும் சேயிழை மாட்டு.

CHAPTER 111—THE ECSTACY OF LOVE'S UNION

1101. All the pleasures that
us are garnered in this lady with
What a thrill she gives me!
the five senses give
glittering bracelets.

1102. The remedy for a disease lies

not in the disease but in some healing balm;

but not so the loved one who is
at once the disease and the cure for the
pangs of love.

1103. Are the pleasures of the world
of the lotus- eyed lord sweeter than
the beloved?
reclining on the soft shoulder of

1104. This lady has a fire which
burns me with passion when I am away; but
it cools down when I see her. Can any one
say where she has acquired this power?

1105. Like the dreams of pleasures
sought, the embrace of this sweet-shouldered,
flower-decked maiden gives me untold
pleasure.

1106. Her embrace ever kindles new
warm life in me. Verily her shoulders are
packed with ambrosia.

1107. The embrace
reminds me of the joy of a

of my golden-coloured love

householder who delights in fulfilling the laws of hospitality.

1108. Sweet indeed to both the lover and his beloved is that close embrace which allows not even a wisp of air to steal in between their arms.

1109. Separation, reconciliation and reunion are the pleasures vouchsafed to those stricken with love.

1110. The more I taste the charms of my beloved the more do I hunger for them. Verily what is already experienced pales into insignificance before the promise of the future.

அதிகாரம் 112—நலம்
புனைந்துரைத்தல்

1111. நன்னீரை வாழி; அனிச்சமே!
நின்னினும்
மென்னீரள் யாம்வீழ் பவள்.

1112. மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே!

இவள்கண்

பலர்காணும் பூஒக்கும் என்று.

1113. முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறிநாற்றம்
வேல்உண்கண் வேய்த்தோ ளவட்கு.

1114. காணின் குவளை கவிழ்ந்து நிலன்நோக்கும்
மாண்இழை கண்ஒவ்வேம் என்று.

1115. அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தாள் நுசுப்பிற்கு
நல்ல படாஅ பறை.

1116. மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா
பதியில் கலங்கிய மீன்.

1117. அறுவாய் நிறைந்த அவிர்மதிக்குப்
மறுஉண்டோ மாதர் முகத்து.

போல

1118. மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேல்

காதலை; வாழி; மதி.

1119. மலரன்ன கண்ணாள் முகம்ஒத்தி ஆயின்
பலர்காணத் தோன்றல் மதி.

1120. அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்.

CHAPTER 112—ON HIS LADY

1111.

O **aniccam** flower, the best and softest of all flowers, may you be blest; but that my lady is yet more tender.

do not forget

1112. O Mind, when you behold flowers you think that your beloved's

eyes are like these and pine away.

1113. Her body is of rich gold, her teeth like pearls. She is fragrant, her eyes dart forth glances like
a lance, her shoulders
gently curve as the bamboo. O!
what a varied charm my beloved has!

1114. The **kundalai** flower hangs down in shame
before the eyes of my tastefully adorned lady-love.

1115. She decks herself with **aniccam** flowers without removing the stalks. It is the death-knell of
her slender waist.

1116. Even the stars
of heaven veer their usual
courses mistaking my lady's
face for their queen moon.

1117. Is there a dark spot on the

face of my lady.
love as on the shining moon which waxes and wanes?

1118. Blest indeed are you, Moon! If you will be
resplendent without a spot even as the face of my lady,
I shall love you with all my heart.

1119. Moon, if you wish to equal the face of my
lady then hide yourself from this world.

1120. The soft aniccam flower and the down of
the swan are but thistles before the soft feet of my
lady.

—

அதிகாரம் 113—காதற்
சிறப்புரைத்தல்

1121. பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வால்எயி(று) ஊறிய நீர்.

1122. உடம்பொ(டு) உயிரிடை என்னமற் றன்ன
மடந்தையொ(டு) எம்மிடை நட்பு.

1123.
கருமணியில் பாவாய் ! நீ போதாய் ; யாம் வீழும்
திருநுதற்(கு) இல்லை இடம்.

1124. வாழ்தல் உயிர்க்கன்னள் ஆயிழை ; சாதல்
அதற்கன்னள் நீங்கும் இடத்து.

1125. உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின்
மறப்பறியேன்
ஒள்ளமர்க் கண்ணாள் குணம்.

1126. கண்உள்ளில் போகார் ; இமைப்பின்
பருவரார் ;
நுண்ணியர் ;எம் காத லவர்.

1127. கண்உள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக்(கு) அறிந்து.

1128. நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சுதும் வேபாக்(கு) அறிந்து.

1129.

இமைப்பின் கரப்பாக் கறிவல் ; அனைத்திற்கே
ஏதிலர் என்னும்இவ் ஊர்.

1130. உவந்துறைவர் உள்ளத்துள் என்றும் ;
ஏதிலர் ; என்னும்இவ் ஊர்.
இகந்துறைவர் ;

CHAPTER 113—ON THE AFFIRMATION OF LOVE

1121. The kiss of the tender lips of

maid is like the taste of honey with milk.

my modest

1122. The

love that has sprung up between me and my beloved is constant, even as body and soul are inseparable.

1123. O Image in

the pupil of my eye, begone! How can my fair-browed lady sit enthroned, unless you give place to her?

1124. Embracing

adorned lady I feel all

the arms of my choicely

the thrill and joy of life, but the moment I separate, I feel the

wretchedness of death.

1125. I cannot forget the noble quality of my love of the sparkling eyes.

1126. My lover will never vanish from my eyes; nor will he be disturbed if I close them. He is so ethereal as to be invisible.

1127. I fear to paint my eyes, lest it should hide the vision of my lord dwelling within.

1128. With my lover in my heart I do not eat anything hot lest it should harm the delicate one.

1129. My eyes wink not lest they should lose the vision of my lord within; not knowing this people blame him for my sleeplessness.

1130. Delightfully my lover makes my heart for ever his abode; but villainous people say he is cruel and dwells apart.

அதிகாரம் 114—நாணுத்துற
வுரைத்தல்

1131. காமம் உழந்து வருந்தினார்க்(கு) ஏமம்
மடலல்ல(து) இல்லை வலி.
1132. நோனா உடம்பும் உயிரும் மடலேறும்
நாணினை நீக்கி நிறுத்து.

1133. நாணொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன் ; இன்றுடையேன்
காமுற்றார் ஏறும் மடல்.

1134. காமக் கடும்புனல் உய்க்குமே நாணொடு
நல்லாண்மை என்னும் புணை.
1135. தொடலைக் குறுந்தொடி தந்தாள் மடலொடு
மாலை உழக்கும் துயர்.
1136. மடலூர்தல் யாமத்தும் உள்ளுவேன் ; மன்ற
படல்ஒல்லா பேதைக்கென் கண்.

1137. கடல்அன்ன காமம் உழந்தும் மடல்ஏறாப்
பெண்ணில் பெருந்தக்க தில்.

1138. நிறைஅரியர்
மன்அளியர் என்னாது காமம்
மறைஇறந்து மன்று படும்.

1139. அறிகிலார் எல்லாரும் என்றேஎன் காமம்
மறுகில் மறுகும் மருண்டு.

1140. யாம்கண்ணில் காண நகுப அறிவில்லார்
யாம்பட்ட தாம்படா ஆறு.

CHAPTER 114—SPEAKING OUT UNABASHED

1131. Men anguished by unrequited love
stronger solace than mounting the **madal**.

find no 1132.
love, seek

My body and soul, unequal to the pangs of
to mount the **madal**; bashfulness and reserve
are swept away.

1133. Reserve and
had; but today I possess
love-sick resort to.

dignified manliness once I
the **madal** which the helpless

1134. The
carried away the

giant force of the floods of love has
raft of my manliness.

1135. The lady of little bracelets strung like garlands has taught me the love-sick pangs of evening and the **madal** horse. Never before have I known them.

1136. Thinking of this maid, my eyelids never close in slumber; even in dead of night my thoughts run on the suicidal madal.

1137. Women tossed about in a sea of the anguish of love think not of mounting the madal—there is nothing greater than this.

1138. Oh my beloved! Wanton is my love which has no sympathy for my modesty or my helplessness. How it compels me to unpack my hidden secret and drag it out to the open!

1139. 'Nobody knows my secret' I said to myself; but my angry love rages in the market-place to my utter disgrace.

1140. Foolish people laugh at me before my very eyes; verily they have not experienced agony of love.

அதிகாரம் 115—அலரறிவுறுத்தல்

1141. அலர்எழ ஆர்உயிர் நிற்கும்; அதனைப்
பலர் அறியார் பாக்கியத் தால்.

1142. மலர்அன்ன கண்ணாள் அருமை அறியாது

அலர்எமக்(கு) ஈந்ததிவ் வூர்.

1143. உறாஅதோ வூர்அறிந்த கௌவை ? அதனைப்
பெறாஅது பெற்றன்ன நீர்த்து.

1144. கவ்வையால் கவ்விது காமம் ; அதுஇன்றேல்
தவ்வென்னும் தன்மை இழந்து.

1145. களித்தொறும் கள்உண்டல் வேட்டற்றால் ; காமம்
வெளிப்படுந் தோறும் இனிது.

1146. கண்டது மன்னும் ஒருநாள் ; அலர்மன்னும்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று.

1147. ஊரவர் கௌவ்வை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளும்இந் நோய்.

1148. நெய்யால் எரிநுதுப்பேம் என்றற்றால் கௌவையால்
காமம் நுதுப்பேம் எனல்.

1149. அலர்நாண ஒல்வதோ அஞ்சலோம்

பென்றூர்

பலர்நாண நீத்தக் கடை.

1150. தாம் வேண்டின் நல்குவர் காதலர் ;
யாம்வேண்டும்

கெளவை எடுக்கும்இவ் வூர்.

களவியல் முற்றிற்று

CHAPTER 115—RUMOURS OF SECRET LOVE

1141. The many scandals about our love do indeed give me fresh hope and sustain my wretched life. Luckily for me the village folk do not know what their scandals have done.

1142. Blind to the esteem of my lady of flowerlike eyes, the village folk have linked her name with mine.

1143. Is not the rumour of this

village sweet to me? For it makes me feel that I have attained the bliss of love even without my lover at my side.

1144. The rumours set afloat have heightened my love; but for these, it might wither away.

lose its sweetness and
1145. Each cup adds to the
drunkard. Even so each rumour of
delight.
gaiety of a revelling
our love adds to my

1146. Only once
rumours of our secret

have I seen him; but oh! vast world,
love have spread all over the the moon at

even as the news of the serpent devouring
an eclipse.

1147. How this
gossip of the village
mother waters it.

plant of sickness grows on! The
manures it and the frown of my

1148. With the scandals of the village one can never stifle love; it is like smothering fire with ghee.

1149. When my lover who swore not to leave me alone has abandoned me to the mockery of the many, why need I fear these tittle-tattle?

1150. This village rumour is useful; it has coupled you and your lover; the moment he desires, the lover can thus help us.

End of the Secret Union

அதிகாரம்

116—பிரிவாற்றாமை

1151. செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை; மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.

1152. இன்கண் உடைத்தவர் பார்வல்; பிரிவஞ்சும்
புன்கண் உடைத்தால் புணர்வு.

1153. அரிதரோ தேற்றம் அறிவுடையார் கண்ணும்
பிரிவோர் இடத்துண்மை யான்.

1154. அளித்தஞ்சல் என்றவர் நீப்பின் தெளித்தசொல்
தேறியார்க்(கு) உண்டோ தவறு.

1155. ஓம்பின் அமைந்தார் பிரிவோம்பல்;
மற்றவர்
நீங்கின் அரிதால் புணர்வு.

1156. பிரிவுரைக்கும் வன்கண்ணர் ஆயின்
அரிதவர்
நல்குவர் என்னும் நசை.

1157. துறைவன் துறந்தமை தூற்றாகொல்
முன்கை
இறைஇறவா நின்ற வளை.

1158. இன்னா(து) இனன்இல்லூர் வாழ்தல்;
அதனினும்
இன்னா(து) இனியார்ப் பிரிவு.

1159. தொடின்சுடின் அல்லது காமநோய்போல
விடின்சுடல் ஆற்றுமோ தீ.

1160. அரிதாற்றி அல்லல்நோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்
பின்இருந்து வாழ்வார் பலர்.

SECTION II—WEDDED LOVE

CHAPTER 116—THE PANGS OF SEPARATION

1151. If
If you are to

you are not to go away, tell me so.
go and return, inform those who can survive.

1152. In the days of courtship what pleasure lay in each glance of his! Now after our union, the prospect of his separation brings gloom even in moments of happiness.

1153. Hard it is for me to rest assured; the lover who knows full well my miseries in separation still may part from me, making promises of quick return.

1154. How can there be blame on one who has put implicit trust in the comforting words of him who promised to shelter me for ever?

1155. Stop my lord from leaving me; only then can you save my life. Else it will flee at his parting and never again shall we meet.

1156. If he is cruel me, I am lost; false it is

enough to speak of leaving to entertain any hope of his mercy.

1157. Will not the bracelets slipping loose from my wrist, tell the tale of the separation of my husband?

1 1 58.

Painful it is to live removed from familiar friends in a far-off village; but parting of the dearest one.

far more painful is the

1 1 59.

Fire can scorch only when touched, but can it, like love, scorch persons away from it?

1160. Many ladies have gracefully borne news of
separation, steered clear of sorrow, endured the parting
of the loved one and still survived !

அதிகாரம் 117—படர்மெலிந் திரங்கல்

1161. மறைப்பேன்மன் யான்இஃதோ நோயை இறைப்பவர்க்கு
ஊற்றுநீர் போல மிகும்.

1162. கரத்தலும் ஆற்றேன்இந் நோயை நோய்செய்தார்க்(கு)
உரைத்தலும் நாணுத் தரும்.

1163. காமமும் நாணும் உயிர்காவாத் தூங்கும்என்
நோனா உடம்பி னகத்து.

1164. காமக் கடல்மன்னும் உண்டே ; அதுநீந்தும்
ஏமப் புணைமன்னும் இல்.

1165. துப்பின் எவன்ஆவர் மன்கொல் துயர்வரவு

நட்பினுள் ஆற்று பவர்.

1166. இன்பம் கடல்மற்றுக் காமம் அஃதடுங்கால்
துன்பம் அதனில் பெரிது.

1167. காமக் கடும்புனல் நீந்திக் கரைகாணேன்
யாமத்தும் யானே உளேன்.

1168. மன்னுயிர் எல்லாம் துயிற்றி அளித்திரா
என்அல்ல தில்லை துணை.

1169. கொடியார் கொடுமையின் தாம்கொடிய இந்நாள்
நெடிய கழியும் இரா.

1170. உள்ளம்போன் (று) உள்வழிச்
நீந்தல மன்னோஎன் கண்.

செல்கிற்பின் வெள்ளம்நீர்

CHAPTER 117—THE CRY OF THE SEPARATED

1161. This my disease I seek to hide; but how endlessly it wells up like the waters of the spring.

1162. It lies not in my power to conceal the disease of my love. Nor am I able to speak of it unabashed to him who caused it.

1163. My frail body is harassed by love and my bashfulness bids me be quiet. My soul is torn between them.

1164. Verily the endless sea of love stretches before me; but I find not even a raft to cross the limitless expanse.

1165. Even to the loving one, he brings so much suffering; how much more pain will he cause to his enemy!

1166. Vast as the sea is

the delight of wedded love; but vaster still are the sorrows of parting.

1167. Tossed in the troubled waters of love, I reach no shore; I am all alone in the still watches of the night.

1168. Beneficent night which has rocked all living creatures to sleep finds in me her lone sleepless

companion.

1169. These nights, all too short in those sweet days, now lengthen their heavy hours, surpassing in cruelty even my lord.

1170. If only my eyes like my mind had the speedy power of fleeing to my lover, they need not now swim in a flood of tears.

அதிகாரம் 118—கண்
விதுப்பழிதல்

1171. கண்தாம் கலுழ்வ(து) எவன்கொலோ தண்டாநோய்
தாம்காட்ட யாம்கண் டது.

1172. தெரிந்துணரா நோக்கிய உண்கண் பரிந்துணராப்
பைதல் உழப்ப(து) எவன் ?

1173. கதும்எனத் தாம்நோக்கித் தாமே கலுழும்
இதுநகத் தக்க துடைத்து.

1174. பெயல்ஆற்றா நீர்உலந்த உண்கண் உயல்ஆற்றா
உய்வில்நோய் என்கண் நிறுத்து.

1175. படல்ஆற்றா பைதல் உழக்கும் கடல்ஆற்றாக்
காமநோய் செய்தஎன் கண்.

1176. ஓஒ இனிதே எமக்கிந்நோய் செய்தகண்
தாஅம் இதன்பட் டது.

1177. உழந்துழந்(து) உள்நீர் அறுக
விழைந்திழைந்து
வேண்டி அவர்க்கண்ட கண்.

1178. பேணாது பெட்டார் உளர்மன்னோ ?
மற்றவர்க்
காணா(து) அமைவில கண்.

1179. வாராக்கால் துஞ்சா ; வரின்துஞ்சா ;
ஆயிடை
ஆர்அஞர் உற்றன கண்.

1180. மறைபெறல் ஊரார்க்(கு) அரிதன்றால்
எம்போல்
அறைபறை கண்ணா ரகத்து.

CHAPTER 118—ON EYES THAT LANGUISH

1171. Did you not show him to me and push me into the incurable sickness of love? Then why do you weep now to see him, the cause of all your woe?

1172. Oh Eyes! Having thoughtlessly feasted upon the lover, how can you now grieve for your own folly?

1173. Those eyes once
now they weep by themselves.

leapt to see the lover:
Is it not laughable?

1174. Plunging me into an inevitable and incurable disease, these eyes of mine pour out their tears and run dry.

1175. My eyes that caused a
disease of love
vaster than the sea itself, do not now
close themselves
in sleep; they languish in grief.

1176. The very eyes that have

caused me all
those woes languish in sorrow by
indeed just!
themselves. This is

1177. These eyes hungered, wept, and repeatedly sent their glances to him. May they grieve and dry up all their stock of tears!

1178. She says to her companion: 'Did you not say that he who loves with words gets the wearing. Unless I see him straight before me, my eyelids do not close in sleep.'

1179. When he is away, my eyes are restless.
When he comes, they are sleepless. Lost between
these extremities my eyes endure untold suffering.

1180. It is certainly not hard for the villagers to
read my secret love. My tell-tale eyes proclaim it to
the world.

அதிகாரம் 119—பசப்புறு.
பருவரல்

1181. நயந்தவர்க்கு நல்காமை நேர்ந்தேன் ;
பசந்தஎன்
பண்பியார்க் குரைக்கோ பிற.

1182. அவர் தந்தார் என்னும் தகையால்
இவர்தந்தென்
மேனிமேல் ஊரும் பசப்பு.!

1183. சாயலும் நாணும் அவர்கொண்டார்
கைம்மாறா
நோயும் பசலையும் தந்து.

1184. உள்ளுவன் மன்யான் ; உரைப்ப(து)
அவர்திறமால்
கள்ளம் பிறவோ பசப்பு.

1185. உவக்காண்எம் காதலர் செல்வார்
மேனி பசப்பூர் வது.
இவக்காண்என்

1186. விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளேபோல்
கொண்கன்
முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு.

1187. புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன்;
அவ்வளவில்
அள்ளிக்கொள் வற்றே பசப்பு.

1188. பசந்தாள் இவள் என்ப(து) அல்லால்
இவளைத் துறந்தார் அவர்என்பார் இல்.

1189. பசக்கமன் பட்டாங்கென் மேனி
நயப்பித்தார்
நன்நிலையர் ஆவ ரெனின்.

1190. பசப்பெனப் பேர்பெறுதல் நன்றே நயப்பித்தார்
நல்காமை தூற்றார் எனின்.

CHAPTER 119—GRIEVING OVER LOVE'S PALLOR

1181. I did not assent to my lover's parting. To whom can I now complain of the pallor of my body, stricken with separation?

1182. The pallor spread over my in the fact that he gave its birth.

body, exulting

1183. For my beauty and my bashfulness which he took away with him, my lover rewarded me with anguish and pallor.

1184. I only to sing

think only of him and I open my lips his praises. Yet this pallor has come over me—O what cunning is this!

1185. Lo! Yonder is my lover gone. And here

is the pallid hue spreading over my frame.

1186.

from my

Pallor awaits me the moment I am away lord's embrace, even as darkness lies in wait for the light to fade.

1187.

I lay locked up in my lover's embrace; I moved away so little from him; when lo! pallor sprang up as it were to devour me.

1188.

People say that I have gone sickly pale; never do they blame him that has abandoned me.

1189.

If only he would keep his promise to return, my frame would gladly endure all the pallor of love.

1190.

Good it is for me to be known as pallor incarnate if only people do not call my lover merciless.

அதிகாரம் 120—தனிப்படர் மிகுதி

1191. தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே
காமத்துக் காழில் கனி.

1192. வாழ்வார்க்கு வானம் பயந்தற்றால் வீழ்வார்க்கு
வீழ்வார் அளிக்கும் அளி.

1193. வீழுநர் வீழப் படுவார்க்(கு) அமையுமே
வாழுநம் என்னும் செருக்கு.

1194. வீழப் படுவார் கெழீஇஇலர்

தாம்வீழ்வார்
வீழப் படாஅர் எனின்.

1195. நாம்காதல் கொண்டார் நமக்கெவன் செய்பவோ
தாம்காதல் கொள்ளாக் கடை.

1196. ஒருதலையான் இன்னாது காமம்; காப் போல
இருதலை யானும் இனிது.

1197. பருவரலும் பைதலும் காணான்கொல் காமன்
ஒருவர்கண் நின்றொழுகு வான்?

1198.

வீழ்வாரின் இன்சொல் பெறாஅ(து) உலகத்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல்.

1199. நசைஇயார் நல்கார் எனினும் அவர்மாட்(டு)
இசையும் இனிய செவிக்கு.

1200. உறாஅர்க்(கு) உறுநோய் உரைப்பாய் கடலைச்
செறாஅஅய் ; வாழிய நெஞ்சு.

CHAPTER 120—FEELING ALL ALONE

1191. Only those women taste all the juice of the seedless fruit of love, whose love is returned by their lovers.

1192. Welcome as the rain to the tillers of the earth is the grace of the lover to his loved one.

1193. Justly may those women feel proud of their life who are endowed with lovers who

requite their love
in all its fullness.

1194. Those whose love is not returned by their
sweet ones are unlucky beyond measure. Of what avail
to them is the esteem of others?

1195. When he does not return my love, what
favour can I expect of him?

1196. Bitter is unrequited love; sweet it is if
returned in equal measure like the well-poised even
scales.

1197. Cannot the god of love, who pays his attention to me alone, behold all my anguish and sorrow?

1198. Breathes there a more cruel soul on this earth than the one who lives on without the encourag-ing words of the loved one?

1199. Though the loved one favours me not, delightful indeed is stray news of him that reaches my ears.

1200. Oh my heart! try to tell gnawing cares to your unresponsive lover; you may as well strive to dry up the surging sea.

அதிகாரம் 121—நினைந்தவர் புலம்பல்

1201. உள்ளினும் தீராப் பெருமகிழ் செய்தலால்
கள்ளினும் காமம் இனிது.

1202. எனைத்தொன்(று) இனிதேகாண் காமம்;
தாம் வீழ்வார்
நினைப்ப வருவதொன்(று) இல்.

1203. நினைப்பவர் போன்று நினையார் கொல்;
தும்மல்
சினைப்பது போன்று கெடும்.

1204. யாமும் உளேம்கொல்
அவர்நெஞ்சத்(து) எம்நெஞ்சத்(து)
ஓஒ உளரே அவர்.

1205. தம்நெஞ்சத்(து) எம்மைக்
கடிகொண்டார் நாணார்கொல்
எம்நெஞ்சத்(து) ஓவா வரல்.

1206. மற்றுயான் என்உளேன் மன்னோ?
அவரொடுயான்
உற்றநாள் உள்ள உளேன்.

1207. மறப்பின் எவன்ஆவன் மன்கொல்?

மறப்பறியேன்

உள்ளினும் உள்ளம் சுடும்.

1208.

எனைத்து நினைப்பினும் காயார்; அனைத்தன்றோ

காதலர் செய்யும் சிறப்பு.

1209. விளியும்என் இன்உயிர் வேறல்லம் என்பார்

அளிஇன்மை ஆற்ற நினைந்து.

1210. விடாஅது சென்றாரைக் கண்ணினால்

படாஅதி; வாழி; மதி.

காணப்

247

CHAPTER 121—RECOLLECTING THE PLEASURES OF LOVE

1201. Love is far sweeter than wine; for unlike wine the very thought of love intoxicates me.

1202. Love is sweet in all respects; the thought of the dear one even in separation tastes sweet.

1203. She says to her companion: "A sneeze comes upon me but goes away all of a sudden; perhaps a thought of me occurs to him and then he forgets it."

1204.
He is ever present in my thoughts. Am I

or am I not ever present in his thoughts?

1205. He keeps me away from his heart; does he
not feel ashamed of constantly stealing into my heart?

1206. Only the recollection of those ecstatic days
with him makes me live. What else can sustain me?

1207. Never have I forgotten the golden days with
my beloved; his separation now burns into my heart;
certain is death if ever the memory of him forsakes my
luckless heart.

1208.
However much I may think of him, he is
never angry with me. Inimitable is my

lover's grace.

1209. As I think and think of the cruelty of my
love who swore that our lives were inseparable, my soul
ebbs away.

1210.
She says to the moon: "O blessed moon!
Ceaselessly pour your rays till I am able to see with my eyes the loved one who has forsaken me but yet dwells
for ever in my heart."

அதிகாரம் 122—கனவுநிலை யுரைத்தல்

1211. காதலர் தூதொடு வந்த கனவினுக்(கு)
யாதுசெய் வேன்கொல் விருந்து.

1212. கயல்உண்கண் யான்இரப்பத் துஞ்சின் கலந்தார்க்(கு)
உயல்உண்மை சாற்றுவேன் மன்.

1213. கனவினால் நல்கா தவரைக் கனவினால்
காண்டலின் உண்டென் உயிர்.

1214. கனவினான் உண்டாகும் காமம் கனவினான்
நல்காரை நாடித் தரற்கு.

1215. கனவினான் கண்டதூஉம் ஆங்கே கனவுந்தான்
கண்ட பொழுதே இனிது.

1216. நனவென ஒன்றில்லை யாயின் கனவினால்
காதலர் நீங்கலர் மன்.

1217. நனவினால் நல்காக் கொடியார் கனவினான்
என்னெம்மைப் பீழிப் பது.

1218.

துஞ்சுங்கால் தோள்மேலர் ஆகி விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்த ராவர் விரைந்து.

1219. நனவினால் நல்காரை நோவர் கனவினால்
காதலர்க் காணா தவர்.

1220. நனவினால் நம்நீத்தார் என்பர் கனவினால்
காணார்கொல் இவ்வூ ரவர்.

CHAPTER 122—DREAMS OF LOVE

1211.

With what feast may I entertain the dream that has brought glad tidings of my lover?

1212. If only my eyes would close in sleep at my

request, how I would meet him in dreams!

1213. The merciless one favours me not in waking hours; but in dreams I feast on him and thus manage to live.

1214. Why do I love dreams? It is because they bring before me the one who in waking hours favours me not.

1215. Sweet is his presence in the waking hours; sweet too is his appearance in a dream. What then do I miss in seeing him in my dreams?

1216. If only there was no such thing as waking hours, my lover would never desert me in

my dreams.

1217. Why does the cruel one plague me in my dreams when he shows no compassion on me in my waking state?

1218. She says to her companion: "He embraces me in my dreams but the moment I awake he quickly vanishes into my heart."

1219. Only those women who do not see their lovers in dreams, blame them for their cruelty in waking hours.

1220. Folk say: "He has abandoned her in

sooth." Verily they do not know how he visits me in my dreams.

அதிகாரம் 123—பொழுது கண்டிரங்கல்

1221. மாலையோ அல்லை; மணந்தார் உயிர்உண்ணும்
வேலைநீ; வாழி பொழுது.

1222. புன்கண்ணை; வாழி; மருள்மாலை எம்கேள்போல்
வன்கண்ண தோநின் துணை.

1223. பனிஅரும்பிப் பைதல்கொள் மாலை துனிஅரும்பித்
துன்பம் வளர வரும்.

1224. காதலர் இல்வழி மாலை, கொலைக்களத்(து)
ஏதிலர் போல வரும்.

1225. காலைக்குச் செய்தநன் றென்கொல்
எவன்கொல்யான்

மாலைக்குச் செய்த பகை.

1226. மாலைநோய் செய்தல் மணந்தார் அகலாத
காலை அறிந்த(து) இலேன்.

1227. காலை அரும்பிப் பகல்எல்லாம் போதாகி
மாலை மலரும்இந் நோய்.

1228. அழல்போலும் மாலைக்குத் தூதாகி
ஆயன்
குழல்போலும் கொல்லும் படை.

1229. பதிமருண்டு பைதல் உழக்கும்
மதிமருண்டு
மாலை படர்தரும் போழ்து.

1230. பொருள்மாலை ஆளரை உள்ளி மருள்மாலை
மாயும் என் மாயா உயிர்.

CHAPTER 123—SUNSET AND SORROW

1221. O blessed twilight! You are not the twilight of the joyous old times; you are the end of the world devouring the lives of the parted lovers.

1222. "Blest be thou, O twilight! and your eyes are lustreless. Is your cruel as mine?"

You are pale
sweet one as

1223. O Evening! In those joyous days with my beloved you approached me timidly with drops of dew on you and sadness written in your face. Your advance

now brings with it only distaste and sorrow.

1224. My lover away, evening comes murderously like a hangman rushing to the place of slaughter.

1225. Morning, Evening, why should these alternately assuage and afflict me in this separation? What good have I done to morn and what harm to even?

did

1226. With my lower by my side, never for
I taste the bitterness that eventide can cause.

once,

1227. This disease of love buds in the morning, grows and grows all day long and flowers into full bloom at eventide.

1228. The note of the shepherd's pipe, which sounded so pleasant in the happy days, has now become a message of the hot evening—verily a weapon forging my death.

1229.
along, the

When senseless evening creeps painfully
whole village feels dizzy and is plunged in

the anguish of separation.

1230. This life of mine

which has survived this bitter separation is very near to death in this treacherous evening, as I think of my lord who values riches far above love.

அதிகாரம் 124—உறுப்பு நலன் அழிதல்

1231. சிறுமை நமக்கொழியச் சேண்சென்றார் உள்ளி
நறுமலர் நாணின கண்.

1232. நயந்தவர் நல்காமை சொல்லுவ போலும்
பசந்து பனிவாரும் கண்.

1233. தணந்தமை சால அறிவிப்ப போலும்
மணந்தநாள் வீங்கிய தோள்.

1234. பணைநீங்கிப் பைந்தொடி சோரும்
தொல்கவின் வாடிய தோள்.

துணைநீங்கித்

1235. கொடியார் கொடுமை உரைக்கும் தொடியொடு
தொல்கவின் வாடிய தோள்.

1236. தொடியொடு தோள்நெகிழ நோவல் அவரைக்
கொடியர் எனக்கூறல் நொந்து.

1237. பாடு பெறுதியோ நெஞ்சே! கொடியார்க்(கு) என்
வாடுதோள் பூசல் உரைத்து.

1238. முயங்கிய கைகளை ஊக்கப் பசந்தது
பைந்தொடிப் பேதை நுதல்.

1239. முயக்கிடைத் தண்வளி போழப் பசப்புற்ற
பேதை பெருமழைக் கண்.

1240. கண்ணின் பசப்போ பருவரல் எய்தின்றே
ஒண்ணுதல் செய்தது கண்டு.

CHAPTER 124—WASTING AWAY

1231. Companion to lady-love: "Stop this weeping and wailing. The thought of the one gone far away has made your eyes pale and lustreless."

1232. "Your pallid eyes streaming proclaim the callousness of your lord."

with tears

1233. "Your shoulders that swelled with joy on the day of your marriage are thin today; they proclaim how your lord has cruelly forsaken you."

1234. "Since your separation from your lord your shoulders have lost their innate grace; worse still they have become lanky; and the bangles too slip on your slender arms."

1235. My bracelets slip; the
ers withers away. It proclaims
heartless one.

charm of my should-
the cruelty of the

1236. With loose bangles and leaner shoulders, I still feel pained to hear him called cruel; I cannot bear any affront to my lord's fair name.

1237. "O my heart, do you desire to cover yourself with glory? Then go to the cruel one and tell him the wasting away of my shoulders and these rumours of cruelty abroad."

1238. He soliloquising:
"once when I gently
loosened my hands from an ecstatic embrace, the fore-
head of my love suddenly turned pale. I wonder
how she bears my separation in these long days."

1239. "The still eyes of my love dark as the rain-
bearing cloud turned sickly pale the moment a gust of
wind crept in between our locked arms; how does she
bear the estranging seas
between us now?"
and mountains hurled in

1240. “Her eyes turned lustreless at the release of my arms from their close embrace; was it in sympathy with the fading brightness of her forehead?”

அதிகாரம் 125—நெஞ்சொடு கிளத்தல்

1241. நினைத்தொன்று சொல்லாயோநெஞ்சே!
எனைத்தொன் எவ்வம்நோய் தீர்க்கும்
மருந்து. [றும்

1242. காதல் அவர்இலர் ஆகநீ நோவது
பேதைமை வாழி; என் நெஞ்சு!

1243. இருந்துள்ளி என்பரிதல்; நெஞ்சே! பரிந்துள்ளல்
பைதல்நோய் செய்தார்கண் இல்.

1244. கண்ணும் கொளச்சேறி நெஞ்சே! இவை என்னைத்
தின்னும் அவர்க்காணல் உற்று.

1245. செற்றார் எனக்கை விடல்உண்டோ

நெஞ்சேயாம்!
உற்ருல் உறுஅ தவர்.

1246. கலந்துணர்ந்தும் காதலர்க் கண்டால்
புலந்துணராய்
பொய்க்காய்வு க்காய்தி; என் நெஞ்சு.

1247. காமம் விடுஒன்ரே நாண்விடு; நன்
நெஞ்சே!
யானே பொறேன்இவ் விரண்டு.

1248. பரிந்தவர் நல்கார்என் றேங்கிப் பிரிந்தவர்
பின் செல்வாய்; பேதை; என் நெஞ்சு.

1249. உள்ளத்தார் காத லவராக உள்ளிநீ
யார்உழைச் சேறிஎன் நெஞ்சு.

1250. துன்னத் துறந்தாரை நெஞ்சத்
துடையேமா
இன்னும் இழத்தும் கவின்.

CHAPTER 125—SOLILOQUY OF THE LADY-LOVE

1241. O heart! can you not cast about and find a remedy for my lovesickness which causes me such sorrow?

1242. 'Blessed may you be O heart! how foolish of you to bemoan separation when he has no love for you!

1243. 'O heart! Why stay in vain here and feel wretched? There is no sympathy in the heart of him who has caused you this wasting disease.

1244. 'O my heart! if you go to him, take my eyes also with you. They eat into my

being in their
craving to see him.'

1245.

'O heart! can I really forsake him as cruel though he has used me cruelly when I clung to him.'

1246. O my heart! could you ever bear even a mock quarrel with your lover to sweeten his company? Then why call him cruel now for your own fault?

1247.

My good heart! cast off one of the two—love or bashfulness. I cannot bear the insupportable weight of them both.

1248.

'You go seeking with a hopeless aching heart after the

far-off lover, because he has not understood and favoured you with his mercy. O foolish heart !'

1249. 'O my heart, is it you keep your lover within you? Then whom do you search in your thoughts? Why search for him outside? Whom do you hope to reach ?'

1250.
The more I have him in my heart who has left me never to come back, the more my beauty wastes away.

அதிகாரம் 126—நிறை யழிதல்

1251. காமக் கணிச்சி உடைக்கும் நிறையென்னும்
நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு.

1252. காமம் எனஒன்றோ கண்இன்றென் நெஞ்சத்தை
யாமத்தும் ஆளும் தொழில்.

1253. மறைப்பேன்மன் காமத்தை யானோ; குறிப்பின்றித்
தும்மல்போல் தோன்றி விடும்.

1254. நிறையுடையேன் என்பேன்மன்; யானோஎன் காமம்
மறைஇறந்து மன்று படும்.

1255. செற்றார்பின் செல்லாப் பெருந்தகைமை காமநோய்
உற்றார் அறிவதொன்(று) அன்று.

1256. செற்றவர் பின்சேறல் வேண்டி அளித்தரோ!
எற்றென்னை உற்ற துயர்.

1257. நாணென ஒன்றோ அறியலம் காமத்தால்
பேணியார் பெட்ப செயின்.

1258. பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழி யன்றோ நம்
பெண்மை உடைக்கும் படை.

1259. புலப்பல் எனச் சென்றேன் ;
கலத்தல் உறுவது கண்டு.

புல்லினேன் நெஞ்சம் .

1260. நிணந்தீயில் இட்டன்ன நெஞ்சினார்க் குண்டோ
புணர்ந்தூடி நிற்பேம் எனல்.

CHAPTER 126—ON LOSS OF MODESTY

1251. The door of my maidenly grace and the bolt and bars of modesty are hewn by the weapon of restless love.

1252. Verily the thing

called love has no grace; even at dead of night it rules my heart and keeps it awake when all the world is in slumber.

1253. I strive to hide this my passion. Yet it breaks out against my wish like a sudden sneeze.

1254. I pride myself on my modesty. But my passion breaks all barriers and brings me out into the open.

1255. Victims of passion can never understand the nobility of giving up the pursuit of unrequited love.

1256. How cruel is the malady which sends me after the heartless one! Mine is indeed a pitiable lot.

1257. When the loved one,

after all his vagaries, took me into his loving embraces all my bashfulness fled away.

1258. The weapon that shatters our maidenly reserve is none other than the talk of the artful lover.

1259. With the fixed resolve of forsaking him I went, but my heart yielded to his embrace.

1260. People with hearts melting like fat at the touch of fire—how can they reject the offered love and stand aloof ?

அதிகாரம் 127—அவர்வயின்
விதும்பல்

1261. வாள் அற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும் ;
நாள்ஒற்றித் தேய்ந்த விரல்.
அவர்சென்ற

1262. இலங்கிழாய்! இன்று மறப்பின்என்
தோள்மேல் கலங்கழியும் காரிகை நீத்து.
1263. உரன்நசைஇ உள்ளம் துணையாகச்
சென்றார் வரல் நசைஇ இன்னும் உளேன்.

1264. கூடிய காமம் பிரிந்தார் வரவுள்ளிக்
கோடுகொண் டேறும்என் நெஞ்சு.

1265. காண்கமன் கொண்கனைக் கண்ணாரக் ;

கண்டபின்
நீங்கும்என் மென்தோள் பசப்பு.

1266.

வருகமன் கொண்கன் ஒருநாள் பருகுவன்
பைதல்நோய் எல்லாம் கெட.

1267. புலப்பேன்கொல் புல்லுவேன் கொல்லோ
கலப்பேன்கொல்
கண் அன்ன கேளிர் வரின்.

1268. வினைகலந்து வென்றீக வேந்தன்;
மாலை அயர்கம் விருந்து.

மனைகலந்து

1269. ஒருநாள் எழுநாள்போற் செல்லும் சேண் சென்றார்
வருநாள்வைத்(து) ஏங்கு பவர்க்கு.

1270. பெறின்என்னும் பெற்றக்கால் என்னும்
உள்ளம் உடைந்துக்கக் கால்.

உறின்என்னும்

KARPIYAL

CHAPTER 127—ON DISTRESS OF EACH TOWARDS THE OTHER

1261. Counting the days of his separation, my fingers have become wasted and worn out; my eyes have grown dim and faint.

1262. O! bright girl, if I forget my lord today, then my shoulders will become thin and my bangles loose.

1263. I continue to live in eager expectation of the return of my lover. He took with him as his friend his own brave heart.

1264. With the thought of my lover's return anxious for reunion, my heart goes on climbing higher and higher.

1265. After feasting my eyes with the sight of my husband, my soft shoulders will lose their pallor.

1266. Let my husband come here one day. Then my wasting disease will be completely cured.

1267. When my husband, dear to me as my eyes, returns, shall I be indifferent or complaining? Shall I not be one with him?

1268. May my lord be victorious in action and may I also go home to enjoy my evening repast with a guest.

1269. To one who awaits the day of arrival of her husband, one day appears as long as seven.

1270. If her heart has been broken, of what avail
is it if I become available to her, reach her or even join her?

திருக்குறள்

அதிகாரம்

128—குறிப்பறிவுறுத்தல்

1271. கரப்பினும் கைஇகந்(து) ஒல்லாநின்
உண்கண்
உரைக்கல் உறுவதொன்(று) உண்டு.

1272. கண்நிறைந்த காரிகைக் காம்பேர்தோள்
பேதைக்குப்
பெண்நிறைந்த நீர்மை பெரிது.

1273. மணியில் திகழ்தரு நூல்போல் மடந்தை
அணியில் திகழ்வதொன்(று) உண்டு.

1274. முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல்
பேதை
நகைமொக்குள் உள்ளதொன்(று) உண்டு.

1275. செறிதொடி செய்திறந்த கள்ளம் உறுதுயர்
தீர்க்கும் மருந்தொன்(று) உடைத்து.

1276. பெரிதாற்றிப் பெட்பக் கலத்தல் அரிதாற்றி
அன்பின்மை சூழ்வ(து) உடைத்து.

1277. தண்ணந் துறைவன் தணந்தமை

முன்னம் உணர்ந்த வளை.

கம்பினும்

1278. நெருநற்றுச் சென்றார் எங்காதலர் ; யாமும்
எழுநாளேம் மேனி பசந்து.

1279. தொடிநோக்கி மென்தோளும் நோக்கி
அடிநோக்கி
அஃதாண்(டு) அவள்செய் தது.

1280. பெண்ணினால் பெண்மை உடைத்தென்ப கண்ணினால்
காமநோய் சொல்லி இரவு.

CHAPTER 128—ON SPEAKING ON THE SIGNS

1271. Though you hide it, your
reveal a secret to me.
uncontrolled eyes

1272.

This girl of long eyes and bamboo shoulders has too much womanly modesty.

1273. Just like the thread concealed by the beads there is something lying beneath this damsel's beauty.

1274. Even as the fragrance that is locked up in the bud, there is something hidden in this damsel's smile.

1275. The tactful departure of my bangled lady serves as soothing balm for my excruciating pain.

1276. The pleasant union after the distress of separation still reminds one of the past indifference of the lover.

1277. My bangles betrayed even before I did my lover's separation from me.

1278. It was only yesterday that my lover went,
but I have acquired seven days' pallor.

1279.
She looks at her bangles; she looks at her beautiful shoulders and she looks down at her feet.
This is her present occupation.

1280. The eyes seek the cure of passion. It is
the modesty of a modest woman.

அதிகாரம் 129—புணர்ச்சி
விதும்பல்

1281. உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்
கள்ளுக்கில் ; காமத்திற்(கு) உண்டு.

1282. தினைத்துணையும் ஊடாமை வேண்டும்
பனைத்துணையும்
காமம் நிறைய வரின்.

1283. பேணாது பெட்பவே செய்யினும்
கொண்கனைக்
காணா(து) அமையல கண்.

1284. ஊடற்கண் சென்றேன்மன் தோழி
அதுமறந்து
கூடற்கண் சென்றதென் நெஞ்சு.

1285. எழுதுங்கால் கோல்காணாக்
கண்ணேபோல் கொண்கன்
பழிகாணேன் கண்ட விடத்து.

1286. காணுங்கால் காணேன் தவறாய ;
காணேன் தவறல் லவை.
காணாக்கால்

1287. உய்த்தல் அறிந்து புனல்பாய் பவரேபோல்
பொய்த்தல் அறிந்தென் புலந்து.

1288. இளித்தக்க இன்னா செயினும்
களித்தார்க்குக்
கள்ளற்றே கள்வ! நின் மார்பு.

1289. மலரினும் மெல்லிது காமம்; சிலர் அதன்
செவ்வி தலைப்படு வார்.

1290. கண்ணின் துனித்தே கலங்கினாள் புல்லுதல்
என்னினும் தான்விதுப் புற்று.

KARPIYAL

263

CHAPTER 129—ON YEARNING AFTER UNION

1281. To become pleased with the thought and happy at the sight of the lover, these are the fruits not of wine but

of love.

1282. If a woman's passion becomes excessive, she should avoid even slight misunderstanding.

1283. Though my husband acts regardless of me, yet my eyes cannot be satisfied without seeing him.

1284. O Friend! I went to quarrel with him; but
forgetting it my heart sought for reconciliation.

1285. Just as our eyes do not see the pen when writing I could not see my lover's faults when I saw him.

1286.
When I see my husband I cannot see his faults.
In his absence I cannot see anything else.

1287. Of what avail is it
to sift all the lies of one's

husband! It is as ineffectual as a diver battling with an irresistible current.

1288. O cheat! your breast is coveted more and more even as liquor with all its harm is by the drunkard.

1289. More tender than a flower is love and few are they who enjoy it fully.

1290. With resentful eyes, my lady complained: but eager for reconciliation she forget her anger.

அதிகாரம் 130—நெஞ்சொடு

1291. அவர்நெஞ்(சு) அவர்க்காதல் கண்டும்
எவன்நெஞ்சே
நீயெமக்(கு) ஆகா தது.

1292. உறாஅ தவர்க்கண்ட கண்ணும் அவரைச்
செறாஅரெனச் சேறிஎன் நெஞ்சு.

1293. கெட்டார்க்கு நட்டாரில் என்பதோ
நெஞ்சேநீ
பெட்டாங்(கு) அவர்பின் செலல்.

1294. இனிஅன்ன நின்னொடு சூழ்வார்யார்
நெஞ்சே
துனிசெய்து துவ்வாய்காண் மற்று.

1295. பெறாஅமை அஞ்சும்; பெறின்பிரி(வு)
அஞ்சும்;
அறாஅ இடும்பைத்தென் நெஞ்சு.

1296. தனியே இருந்து நினைத்தக்கால் என்னைத்
தினிய இருந்ததென் நெஞ்சு.

1297. நாணும் மறந்தேன் அவர்மறக் கல்லாஎன்
மாணா மடநெஞ்சில் பட்டு.

1298. எள்ளின் இளிவாம் என்(று) எண்ணி
உள்ளும் உயிர்க்காதல் நெஞ்சு.

அவர்திறம்

1299.

துன்பத்திற்(கு) யாரே துணையாவார் தாமுடைய
நெஞ்சம் துணைஅல் வழி.

1300. தஞ்சம் தமரல்லர் எதிலார் தாமுடைய
நெஞ்சம் தமர்அல் வழி.

CHAPTER 130—ON SPEAKING WITH THE MIND

1291. O! My heart, though you know that my husband's heart thinks only of himself, how is it you think of him and not of me?

1292. O! My heart, knowing that he has no thought for you, still you run after him expecting no refusal.

1293. O! My heart, you go after him without my permission. Is it because none will befriend those in adversity?

1294. O! My heart, if you see him, you do not resent his faults. Who can consult you for

advice ?

1295. My mind can have only endless anxiety ;
for I fear both when he is with me and also without me.

1296. My heart eats me up when I think of him
in my loneliness.

1297. With my foolish heart remembering him
who has forgotten me, I have forgotten even my sense
of shame.

1298. My heart that loves life and views it ignoble
to blame and to
deny access to him, ever thinks of his
success.

1299. Who will be a friend in

misery but one's own heart?

1300. If one's own heart turns against one, how can one expect anything but hostility from others?

அதிகாரம் 131—புலவி

1301. புல்லா திராஅப் புலத்தை; அவர்உறும்
அல்லல்நோய் காண்கம் சிறிது.

1302. உப்பமைந் தற்றால் புலவி; அதுசிறிது
மிக்கற்றால் நீள விடல்.

1303. அலந்தாரை அல்லல்நோய் செய்தற்றால் தம்மைப்
புலந்தாரைப் புல்லா விடல்.

1304. ஊடி யவரை உணராமை வாடிய
வள்ளி முதல்அரிந் தற்று.

1305. நலத்தகை நல்லவர்க் கேஎர் புலத்தகை
பூஅன்ன கண்ணார் அகத்து.

1306. துனியும் புலவியும் இல்ஆயின் காமம்
கனியும் கருக்காயும் அற்று.

1307. ஊடலின் உண்டாங்கோர் துன்பம் புணர்வது
நீடுவ(து) அன்றுகொல் என்று.

1308. நோதல் எவன்மற்று நொந்தார்என்(று) அஃ்தறியும்
காதலர் இல்லா வழி.

1309. நீரும் நிழல(து) இனிதே; புலவியும்
வீழுநர் கண்ணே இனிது.

1310.

ஊடல் உணங்க விடுவாரோ(டு) என்நெஞ்சம்
கூடுவேம் என்ப(து) அவா.

CHAPTER 131—ON LOVERS'

MISUNDERSTANDING

1301. Let us see a little his distress in passion, by showing reserve.

1302. ment. If

Reserve like a pinch of salt adds to excessive, it spoils the taste.

enjoy-

1303. If men do not pacify coolness, it is like causing more

women who feign pain to those who already suffer.

1304. Not to pacify the lady who feigns coolness is to cut the withering creeper away at the root.

1305. The beauty of a loyal lover is only enhanced by the reserve of his flower-eyed lady.

1306. If indignation and gentle resentment are absent, love will be like fruit over-ripe or unripe.

1307. There is anxiety and pain in lovers' uncer- tain quarrels.

1308. If a lover were to be blind to the suffering of the lady-love, then the suffering would be in vain.

1309. Just as water in the shade is sweet, so lovers' quarrels become sweet

only to people deep-rooted in love.

1310. My heart longs for reunion with him who cares not for my sufferings in the quarrel.

அதிகாரம் 132—புலவி நுணுக்கம்

1311. பெண்இயலார் எல்லாரும் கண்ணில் பொதுஉண்பர்
நண்ணேன் பரத்த! நின் மார்பு.

1312. ஊடி இருந்தேமாத் தும்மினர் யாம்தம்மை
நீடுவாழ் கென்பாக் கறிந்து.

1313. கோட்டுப்பூச் சூடினும் காயும் ஒருத்தியைக்
காட்டிய சூடினீர் என்று.

1314. யாரினும் காதலம் என்றேனா ஊடினாள்
யாரினும் யாரினும் என்று.

1315. இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலம் என்றேனாக்

கண்நிறை நீர்கொண் டனள்.

1316. உள்ளினேன் என்றேன்; மற்றென்மறந்தீர் என்றென்னைப்
புல்லாள் புலத்தக் கனள்.

1317. வழுத்தினாள் தும்மினேன் ஆக; அழித்தழுதாள்
யார்உள்ளித் தும்மினீர் என்று.

1318. தும்முச் செறுப்ப அழுதாள் நுமர்உள்ளல்
எம்மை மறைத்திரோ என்று.

1319. தன்னை உணர்த்தினும் காயும் பிறர்க்குநீர்
இந்நீரர் ஆகுதிர் என்று.

1320. நினைத்திருந்து நோக்கினும் காயும் அனைத்துநீர்
யாருள்ளி நோக்கினீர் என்று.

CHAPTER 132—ON SUBTLETY OF LOVERS' MISUNDERSTANDING

1311. You yielded yourself to all sorts of women
to look at you with their eyes.
Therefore I shall not
approach your breast.

1312. When I sat away from him, he sneezed
knowing that I would bless him, saying "May you live
long."

1313. Even if I put on a garland of hill-flowers,
my sweetheart will say "You wore this to please some
mistress of yours."

1314. When I said my beloved was greater than anybody else, she grew angry and repeatedly asked me "Greater than whom?"

1315. When I said "We shall not separate in this life", her eyes were full of tears meaning that I would separate from her in the next life.

1316. When I
said 'I thought of you', she replied
"So you forgot me before" and felt

displeased.

1317. When I sneezed she blessed
me ; but she
wept and asked me which maiden thought
I sneezed.

of me when

1318. When I controlled sneezing,
she shed fretful
tears, and asked whether I tried to
conceal the fact that
others think of me.

1319. She will quarrel with me
satisfy her, saying "You will behave

even if I fully
thus to every
woman."

1320. If I look at her silently and appreciate her
beauty, she will ask me querulously,
thinking of ?"
" whom you are

அதிகாரம் 133—ஊடலுவகை

1321. இல்லை தவறவர்க்(கு) ஆயினும் ஊடுதல்
வல்லது அவர் அளிக்கும் ஆறு.

1322. ஊடலில் தோன்றும் சிறுதுனி நல்அளி
வாடினும் பாடு பெறும்.

1323. புலத்தலின் புத்தேள்நா(டு) உண்டோ நிலத்தொடு
நீர்இயைந்(து) அன்னார் அகத்து.

1324. புல்லி விடாஅப் புலவியுள் தோன்றுமென்
உள்ளம் உடைக்கும் படை.

1325. தவறிலர் ஆயினும்
தாம்வீழ்வார் மென்றோள்
அகறலின் ஆங்கொன் றுடைத்து.

1326. உணலினும் உண்ட தறல்இனிது: காமம்
புணர்தலின் ஊடல் இனிது.

1327. ஊடலில் தோற்றவர் வென்றார்;
கூடலில் காணப் படும்.

அதுமன்னும்

1328.
ஊடிப் பெருகுவம் கொல்லோ நுதல்வெயர்ப்பக்
கூடலில் தோன்றிய உப்பு.

1329. ஊடுக மன்னோ ஒளிஇழை; யாம்இரப்ப

நீடுக மன்னோ இரா.

1330. ஊடுதல் காமத்திற்(கு) இன்பம்;
அதற்(கு) இன்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்.

காமத்துப்பால் முற்றிற்று

CHAPTER 133—ON THE PLEASURES OF LOVERS' MISUNDERSTANDING

1321. Though he is guiltless, false accusations make him more attached.

1322. The little resentment resulting

from lover's
quarrels yields delight in the end, though
moment seem to cause pain.

it may for the

1323. Is there any other heaven
than the quarrel
between lovers whose minds are united
even as earth
and water?

1324. The weapon that breaks
lies in the quarrel itself.
my obstinate heart

1325. Though guiltless being denied, there is a pleasure in the embrace of the soft beautiful shoulders of the sweetheart.

1326. Sweeter than eating is the pause in the process. Likewise misunderstanding by lovers affords more joy than union itself.

1327. In a
comes the victor;

lovers' quarrel, the vanquished be-
this is revealed when they reunite.

1328. Am I likely to gain, after a friendly quarrel, the delight now experienced in the union with her moistened forehead?

1329. May the jewelled lady-love go on quarrelling; may also the night be long enough to conciliate her!

1330. The delight of love
is the lovers' quarrel;
greater delight is the loving reunion.

END OF KĀMATTUPPĀL

PUBLICATIONS OF THE ADYAR LIBRARY

(The Theosophical Society, Adyar, Madras, 20, India)

Rs. A.

1910—1. A PRELIMINARY LIST OF THE SAMSKṚT AND PRĀKṚT

MSS. in the Adyar Library.
(Saṃskṛt-Devanāgarī)
Boards ... 1-8. Cloth ... 2 0
1912—2.
A DESCRIPTIVE CATALOGUE OF THE SAṂSKṚT MSS. in the
Adyar Library. *By* F. O. Schrader, Vol. I,
Upaniṣads

Cloth ... 5 0
3. THE MINOR UPANIṢADS
(Saṃskṛt) critically edited for the
Adyar Library. *By* F. O. Schrader, Vol.
I.—Saṃnyāsa
Cloth ... 10 0
1916—4. AHIRBUDHNYA-SAṀHITĀ OF THE
PĀÑCARĀTRA ĀGAMA
(Saṃskṛt), 2 Vols.
Cloth ... 10 0
5. INTRODUCTION (English) TO THE PĀÑCARĀTRA
AND THE
AHIRBUDHNYA SAṀHITĀ. *By* F. O. Schrader.
Cloth ... 3 0
1920—6. YOGA UPANIṢADS—20—with the
Commentary of S'rī
Upaniṣad Brahma Yogin. Edited *by* Paṇḍit A.
Mahadeva
Sastri
... 5 0 1921—7. SĀMĀNYA VEDĀNTA
UPANIṢADS—24—with the Com-
mentary of S'rī Upaniṣad Brahma Yogin.

Edited *by*

Paṇḍit A. Mahadeva Sastri

... 5 0

1923—8. VAIṢṆAVA UPANIṢADS—14—with the Commentary of S'rī

Upaniṣad Brahma Yogin.

Sastri

Edited *by* Paṇḍit A. Mahadeva

... 4 0

1925—9. S'AIVA UPANIṢADS—15—with the Commentary of S'rī

Upaniṣad Brahma Yogin. Edited *by* Paṇḍit A. Mahadeva

Sastri

... 3 0

10. S'ĀKTA UPANIṢADS—8—with the Commentary of S'rī

Upaniṣad Brahma Yogin. Edited *by* Paṇḍit A. Mahadeva

Sastri

... 2 8

1926—11. CATALOGUE OF SAṀSKṚT MSS. in the Adyar Library

(Revised). 2 Vols.

Each ... 3 12

1929—12. SAṀNYĀSA UPANIṢADS—17—with the Commentary of S'rī

Upaniṣad Brahma Yogin. Edited *by* T. R. Chintamani,

and the Paṇḍits of the Adyar Library

... 4 0

13. RUKMIṆĪKALYĀṆA MAHĀKĀVYA by Rājacūḍāmaṇi Dīkṣita.

Edited *by* the Paṇḍits of

Chintamaṇi

the Adyar Library and T. R.

... 2 0

Rs. A.

1933—14. UNPUBLISHED MINOR UPANIṢADS with the Commentary

of S'rī Upaniṣad Brahma Yogin. Edited *by* the Paṇḍits

of the Adyar Library

... 5 0

1936—15. TEN MAJOR UPANIṢADS with the Commentary of S'rī

Upaniṣad Brahma Yogin. Edited *by* the Paṇḍits of

the Adyar Library

Īs'a to Aitareya, Vol. I

... 4 8

Chāndogya and Bṛhadāraṇyaka, Vol. II ... 6 0

Vols. 1 and 2, Boards ... 9 8

1937—16. MELARĀGAMĀLIKĀ of Mahāvaidyanātha S'ivan . Edited *by*

Paṇḍit S. Subrahmanya Sastri

... 2 0

1938—17. SAṀGRAHACŪḌĀMAṆI—Edited *by* Paṇḍit S. Subrahmanya

Sastri

... 5 0

18. PRATYABHIJÑĀHṚDAYAM (The Secret of Recognition) with English Translation and Notes *by* K. F. Leidecker ... 3 0

19. BHAVASAṄKRĀNTI-SŪTRA AND NĀGĀRJUNA'S BHAVASAṀKRĀNTI S'ĀSTRA—with the Commentary of Maitreyinātha —with English Translation *by* Paṇḍit N. Aiyaswami Sastri ... 2 4

20. YOGA UPANIṢADS. Translated into English *by* T. R. Srinivasa Aiyangar and Paṇḍit S. Subrahmanya Sastri ... 5 0

21. * WHERE THEOSOPHY AND SCIENCE MEET (in four Parts) by a body of experts—Edited *by* Professor D. D. Kanga :

Parts 1 and 2. Nature and Man	...	9	0
Part 3. God—From Humanity to Divinity	...	2	8
Part 4. Some Practical Applications	...	2	8

1939—22. ṚGVEDAVYĀKHYĀ, MĀDHAVAKṚTĀ—Edited *by* Prof. C. Kunhan Raja. Vol. I ... 6 0

1940—23. THE NUMBER OF RASAS *by* V. Raghavan, Department

of Saṁskṛt, University of Madras ... 3 0

1941—24. SĀMĀNYA VEDĀNTA UPANIṢADS—Translated into English by T. R. Srinivasa Aiyangar and Paṇḍit S. Subrahmanya Sastri ... 5 0

25. BHAGAVADGĪTĀRTHAPRAKĀŚIKĀ of Upaniṣad Brahmayogin (Saṁskṛt). Edited *by* the Paṇḍits of the Adyar Library ... 4 0

26. SĀMAVEDA-SAṀHITĀ—With the Commentaries of Mādhava and Bharatasvāmin. Edited *by* Prof. C. Kunhan Raja ... 6 0

27. RĀJA DHARMA (Dewan Bahadur K. Krishnaswami Rao Lectures, 1938, University of Madras) *by* Rao Bahadur K. V. Rangaswami Aiyangar ... 3 8

* *Published under the auspices of the Adyar Library Association.*

RS. A.

28. VARIVASYĀRAHASYA of Bhāsurānandanātha (Second Edition—Reprinted 1948) *by* Paṇḍit S. Subrahmanya Sastri (with English Translation Etc.) ... 5 0

29. VYAVAHĀRANIRṆAYA OF VARADARĀJA—Edited *by* Rao Bahadur K. V. Rangaswami Aiyangar and A. N. Krishna Aiyangar ... 15 0

30. SAṀGĪTARATNĀKARA—With the Commentaries of Catura Kallinātha and Siṁhabhūpāla. Edited *by* Paṇḍit S. Subrahmanya Sastri. Vol. I. (Adhyāya 1) ... 9 0

1942—31. CATALOGUE OF THE ADYAR LIBRARY, Western Section. part 1 ... 5 0

32. ĀLAMBANAPARĪKṢĀ AND VṚTTI *by* Diṅnāga with English translation, Tibetan text etc. *by* Paṇḍit N. Aiyaswami Sastri ... 3 0

33.

SOME CONCEPTS OF ALAṄKĀRA S'ĀSTRA *by* V. Raghavan, University of Madras ...

4 0

34. VEDĀNTAPARIBHĀṢĀ—with English translation and Notes

by Prof. S. S. Suryanarayana Sastri

... 2 12

35. A DESCRIPTIVE CATALOGUE of the Sanskrit Manuscripts

in the Adyar Library *by* K. Madhava Krishna Sarma.

Vol. I—Vedic

... 15 0

36. S'RI PĀÑCARĀTRA RAKṢĀ of S'ri Vedānta Des'ika—Edited

by Vaidyaratna Paṇḍit M. Duraiswami Aiyangar and

Vedānta S'iromaṇi T. Venugopalacharya

... 4 8

37.

CATALOGUE OF THE ADYAR LIBRARY, Western Section, part 2 ... 6

0

38.

CATURDAS'ALAKṢAṆĪ OF GADĀDHARA with three commentaries—Edited *by* Paṇḍit N. Santanam Aiyar. Vol. I ...

4 8

1943—39. PHILOSOPHY OF VIS'IṢṬĀDVAITA *by* Prof. P. N. Srinivasachari ... 10 0

40. VĀDĀVALĪ OF JAYATĪRTHA with English translation and Notes *by* P. Nagaraja Rao ... 4 0

41. SPINOZIAN WISDOM OR NATURAL RELIGION *by* James Arther ... 2 12

42. USĀṆIRUDDHA of Rāmapāṇivāda. Edited *by* Paṇḍit S. Subrahmanya Sastri and Prof. C. Kunhan Raja ... 3 8

1944—43. SAṀGĪTARATNĀKARA—With the Commentaries of Catura Kallinātha and Siṁhabhūpāla. Edited *by* Paṇḍit S. Subrahmanya Sastri. Vol. II. (Adhyāyas 2—4) ... 9 0

44. ĀS'VALĀYANAGṚHYASŪTRA—With the Commentaries of Devasvāmin and Nārāyaṇa. Edited *by*

Svami Ravi Tirtha. Vol. I (Adhyāya 1) ... 6 4

Rs. A.

45. ALPHABETICAL INDEX OF SANSKRIT MANUSCRIPTS in the Adyar Library ... 10 0

46. CATALOGUE OF THE ADYAR LIBRARY, Western Section, Part 3 ... 7 0

47. ĀTMAN IN PRE-UPANIṢADIC VEDIC LITERATURE *by* H. G. Narahari ... 8 0

1945—48. RĀGAVIBODHA OF SOMANĀTHA with his own commentary Viveka. Edited by Paṇḍit S. Subrahmanya Sastri ... 6 0

49. ACYUTARĀYĀBHYUDAYA OF RĀJANĀTHA ḌIṆḌIMA—Sargas 7 to 12. Edited *by* A. N. Krishna Aiyangar ... 3 8

50. ANCIENT WISDOM OF WALES *by* D. Jeffrey Williams ... 1 4

51. SAṀGĪTARATNĀKARA OF S'ĀRṄGADEVA—Vol. I.

Chapter 1.

English Translation *by* Prof. C. Kunhan Raja.

Cloth Rs. 4-8. Boards ... 4 0

52. VAIṢṆAVA UPANIṢADS. Translated into English *by* T. R. Srinivasa Aiyangar and G. Srinivasa Murti ... 10 0

1946—53. NYĀYAKUSUMĀÑJALI of Udayanācārya—Translated into English *by* Svami Ravi Tirtha. (Vol. I—Books i and ii)... 4 0

54. PRĀKṚTAPRAKĀS'A OF VARARUCI with the Commentary of Rāmapāṇivāda. Edited *by* Prof. C. Kunhan Raja and Paṇḍit K. Ramachandra Sarma ... 4 4

55. SPHOṬAVĀDA OF NĀGES'A—Edited *by* Paṇḍit V. Krishnamacharya with his own Commentary ... 3 12

1947—56. THE CRADLE OF INDIAN HISTORY *by* C. R. Krishnamacharlu ... 3 8

57. UNMATTARĀGHAVA OF VIRŪPĀKṢA—Edited *by* Paṇḍit V. Krishnamacharya

... 1 12

58. ORIGIN AND SPREAD OF THE TAMILS (Sankara-Parvati Lectures, 1940, University of Madras) *by* V. R. Ramachandra Dikshitar ... 3 8

59. JĪVĀNANDANAM OF ĀNANDARĀYAMAKHIN. Edited *by* Vaidyaratna Paṇḍit M. Duraiswami Aiyangar with his own Commentary. ... 20 0

60. A DESCRIPTIVE CATALOGUE of Sanskrit MSS. in the Adyar Library, *by* Paṇḍit V. Krishnamacharya, Vol. VI—Grammar, Prosody and Lexicography ... 25 0

61. ṚGVEDAVYĀKHYĀ of Mādhava, Vol. II, edited by Prof. C. Kunhan Raja. ... 15 0

62. DESCRIPTIVE CATALOGUE OF PALI MSS. in the Adyar Library, *by* Dr. E. W. Adikaram ... 6 0

1948—63. HARICARITA OF PARAMEŚVARA—Edited *by* Pandit V. Krishnamacharya with his own Commentary

... 5 0

Rs. A.

64. Gautama-dharmasūtra-paris'iṣṭa (Second Edited *by* A. N. Krishna Aiyangar

Pras'na)—

... 9 0

65.

Saṁkalpasūryodaya of S'rī Veṅkaṭanātha with the Commentaries Prábhāvilāsa and Prabhāvali. Edited *by* Paṇḍit V. Krishnamacharya Part I ...

15 0

Part II ... 15 0

Reprint of No. 28—Varivasyārahasya of Bhāsurānanda-nātha—Edited by Pandit S. Subrahmanya Sastri (with English translation, Etc.).

... 5 0

1949—66.

INDIAN CAMERALISM (A Survey of some aspects of Artha-s'āstra) *by* K. V. Rangaswami Aiyangar. ... 7

0

Second Edition—Revised and Enlarged—of

WHERE THEO-

SOPHY AND SCIENCE MEET (Parts 1 and 2,

Nature

and Man) by a body of Experts.
D. D. Kanga

Edited *by* Prof.

... 9 0

67. TIRUKKURAḶ OF TIRUVAḶḶUVAR—(In Roman

Translitera-

tion) with English Translation by Prof.

V. R. Rama-

chandra Dikshitar

...

68. TIRUKKURAḶ OF TIRUVAḶḶUVAR, with

English Transla-

tion *by* Prof. V. R. Ramachandra Dikshitar

...

PAMPHLETS
1939

A VARIANT VERSION OF THE EKĀGNIKĀṆḌA. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, October, 1939). Edited *by* K. Madhava Krishna Sarma ...

0 3

1940

RĀJAMṚGĀṄKA OF BHOJA. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, October, 1940). Edited *by* K. Madhava Krishna Sarma.

0 4

1942

ṢAṬPAÑCĀS'IKĀ, a S'ilpas'āstra manual. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin. February, 1942). Edited *by* K. Madhava Krishna Sarma ... 0 5

PRAMĀṆAMAÑJARĪ OF SARVADEVA. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, May, 1942). Edited *by* K. Madhava Krishna Sarma ... 0 6

A List of Manuscripts. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, October, 1942) ... 1 0

THE PATH OF GREATNESS. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, December, 1942), *by* Dr. G. S. Arundale ... 0 6

RS. A.

1943

VIS'EṢĀMṚTA of Tryambaka Mis'ra. (An orthographical lexicon).
Edited *by* H. G. Narahari. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, May, 1943) ... 0 12

A SANSKRIT LETTER OF MOHAMAD DARA SHUKOH with English Translation and Notes *by* Prof. C. Kunhan Raja. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, October, 1940, May and October, 1943) ... 0 12

1946

DHARMACAURYARASĀYANA OF GOPĀLAYOGĪNDRA—Edited *by* H. G. Narahari. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, October and December, 1946) ... 1 12

1948

SAṀSKṚTAGRANTHIVIGHAṬANA—*by* Prof. C. Kunhan Raja ... 0 8

CANDRAVĀKYAS OF VARARUCI—Edited *by* Prof. C.

Kunhan

Raja with Appendices

... 2 0

BHĀRATA-RĀṢṬRA-SAṄGHAṬANĀ (Indian Constitution in Sanśkrit

verses)—a sample—*by* Prof. C. Kunhan Raja

... 1 8

LANGUAGE PROBLEM IN INDIA—(Reprint from the Adyar Library

Bulletin, Vol. XII, Part 4, December 1948.).

... 1 0

SANSKRIT IN INDIA—*by* G. Srinivasa Murti. (Reprint from the

Adyar Library Bulletin, Vol. XII, Part 3, October, 1948) ... 1 0

INFLUENCE OF INDIAN THOUGHT ON FRENCH LITERATURE—

by Prof. Louis Renou. (Reprint from the Bulletin, Vol. XII and XIII)

1949

Adyar Library

... 0 12

THE FUTURE ROLE OF SANSKRIT (Sanskrit Language)—*by* C. Kunhan Raja. (Reprint from the Adyar Library Bulletin, Vol. XIII, Part 1, February, 1949) ...

0 12

THE FUTURE ROLE OF SANSKRIT (Sanskrit Literature, Sanskrit

Scholarship and Sanskrit Scholars) *by* Louis Renou and C. Kunhan Raja ... 1 8

DAS'AKUMĀRAKATHĀSĀRA OF APPAYĀMĀTYA—Edited *by* H. G. Narahari ... 1 0

IN THE PRESS

CATURDAS'ALAKṢAṆĪ OF GADĀDHARA with three commentaries. Vol. II *by* Paṇḍit N. Santanam Aiyar.

ĀPASTAMBASMṚTI—Edited *by* A. N. Krishna Aiyangar.

SAṀGĪTARATNĀKARA—With the Commentaries of Catura Kallinātha and Siṁhabhūpāla. Edited *by* Paṇḍit S. Subrahmanya Sastri, Vol III.

HORĀS'ĀSTRA—with the commentary Apūrvārthapradars'ikā *by* A. N. Srinivasaraghava Aiyangar.

SĀLISTAMBHASŪTRA—Restored from Tibetan and Chinese Sources—*by* Paṇḍit N. Aiyaswami Sastri.

SAṀGĪTARATNĀKARA, English Translation—Vol. II, *by* Prof. C. Kunhan Raja.

A DESCRIPTIVE CATALOGUE of Sanskrit MSS. in the Adyar Library, *by* H. G. Narahari, Vol. V—Poetry, Drama and Poetics.

ARISTOTLE'S KATHARSIS AND BHARATA'S STHĀYIBHĀVAS—*by* Prof. C. Kunhan Raja.

LANGUAGE—BARRIER OR BRIDGE—*by* A. Sita Devi

READY FOR THE PRESS

ĀSVALĀYANAGṚHYASŪTRA with the Commentaries of Devasvāmin and Nārāyaṇa. Vol. II. Edited *by* Svami Ravi Tirtha.

NYĀYAKUSUMĀÑJALI OF UDAYANA with the Commentary of Varadarāja. Edited *by* Prof. C. Kunhan Raja.

CATURDAS'ALAKṢAṆĪ OF GADĀDHARA—with Commentaries—Edited *by* Paṇḍit N. Santanam Aiyar, Vol. III.

PAKṢATĀ OF GADĀDHARA—with four commentaries Edited *by* Paṇḍit N. Santanam Aiyar.

SIDDHĀNTALAKṢAṆAM OF GADĀDHARA with commentaries. Edited *by* Paṇḍit N. Santanam Aiyar.

AVAYAVA OF GADĀDHARA—with commentaries Edited *by* Paṇḍit N. Santanam Aiyar.

SĀMĀNYANIRUKTI OF GADĀDHARA with commentaries. Edited *by* Paṇḍit N. Santanam Aiyar.

VYUTPATTIVĀDA OF GADĀDHARA with commentaries.

Edited *by* Paṇḍit
N. Santanam Aiyar.

S'AIVA AND S'ĀKTA UPANIṢAḌS—Translated into English *by* T. R. Srinivasa Aiyangar and G. Srinivasa Murti.

TEN MAJOR UPANIṢADS—English Translation *by* T. R. Srinivasa Aiyangar and G. Srinivasa Murti.

Agents for our publications:

THE THEOSOPHICAL PUBLISHING HOUSE

Adyar, Madras, 20.